

Abolir la prédation, redevenir humain
Abolish predation, become human again
Abolir la depredación, volver a ser humano
Abolire la predazione, ridiventare umani
Roofzucht afschaffen, weer mens worden
Καταργούμε την αρπακτικότητα,
Ξαναγινόμαστε ανθρώπινοι
الغای صیادخویی و طعمه جویی، از نو انسانی شدن

Raoul Vaneigem

Abolir la prédation, redevenir humain

*Appel à la création mondiale de collectivités
en lutte pour une vie humaine libre et authentique*

Abolish predation, become human again

*A call for the global creation of collectivities
that struggle for a free and authentic human life*

Abolir la depredación, volver a ser humano

*Llamado a la creación mundial de colectividades
en lucha por una vida humana libre y auténtica*

Abolire la predazione, ridiventare umani

*Appello per la creazione mondiale di collettività
in lotta per una vita umana libera e autentica*

Roofzucht afschaffen, weer mens worden

*Oproep tot het wereldwijd oprichten van collectieven
die strijden voor een vrij en authentiek menselijk leven*

**Καταργούμε την αρπακτικότητα,
ξαναγινόμαστε άνθρωποι**

*Κάλεσμα για την παγκόσμια δημιουργία κοινοτήτων
που αγωνίζονται για μια ελεύθερη και αυθεντική ανθρώπινη ζωή*

الغای صیادخویی و طعمه جویی از نو انسانی شدن

*فراخوان به آفرینش جهانی جمع‌های مبارز
برای ایجاد یک زندگی انسانی آزاد و اصیل*

Titre original / Original title / Título original ***Abolir la prédation, redevenir humain***

Titolo originale / Oorspronkelijke titel

Ελληνικός τίτλος / عنوان اصلی

English translation and notes **Bill Brown**

Traducción española y notas **Javiera M. Mac Pherson**

Traduzione italiana **Sergio Ghirardi-Sauvageon**

Nederlandse vertaling **Geert Carpels**

Ελληνική μετάφραση και σημειώσεις **Evi Papakonstantinou**

ترجمه فارسی و یادداشت‌ها **Behrouz Safdari**

Illustration de couverture / Cover illustration **Garance Tefnin**

Ilustración de cubierta / Illustrazione di copertina

Beeldmateriaal omslag / Εικονογράφηση εξωφύλλου /

تصویر جلد

Conception intérieure du livre/ Editorial design **Javiera M. Mac Pherson**

Diseño de interior / Design interno **Rodrigo E. Barros**

Inhoudelijke vormgeving / Σχεδιασμός έκδοσης /

طراحی ویرایش

Conception de la couverture / Cover design **Rodrigo E. Barros**

Diseño de cubierta / Disegno di copertina

Omslagontwerp / Μορφοποίηση εξωφύλλου /

طراحی گرافیک جلد

Première édition / First edition **2024**

Primera edición / Prima edizione

Eerste uitgave / Πρώτη έκδοση / چاپ اول

Tirage de 800 exemplaires / Print run of 800 copies / Tirada de 800 copias / Tiratura di 800

copie / Oplage van 800 exemplaren / Εκτύπωση 800 αντιγράφων / ۸۰۰ ژایت / به انتشار این نشریه کمک کردند

Ont collaboré à cette édition / Contributed to this edition

Colaboraron en esta edición / Hanno collaborato a questa edizione / Bijdragen aan deze editie

Συνέβαλαν σε αυτήν την έκδοση / به انتشار این نشریه کمک کردند

Kelderautgeverij (Netherlands), Cinocéfalo (México), Pensamiento y Batalla (Chile),

Archivo Situacionista Hispano (España).

Especiales agradecimientos a Josep Corominas por su amable revisión de la traducción española.

Raoul Vaneigem, 2024

2&3DORM, 2024

www.dosytresdorm.org / contacto@dosytresdorm.org

Sommaire / Contents / Índice
Indice / Inhoud/ Περιεχόμενα / فهرست

Note introductive / Introductory note	
Nota introductoria / Nota introduttiva / Inleiding	
Εισαγωγικό σημείωμα / یادداشت مقدماتی	9
Annoce informative / Informative announcement	
Aviso informativo / Annuncio informativo / Voorstelling	
Πληροφοριακή ανακοίνωση / اعلان اطلاعاتی	13
Abolir la prédation, redevenir humain	17
Abolish predation, become human again	31
Abolir la depredación, volver a ser humano	45
Abolire la predazione, ridiventare umani	59
Roofzucht afschaffen, weer mens worden	73
Καταργούμε την αρπακτικότητα, ξαναγινόμεστε άνθρωποι	87
الغای صیادخویی و طعمه جوئی، از نو انسانی شدن	113

Note introductive / Introductory note
Nota introductoria / Nota introduttiva / Inleiding
Εισαγωγική σημείωση / یادداشت مقدماتی

Javiera M. Mac Pherson

VERSION FRANÇAISE

Cette édition multilingue a été incitée par Raoul Vaneigem lui-même. En la réalisant, nous nous associons à son pari pour une internationale du genre humain. Nous l'offrons comme témoignage d'une communauté humaine globale née de l'attraction passionnée du vivant, qui cherche à se frayer un chemin sur le terrain où se tiennent nos pieds.

Le renversement de perspective est l'idée centrale que toutes les œuvres de l'auteur ont affinée au cours d'un demi-siècle : de la perspective de la domination, du manque, de la peur à la perspective de l'auto-organisation et l'entraide, de l'abondance, de l'Amour qui a l'audace de suivre la trace de ses rêves. Nous dédions cet ouvrage à ceux et celles qui se sont lassés de tout, y compris d'être morts : le moment décisif nous trouvera éveillés. Et le seul moment décisif est ici et maintenant.

ENGLISH VERSION

This multilingual edition was proposed by Raoul Vaneigem himself. By making it happen, we have joined his gamble on an international of the human race. We offer it as a testament to a global human community born from the passionate attraction of the living that seeks to make its way on the ground upon which our feet stand.

The reversal of perspective is the central idea that all of the author's works have been refining for over half a century: from the perspective of domination, of scarcity,

of fear to the perspective of self-organization and mutual aid, of abundance, of Love that has the audacity to follow the trail of its dreams. We dedicate this work to those who have grown tired of everything, including being dead: the decisive moment will find us awake. And the only decisive moment is here and now.

VERSIÓN ESPAÑOLA

Esta edición multilingüe fue instigada por el propio Raoul Vaneigem. Con ella nos sumamos a su apuesta por una internacional del género humano. La ofrecemos como testimonio de una comunidad humana global gestada por la atracción pasional de lo vivo, que busca abrirse camino en el terreno que pisan con ligereza nuestros pies.

La transmutación de la perspectiva es la idea central que todas las obras del autor han ido refinando a lo largo de medio siglo: desde la perspectiva de la dominación, de la carencia, del miedo a la perspectiva de la auto-organización y la ayuda mutua, de la abundancia, del Amor que tiene la audacia de seguirle la pista a sus sueños. Dedicamos esta obra a quienes se cansaron de todo, también de estar muertos: el momento decisivo nos encontrará despiertos. Y el único momento decisivo es aquí y ahora.

VERSIONE ITALIANA

Questa edizione multilingue è stata promossa da Raoul Vaneigem stesso. Realizzandola, ci uniamo alla sua scommessa per un'internazionale del genere umano. La offriamo come testimonianza di una comunità umana globale nata dall'attrazione appassionata del vivente che cerca di aprirsi un cammino sul terreno dove poggiano i nostri piedi.

Il rovesciamento di prospettiva è l'idea centrale che tutte le opere dell'autore hanno affinato nel corso di un mezzo

secolo: dalla prospettiva del dominio, della mancanza, della paura alla prospettiva dell'autorganizzazione et del mutuo soccorso, dell'abbondanza, dell'Amore che ha l'audacia di seguire la traccia dei suoi sogni. Dedichiamo questa operazione a quanti si sono stancate di tutto, anche di essere morte: il momento decisivo ci troverà svegli. E l'unico momento decisivo è qui e ora.

NEDERLANDSE VERSIE

De aanzet voor deze meertalige uitgave kwam van Raoul Vaneigem zelf. Door er ons bij aan te sluiten, mikken we samen met hem op een internationale van de menselijke soort. We zien deze uitgave als een teken van een wereldwijde menselijke gemeenschap geboren uit de hartstochtelijke aantrekkingskracht van al wat leeft en die zich een weg zoekt waar onze voeten de aarde raken.

De ommekeer van perspectief is het centrale idee dat, over de loop van een halve eeuw, in alle werken van de auteur werd verfijnd, gelouterd : het perspectief van de dominantie, van het gebrek, van de angst voor het perspectief van het zelfbeheer en de wederzijdse hulp, van de angst voor het perspectief van de overvloed, van de Liefde die het lef heeft haar dromen te volgen. We dragen dit werk op aan iedereen die het allemaal beu is, ook het zelf dood zijn : wanneer het erop aankomt zullen we wakker zijn. En het enige moment waar het op aan komt is hier en nu.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Η παρούσα πολύγλωσση έκδοση προήλθε από τον ίδιο τον Raoul Vaneigem. Με την υλοποίησή της, συμμετέχουμε στην προσπάθειά του για μια διεθνή του ανθρώπινου είδους. Την προσφέρουμε ως μαρτυρία μιας παγκόσμιας ανθρώπινης κοινότητας που γεννιέται από την παθιασμένη έλξη των

ζωντανών και επιθυμεί να χαράξει το δρόμο της στο έδαφος που πατούν τα πόδια μας.

Η αντιστροφή της προοπτικής είναι η εκλεπτυσμένη κεντρική ιδέα σε όλα τα έργα του συγγραφέα επί μισό αιώνα: από την προοπτική της κυριαρχίας, της έλλειψης, του φόβου στην προοπτική της αυτοοργάνωσης και της αλληλοβοήθειας, της αφθονίας, της Αγάπης που έχει την τόλμη να ακολουθήσει τα χνάρια των ονείρων της. Αφιερώνουμε αυτό το βιβλίο σε όσες και όσους έχουν κουραστεί από τα πάντα, ακόμα και από το να είναι νεκροί: η αποφασιστική στιγμή θα μας βρει αφυπνισμένους. Και η μόνη αποφασιστική στιγμή είναι εδώ και τώρα.

PERSIAN VERSION

انگیزی این نشر چندزبانه را خود رانول ونه گم به ما داد. با انجام آن ما به او در شرط بندی اش برای ایجاد یک بین الملل نوع بشر می پیوندیم و آن را همچون گواهی از یک همدارگان سراسری انسانی عرضه می کنیم که زادهی کشیش شیفته وار موجود زنده ای است که روی زمینی که بر آن ایستاده ایم در پی گشودن راهی برای خویش است.

ایدهی کانونی در همه ی آثار نویسنده طی نیم قرن گذشته واژگونی چشم انداز بوده است: از چشم انداز سلطه گری، کمبود، ترس، گرفته تا چشم انداز خودسازماندهی و همیاری، وفور، و آن عشقی که ردپاهای رؤیاهایش را جسورانه دنبال می کند. ما این کتاب را به همه ی کسانی اهدا می کنیم که از همه چیز، از جمله مرده بودن، به ستوه آمده اند: لحظه ی سرنوشت ساز ما را بیدار خواهد یافت. و تنها لحظه ی سرنوشت ساز اینجا و اکنون است.

Announce informative / Informative announcement
Aviso informativo / Annuncio informativo / Voorstelling

Πληροφοριακή ανακοίνωση / اعلان اطلاعاتی

Raoul Vaneigem

VERSION FRANÇAISE

Aucune époque n'a été, par l'efficacité du silence, de la confusion et de l'indigence mentale, aussi défavorable aux avancées de la volonté de vivre et de sa conscience. Mais, dans le même temps, jamais le désir d'émancipation des femmes, des hommes, des enfants n'a éveillé du fond de son apparente solitude un tel pressentiment d'entraide. Car l'autodestruction du Profit, du Pouvoir, de la prédation nous livre sans détour aux crachouillis d'une mort programmée. Nous ne sommes ni dans un défi ni dans une réaction de désespoir, nous sommes dans la tranquille curiosité d'une vie à découvrir et dont nous ne savons presque rien. Nous allons rendre son innocence à l'enfance.

ENGLISH VERSION

No epoch has been, through the effectiveness of its silence, confusion and mental poverty, as unfavorable to the advances of the will to live and its awareness than this one. But at the same time, never has the desire for the emancipation of women, men and children awakened such a strong premonition of mutual aid from the depths of its apparent solitude. Because the self-destruction of Profit, Power and Predation delivers us directly to the wet burps of a programmed death. We do not feel defiant or react with despair; instead we have a tranquil curiosity about the life to be discovered, about which we know hardly anything. We will restore innocence to childhood.

VERSION ESPAÑOLA

Ninguna época ha sido, por la eficacia del silencio, por la confusión y la indigencia mental, tan desfavorable a los avances de la voluntad de vivir y de su conciencia. Sin embargo, al mismo tiempo, nunca antes el deseo de emancipación de mujeres, hombres y niños había suscitado, desde el fondo de su aparente soledad, tal presentimiento de ayuda mutua. Porque la autodestrucción del Lucro, del Poder, de la depredación nos está llevando directamente a los estertores de una muerte programada. Esto no es un desafío ni una reacción de desesperación; es la tranquila curiosidad de una vida aún por descubrir y de la que no sabemos casi nada. Vamos a devolverle a la infancia su inocencia.

VERSIONE ITALIANA

Nessuna epoca è stata, per l'efficacia del silenzio, della confusione e dell'indigenza mentale, così sfavorevole ai progressi della volontà di vivere e della sua coscienza. Tuttavia, nello stesso tempo, il desiderio di emancipazione delle donne, degli uomini e dei bambini non ha mai risvegliato dal fondo della sua apparente solitudine un tale presentimento di aiuto reciproco. L'autodistruzione del Profitto, del Potere, della predazione ci consegna, infatti, direttamente ai farfugliamenti di una morte programmata. Non siamo né in una sfida né in una reazione di disperazione, siamo nella tranquilla curiosità di una vita da scoprire e di cui non sappiamo quasi nulla. Restituiremo all'infanzia la sua innocenza.

NEDERLANDSE VERSIE

Geen enkele tijd was ooit, dank zij de doeltreffendheid van de stilte, van de verwarring en van de mentale armoede, zo ongunstig voor de ontwikkeling van de wil tot leven en het

bewustzijn ervan. Tezelfdertijd echter, heeft de begeerte tot emancipatie van de vrouwen, de mannen, de kinderen, nooit eerder vanuit de diepte van haar schijnbare eenzaamheid, een dergelijk voor gevoel van wederzijdse hulp doen ontwaken. Want de zelfvernietiging van het Profijt, van de Macht, van de roofzucht levert ons zonder omwegen over aan het gesputter van een geprogrammeerde dood. Dit is voor ons geen uitdaging noch een reactie van wanhoop. We zijn rustig en nieuwsgierig naar een te ontdekken leven waar we zo goed als niets van weten. En we gaan het met kinderlijke onschuld tegemoet.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Καμία εποχή δεν υπήρξε τόσο δυσμενής για την προώθηση της θέλησης για ζωή και της συνειδητοποίησής της, λόγω της αποτελεσματικότητας της σιωπής, της σύγχυσης και της πνευματικής ένδειας. Αλλά, ταυτόχρονα, ποτέ άλλοτε η επιθυμία των γυναικών, των ανδρών και των παιδιών να χειραφετηθούν δεν αφύπνισε, από τα βάθη της φαινομενικής μοναξιάς της, μια τέτοια πρόγευση αλληλοβοήθειας. Κι αυτό, γιατί η αυτοκαταστροφή του Κέρδους, της Εξουσίας και της Αρπαγής μας παραδίδει κατευθείαν στο φτερούγισμα ενός προγραμματισμένου θανάτου. Δεν αντιμετωπίζουμε μια πρόκληση ούτε αντιδρούμε απελπισμένα, έχουμε την ήρεμη περιέργεια για μια ζωή που δεν έχουμε ακόμη ανακαλύψει και για την οποία δεν γνωρίζουμε σχεδόν τίποτα. Θα δώσουμε πίσω στην παιδική ηλικία την αθωότητά της.

PERSIAN VERSION

تا کنون هیچ دورانی، از لحاظ تأثیر سکوت، سردرگمی و عسرتِ ذهنی، این چنین برای پیشروی زندگی خواهی و آگاهی از آن نامساعد نبوده است. اما، همزمان، هیچ گاه میلِ رهاییِ انسانی، از عمقِ تنهاییِ ظاهری اش چنین احساسِ همیاری ای در دل ها برنیا نگیخته بوده است. زیرا خودویران گری سود، قدرت و صیادخویی ما را بی برو برگرد به ترشحاتِ مرگی برنامه ریزی شده

تحویل می‌دهد. ما نه در یک چالش به سر می‌بریم و نه در واکنشی از سرِ ناامیدی، ما در کنج‌کاوی آرام کشفِ زندگی‌ای هستیم که تقریباً هیچ چیز از آن نمی‌دانیم. بزودی معصومیتِ کودکی را به آن بازخواهیم گرداند.

Abolir la prédation, redevenir humain

*Appel à la création mondiale de collectivités
en lutte pour une vie humaine libre et authentique*

Nous avons fait de l'Homme la honte de l'humanité.

Du plus lointain des temps à nos jours, aucune société n'a atteint le degré d'indignité et d'abjection attesté par une civilisation agromarchande qui passe, depuis dix mille ans, pour la Civilisation par excellence.

Il est indéniable que nous avons hérité d'un instinct de prédation et d'un instinct d'entraide. Ils constituent notre part d'animalité résiduelle. Mais alors que la conscience d'une solidarité fusionnelle favorisait notre humanisation progressive, l'agressivité prédatrice développait en nous une tendance à l'autodestruction. Est-ce si difficile à comprendre ?

L'apparition d'une économie sacrifiant la vie au travail, au Pouvoir, au Profit, a marqué une rupture avec l'égalitarisme et l'évolution symbiotique des civilisations pré-agraires. L'agriculture et l'élevage ont privilégié l'instinct prédateur, aux dépens d'une pulsion de vie qui n'a jamais renoncé à rétablir sa souveraineté usurpée.

L'appropriation, la compétition, la concurrence se complaisent à exalter le « fauve civilisé » dont la sublimation spirituelle sert à légitimer leurs entreprises. Sous sa forme emblématique, le lion donne ainsi à croire qu'il est *naturel* de le chasser et d'opprimer les bêtes. Ce qui s'impose ainsi en fait, c'est la *dénaturation de l'être humain*. On chercherait en vain, parmi les carnassiers les plus impitoyables, une cruauté aussi délibérée, une férocité aussi inventive que celle qu'exercent Justice, Religion, Idéologie, Empire, État, Bureaucratie.

Il faut voir le rictus des marchands d'armes à l'heure où leurs produits tarifés déchiquettent femmes, enfants, hommes, bêtes, forêts et paysages. « A la guerre comme à la guerre », n'est-ce pas ?

Le Profit a le cynisme du fait accompli. Il ne nous cache rien de *cés restaurants sans cœurs* où des messieurs-dames se bâfrent, tandis que leurs godillots de luxe dégoulinent de sang et d'excréments.

Pourquoi se gêner tant que l'opinion publique préformatée prend parti pour l'un ou l'autre belligérant, comme s'il s'agissait d'un match de football opposant Russie, Ukraine, Israël, Palestine ? Les paris sont ouverts et les hurras des spectateurs couvrent les hurlements des foules massacrées.

Nous contenter d'anathématiser une civilisation ordurière ne l'empêchera pas de se perpétuer tant que nous laisserons les lois de la rapacité financière orchestrer notre dénaturation, rythmer nos apathies, ponctuer nos frustrations en déchaînant les explosions d'une haine aveugle et meurtrière. Ajouter le reproche à la faute ? A quoi bon ! Cela n'aboutirait qu'à conforter une culpabilité personnelle qui s'exorcise en culpabilisant les autres. Le réflexe prédateur y trouverait à nouveau son compte.

Les exhortations adressées au plus grand nombre tombent sous le coup d'un double discrédit : d'une part, les mots d'ordre et les incitations militantes remettent en marche le vieux moteur du

Pouvoir où *le radicalisme a tôt fait d'entraver la radicalité de l'expérience vécue* ; d'autre part, ce qui choisit de se diffuser sur le podium des généralités se dilue aisément dans le salmigondis des idées coupées du vivant.

Sauf si une lectrice ou un lecteur y découvre l'occasion d'un dialogue intime avec soi. Autrement dit, si l'une et l'autre s'abreuvent à la source de la conscience humaine qui est en eux.

Plutôt qu'au plus grand nombre, je préfère donc m'adresser directement à *l'individu autonome*. Car celui-ci n'ignore pas que mon unique intention est de lui confier ma façon de voir, en un fraternel débat où il n'est nul besoin de se connaître pour se reconnaître.

Est-il meilleur garant de l'éveil des consciences que l'entraide ? Ce n'est pas un hasard si celle-ci renaît spontanément à mesure que la prédation cesse de dissimuler qu'elle se dévore et rentabilise son autodestruction.

La faillite de l'avoir propagé un ennui pire que la mort dont sans arrêt elle agite le spectre. Et voilà que le souffle de la vie réhabilite *l'être*. Le sujet s'émancipe de l'objet, il affranchit de la chose, à quoi le réduisait la réification. N'est-ce pas ce que sous-entend l'adage « l'homme et la femme ne sont pas des marchandises » ? La part de féminité revendiquée par l'homme et la part de masculinité revendiquée par la femme n'y changent rien. *Dès l'instant où nous épargnerons à l'enfant les ravages de l'éducation prédatrice, nous n'aurons plus qu'à laisser à sa radicalité spontanée le soin de l'éveiller à sa destinée d'être humain.*

Nul besoin de prophètes pour pressentir que ce qui s'annonce sera : ou le triomphe de l'abruti à qui la massue sert de pensée, ou le déferlement d'une vie reprenant conscience de la souveraineté qu'il appartient à son humanité d'exercer.

La commodité du fascisme et de l'antifascisme, c'est qu'elle occulte la vraie lutte finale, celle qui, inséparablement existentielle

et sociale, implique l'éradication de la prédation, la disparition du Pouvoir hiérarchique, la fin des aboyeurs d'ordres.

Le cynisme et l'absurdité lucrative des guerres, fomentées par les mafias étatiques et mondiales, ont fini par lasser jusqu'aux plus obtus de leurs souteneurs. La succession de conflits pour ainsi dire interchangeables incite l'opinion « publique » à désertir peu à peu l'échiquier des magouilles géopolitiques.

C'est ici et maintenant que l'apparition de Mai 1968, des Zapatistes, des Gilets jaunes, des combattantes et des combattants du Rojava ouvre à la vie et à sa conscience une voie que le déraillement historique de la Civilisation agro-marchande avait obstruée et menée vers la mort.

Ne rien espérer ne signifie pas désespérer de tout. *Le retour à la vie est une réaction violente, naturelle et spontanée.* Elle détient la puissance de ruiner la désertification de la terre d'où le profit tire ses dernières ressources. Le retour à la vie, à son authenticité, à sa conscience est notre véritable autodéfense immunitaire. Puisque la dénaturation l'entrave au nom du Profit, pourquoi ne pas miser sur la nature présente en nous et autour de nous pour en finir avec une civilisation haineuse ? Comment ? Ne me posez pas la question, posez-la à vous-même qui naviguez à chaque instant entre léthargie et révolte !

Partout se mêlent et se multiplient les signaux de détresse et de jubilation. Ne vous y trompez pas ! Le refus coléreux d'une guerre livrée à un pays spécifiquement visé - la Palestine en l'occurrence - va bien plus loin qu'un désaveux singulier. Il exprime de plus en plus nettement l'exécration d'une guerre menée non seulement contre la population d'une région mais contre *le peuple* de toutes les contrées de la planète Terre. Celui-ci a compris que, *pour la cupidité totalitaire, vivre est un crime.* C'est pourquoi les nouvelles insurrections mondiales participent de l'autodéfense

du vivant. En elles s'incarnent et la volonté d'abroger un univers de psychopathes rentabilisant la mort, et la mise en œuvre d'une nouvelle alliance avec la nature nourricière.

Ce fut la guerre de trop, la goutte qui fait déborder le vase. Non pour les lobbies étatiques et supra-étatiques de l'armement, non pour les producteurs de narco-neuroleptiques, mais pour quiconque n'est pas disposé à mourir avant terme en rejoignant le parti de la servitude volontaire et du *viva la muerte* !

Le problème tient principalement au doute, au désespoir, aux déconvenues auxquelles le parti-pris de la vie se heurte de génération en génération.

N'est-il pas aberrant d'attendre quoi que ce soit d'instances gouvernementales qui décident pour nous et nous harcèlent de leurs décrets, tous plus ridiculement mensongers les uns que les autres ?

Au sein de la morosité de l'époque, au moins avons nous le plaisir de voir sous nos yeux se racornir les Dieux, ces imposteurs qui, pendant dix mille ans, ont usurpé *la faculté de créer et de se créer*, alors que la vie, en sa folle fécondité, l'avait accordée en propre à l'espèce humaine.

Le temps est venu de reprendre le cours de notre destinée. Le temps est venu de changer le monde et de devenir ce que nous voulons être : non les propriétaires d'un univers stérile mais les habitants d'une Terre dont cultiver l'abondance permettrait de jouir librement. Assez de ce monde à l'envers où le profit se paupérise en paupérisant ses ressources ! Que la disparition des énergies nocives dépollue l'eau, l'air, le sol, la terre en sorte que notre ingéniosité créatrice efface jusqu'au souvenir d'un malencontreux dévoiement de notre évolution !

Dans l'intensité d'un désir, *le présent s'éveille à la présence d'une vie* qui ne se soucie ni d'être mesurée ni d'être programmée. La

joie de vivre initie à l'art de s'harmoniser, car elle porte en elle la faculté spécifiquement humaine de créer et de se créer.

L'appropriation du sol et l'élevage avaient implanté dans les mœurs un grégairisme où l'individu voyait son intelligence ravalée à celle du cheptel qu'il avait pour fonction de nourrir. Ce qui s'esquisse aujourd'hui est une résurgence de l'individu autonome se libérant de l'individualisme et de sa conscience aliénée.

Nous sommes à un tournant de l'histoire où l'élaboration d'un style de vie va supplanter une survie condamnée au travail, une existence vouée à un confort de soins palliatifs.

La prise de conscience qui émane de nos pulsions vitales met en lumière un conflit incessant entre *une perspective de vie et une perspective de mort*, entre l'attraction de nos désirs, éclairés par notre intelligence sensible, et l'emprise que l'intelligence intellectuelle exerce à leur encontre. Car le blocage de nos émotions par ce que Wilhelm Reich appelle la carapace caractérielle obéit aux impératifs d'une efficacité mécanique à laquelle le corps au travail est tenu. Or, de toute évidence, si la jouissance émanant de la gratuité du vivant n'a pas sa place dans la cupidité totalitaire, cela signifie aussi que restaurer la joie de vivre, développer la combativité festive, raffermir l'innocence du vivant, qui ignore pareillement maîtres et esclaves, sont des armes de *nature* à précipiter la ruine du Profit.

Nous sommes dans la tourmente d'un combat passionnant. Il marque la renaissance de notre conscience humaine. En lui s'exprime la résurgence d'une dignité qui a toujours été au cœur de nos tentatives d'affranchissement, notamment dans le projet prolétarien d'une société sans classes. On a vu comment le prolétariat avait été dépossédé de son projet par ceux-là mêmes qui s'en firent les défenseurs. Mieux vaudrait songer à *éradiquer dès le départ toute forme de pouvoir* — qu'elle soit celui du maire, fonctionnaire d'État, ou du militant, fonctionnaire de l'idéologie et de la bureaucratie contestataire.

Parmi les porte-paroles autoproclamés du peuple, il est aisé

de distinguer les manipulateurs qui ambitionnent de remplacer l'autorité de l'État par la leur.

N'est-ce pas une résolution salutaire que de désirer tout sans en attendre rien ? Je veux dire par là, s'en remettre à nos pulsions de vie non comme à une fatalité mais comme à une présence créatrice que nous avons la liberté d'expérimenter en prévenant leur engorgement, en leur évitant une inversion mortifère, génératrice de pestes émotionnelles. Nous avons sous-estimé l'importance d'*affiner la colère* de manière à éviter le piège de l'urgence, de ne pas nous laisser entraîner sur le terrain de l'ennemi, de ne pas succomber à la militarisation du militantisme. Mais, principalement, la distance qu'implique l'affinement des émotions est un lieu propice au mûrissement de la créativité. Il favorise la mise en œuvre d'une guérilla dispensée de recourir à d'autres armes que celles qui ne tuent pas et sont inépuisables.

Avec le recul des siècles, on s'apercevra qu'un réveil de la conscience a ranimé une lutte, que le renouveau de l'entraide dégage peu à peu des brumes de la confusion.

Il paraîtra inconcevable aux générations futures que nous ayons mis si longtemps à nous apercevoir que la vie avait pourvu l'homme et la femme d'une faculté exceptionnelle, sans laquelle ils n'eussent pas dépassé le stade de l'animalité. Dans son aveuglement expérimental, elle nous a dotés du privilège de nous créer et de recréer le monde ambiant.

Les collectivités pré-agraires avaient évolué en symbiose avec un milieu d'où elles extrayaient leur subsistance. L'émergence de la Civilisation marchande et de ses Etats-Cités entraîna une rupture avec la nature, qui, de *sujet* vivant, devint *objet* d'exploitation. Un système de gouvernement autoritaire s'employa à masquer l'entraide créatrice qui avait guidé, « de Lucy à Lascaux » une évolution que les thuriféraires de la civilisation marchande ont de grandes réticences à découvrir aujourd'hui.

La notion de Destin prévalut. Elle propagea un esprit de soumission, elle instilla une ontologie de la malédiction, elle répandit le mythe d'une Chute irrémédiable, à laquelle il faut se résigner ; de même qu'on obtempère à l'arbitraire d'un maître divinisé.

Ce qui renaît maintenant chez ceux qui aspirent encore à vivre, c'est le sentiment d'avoir été floués. A mesure que l'effondrement du patriarcat achève d'ensevelir les Dieux dans les latrines du passé, il enseigne à découvrir une distinction fondamentale entre Destin et destinée. Le mépris de la vie, programmé par la civilisation marchande, a occulté sous l'appellation de *Destin* le principe actif que je nomme *destinée* et qui n'est autre que la faculté de se créer en recréant le monde.

Le Destin relève de la Providence, il ne se discute pas, il excipe de cette Fatalité qui apporte à la servilité un appréciable confort.

Le Destin se subit, la destinée se construit. Il n'y a là rien de métaphysique. L'atroce barbarie de notre histoire n'a jamais réussi à étouffer la lutte viscérale dont faisait preuve, de génération en génération, une volonté d'émancipation, à la fois intemporelle et cependant modulée par les fluctuations économiques, politiques, psychologiques et sociales.

« Destin » et « destinée » posent problème parce qu'on en a fait des synonymes. C'est pourquoi je suggère de leur garder, pour plus de clarté, leur origine française.

La radicalité des luttes pour la vie appelle *la destinée humaine* à supplanter le Destin, le Hasard, la Providence. Elle refléurit au beau milieu d'un no man's land où une civilisation incontinente se vide de sa substance existentielle tandis qu'une civilisation nouvelle se débat dans les affres de l'enfantement.

Dans les balbutiements de l'autonomie, la puissance créatrice de la femme et de l'homme - si tâtonnante qu'elle soit - révèle soudain que nous sommes capables de nous développer sans

maîtres, sans gourous, sans tutelle. Si nous avons eu l'occasion de comprendre que rien n'attirait plus sûrement le malheur que la coutume de se complaire en sa compagnie, nous devrions convenir, par la voie contraire, que la jouissance du bonheur de vivre est également contagieuse, et de façon plus aimable.

La détermination inébranlable de cultiver dans la même foulée notre vie et ce jardin qu'est notre terre nourricière, offre un secours imparable contre la peur, la culpabilité, le sacrifice, le puritanisme, le travail, le pouvoir, l'argent. Elle alimente la lutte contre l'esprit mercantile qui assure partout la promotion des valeurs antiphysiques, des valeurs hostiles à la nature.

La volonté d'autonomie individuelle est à la fois seule et plurielle à combattre pour l'émancipation du moi. Les questions de santé, d'équilibre, d'immunité, d'amitié, d'amour, de plaisirs, de créativité sont au cœur de l'émancipation de la terre qu'illuminent les nouvelles insurrections mondiales. L'enjeu est identique : *atteindre à la liberté des désirs en créant une société qui veille à les harmoniser.*

Au fil de mon quotidien, l'authenticité du vécu est le garant naturel de mes désirs. Leur liberté exclut les libertés marchandes - celles d'exploiter, d'opprimer, de tuer.

La liberté et l'authenticité constituent chez l'individu en quête d'autonomie le *paradoxe d'une clandestinité ouvertement revendiquée.*

Le sermon des bonnes intentions n'a jamais été aussi insupportable qu'en ce XXIe siècle où la conscience aliénée n'enfile plus ses gants de velours pour mettre les mots au travail. Elle désigne sous le nom de terroriste, d'assassin, de psychopathe, de hors-la-loi ce qui n'est, hélas, qu'*un état d'inhumanité que la frénésie du Profit à court terme aggrave et accélère au rythme de ses grands travaux rentables et inutiles.*

J'ai toujours défendu le principe : *liberté absolue pour toutes les opinions, proscription absolue pour toute inhumanité*. C'est à mon sens la seule manière d'aborder la question des religions et des idéologies. Une telle option nous dispense de l'hypocrisie humanitaire dont s'affublent tant d'idées et de croyances. Elle n'a même plus à ressasser que la liberté de pensée n'a jamais été qu'une liberté marchande.

Nous ne voulons pas juger une inhumanité, nous voulons la condamner et la bannir. Nous n'avons besoin ni d'explications, ni de justifications, ni de circonstances atténuantes. Qu'elle vienne des beaux quartiers ou des banlieues, du conservatisme ou du progressisme, AUCUNE INHUMANITÉ N'EST TOLÉRABLE. Que cela soit clair et sans ambiguïté !

Nous mettrons tout en œuvre pour éradiquer de nos mœurs la propension à tuer, à blesser, à violer, à maltraiter, quelles que soient les raisons invoquées pour en expliquer les surgissement et les résurgences. C'en est assez du prétoire universel où peser, juger, excuser, condamner, punir, amnistier, perpétue les trépignements de l'indignation impuissante. Et impuissante, la juste colère le restera tant que s'incruster en chacun de nous cet « ôte-toi de là que je m'y mette ! », qui condamne à la jungle sociale et au réflexe prédateur.

C'en est assez de cette caricature d'existence mondialement vulgarisée par l'évangélisme narco-américain ! Le *self-made-man* ne construit et ne propage que sa propre mort. C'est sa mise à prix, glorieusement affichée !

N'est-ce pas dans l'individu autonome que s'affermir la jouissance de n'avoir de compte à rendre à personne, d'être seul à démêler, à débattre, et tôt ou tard à effectuer, sur le mode alchimique, une transformation de la morne survie qui stagne en lui ? D'opérer la transmutation d'une matière première – condamnée à pourrir -

en une vie pleine et entière à laquelle nous avons toujours aspiré en tant qu'êtres humains ? *L'art de vivre désapprend de mourir.* Tel est le seul enseignement auquel je souhaite m'attacher.

Jouer de mon authenticité vécue, si désordonnée qu'elle soit, libre de l'obligation de tenir un rôle, à laquelle contraignent l'individualisme et le troupeau qui le guide. Elle fait prendre conscience du dérisoire et pathétique devoir de paraître, elle tient quitte de la dictature de l'apparence, du spectacle et de la peur d'être pesé et jugé en permanence. Le vrai bonheur n'est-il pas de retrouver l'innocence d'être soi, de n'avoir pas à se justifier, de *désirer selon le cœur sans rien attendre selon l'esprit ?*

Nous nous acheminons vers une nouvelle Renaissance, vers une résurgence du Mouvement des Lumières. Notre voie transversale sera celle d'*une clandestinité ouvertement revendiquée*. Le poing du profit nous frappe de partout, frappons partout pour le démembrer !

La *clandestinité* commence en nous dans la « chambre obscure » où nous sommes seuls à débattre de ce que nous ne voulons pas et de ce que nous désirons sans fin. Elle nous éveille à la conscience de nos pulsions de vie, des jouissances qui la stimulent, des contrariétés qui l'inversent et la tournent en pulsions de mort.

Le paradoxe d'une clandestinité ouvertement revendiquée est aussi bien attestée par l'anonymat des Gilets jaunes, que par l'anonymat que chaque individu revendique quand il se réfugie dans la chambre obscure de ses désirs secrets. Là où il est seul à décider s'il rallie le système de prédation et le calcul égoïste de l'individualisme ou s'il choisit plutôt de se vouer à la transmutation de sa survie en une vie pleine et entière.

Dans sa pièce « Fuente Ovejuna, » le dramaturge Lope de Vega met en scène les habitants d'un village qui, lassés de la cruauté

d'un gouverneur inique, l'ont assassiné. Chargés de découvrir le coupable, juges et bourreaux ont beau soumettre à la question villageois et villageoises, ils n'obtiennent d'autre réponse que le nom du village, Fuente Ovejuna. Si bien que de guerre lasse, une amnistie générale leur est accordée.

L'anonymat que revendiquent les individus en lutte pour leur autonomie solidaire offre l'exemple d'une arme de vie. Elle fédère la résistance à l'oppression. De même que l'obstination des Gilets jaunes n'a plus besoin de gilets pour se propager, on assiste à la présence croissante d'une vie qui se veut libre et ne s'encombre ni de religions, ni d'idéologies, ni de politique, ni de structures hiérarchiques, étatiques et mondialistes. *La vie avant toute chose est le fusil brisé qui brise la réification*, et enseigne à saboter la transformation de l'être en avoir. Elle radicalise le réformisme militant en le dissuadant de laisser s'incruster en lui le Pouvoir qu'il prétend combattre.

Le vivant porte en lui la fertilité du désir. Aucun désert ne résistera à sa fécondité. En notre intimité se configure la décision de résilier l'instant qui appartient au temps d'usure, du travail, de la mort, et de privilégier le moment et le désir de vie qui se manifeste dans les plaisirs de l'authenticité vécue. En voulez-vous la preuve a contrario ? Observez, à l'heure où j'écris, la formidable vague de nihilisme autodestructeur qui submerge les sociétés rongées par le cancer de la rentabilité.

J'accorde moins d'importance à l'adhésion d'un grand nombre qu'à l'intelligence d'individus autonomes qui est, par sa *volonté d'authenticité, l'antidote de l'élitisme intellectuel*.

Lent mais inéluctable, le renversement de perspective éclaire le renouveau et où s'accomplit la réunification de l'existentiel et du social. Le combat individuel et le combat pour une société authentiquement humaine est un et le même.

La vie n'a besoin ni de maître, ni de culte, ni de parti.

La jouissance est la violence paisible du vivant qui prolifère en nous et autour de nous. Elle est la gratuité qui nous a conféré une conscience capable de l'humaniser. C'est ce que nous sommes résolus de tenter.

Rebâtissons la terre, faisons de nos communes, de nos quartiers, de nos régions des oasis que le vivant rende inexpugnables !

Janvier 2024

Abolish predation, become human again

*A call for the global creation of collectivities that
struggle for a free and authentic society*

We have made Mankind the shame of humanity.

From the most ancient times to the present day, no society has attained the degree of ignominy and abjection reached by an agro-mercantile civilization that, for two thousand years, has passed for Civilization *par excellence*.

It is undeniable that we have inherited an instinct for predation and an instinct for mutual assistance. They constitute our share of residual animalism. But while the awareness of an interweaved solidarity has favored our progressive humanization, predatory aggressiveness has developed in us a tendency for self-destruction. Is this so difficult to understand?

The appearance of an economy that sacrifices life for work, for Power, for Profit, has marked a break with the egalitarianism and the symbiotic evolution of pre-agrarian civilizations. Agriculture and livestock breeding have privileged the predatory instinct, at the expense of a life drive that has never renounced the reestablishment of its usurped sovereignty.

Appropriation, competition and rivalry have pleased themselves by exalting the “civilized wild animal,” whose spiritual sublimation serves to legitimize their enterprises. In its emblematic form,

the lion thus lets one believe that it is natural to hunt and oppress the beasts. What is in fact required is *the denaturation of the human being*. In vain does one seek among the most pitiless carnivores the cruelty that is as deliberate or the ferociousness that is as inventive, as those demonstrated by Justice, Religion, Ideology, Empire, State and Bureaucracy.

We must see the fixed grin of the arms dealers at the moment when their billable products are tearing apart women, children, men, animals, forests and [whole] landscapes. “Make do with what you have,”¹ right?

Profit has the cynicism of a done deal [*fait accompli*]. It hides nothing from us about those *heartless restaurants* in which *the fashionable ladies* and gentlemen stuff themselves while their luxury shoes drip blood and excrement.

Why get involved when pre-formatted public opinion takes the side of one or another belligerent, as if it were a soccer match between Russia and Ukraine, Israel and Palestine? The bets are on and the cheers of the spectators cover the screams of the massacred crowds.

Simply cursing a foul civilization does not prevent it from perpetuating itself when we let the laws of financial rapacity orchestrate our denaturation, form the patterns of our apathy, and punctuate our frustrations by triggering explosions of a blind and murderous hatred. Add insult to injury? What would be the point? Doing so would only reinforce a personal sense of guilt that is relieved by making the others feel guilty. The predatory reflex would once again find its niche there.

The exhortations addressed to the greatest number of people are subject to a double discredit: on the one hand, the slogans and militant incitements restart the old motor of Power in which *radicalism quickly hinders the radicalism of lived experience*; on the other hand, what chooses to be announced from the

1 « A la guerre comme à la guerre »: literally “in war as in war.”

podium of generalities is easily diluted in the hodge-podge of ideas cut off from life.

Except, that is, if the reader discovers [in that radicalism] the occasion for an intimate dialogue with herself. In other words, if she drinks from the source of the human consciousness that is in her.

Rather than address myself to the greatest number of people, I prefer to speak directly to *the autonomous individual*. Because she is not ignorant of the fact that my sole intention is to confide my way of seeing things to her, in a fraternal debate in which there is no need to know each other in order to recognize each other.

What better guarantee for the awakening of consciousness is there than mutual aid? It is not by chance that it is reborn spontaneously to the extent that predation ceases to hide the facts that it devours itself and makes its own self-destruction profitable.

The bankruptcy of *having* propagates an ennui that is worse than death, the specter of which it ceaselessly raises. And the breath of life rehabilitates *being*. The subject frees itself from the object, it frees itself from the thing to which reification had reduced it. Isn't this what is implied by the adage "men and women are not commodities"? The simple changing of roles – men taking on femininity and women taking on masculinity – doesn't change anything. From the moment that we spare children from the ravages of predatory education, we have only to leave to their spontaneous radicalism the care of awakening them to their destinies as human beings.

There is no need for prophets to foresee what is going to happen: either the triumph of the idiot who thinks with a bludgeon or the surging of a life that has regained awareness of the sovereignty that can be exerted by its humanity.

The usefulness of fascism and anti-fascism is that they hide the true final struggle, the one that – inseparably both existential and

social – implies the eradication of predation, the disappearance of hierarchical Power, and the end of the barking out of orders.

The lucrative cynicism and absurdity of war, fomented by governmental and global mafias, has ended up tiring even the most obtuse of its pimps. The succession of virtually interchangeable conflicts incites “public” opinion to gradually exit from the chessboard of geopolitical schemes.

It is here and now that the appearance of May 1968,² the Zapatistas,³ the Yellow Vests⁴ and the combatants of Rojava⁵ opens up to life and its awareness a path that the historical derailment of the agro-market Civilization has obstructed and led towards death.

Hoping for nothing does not mean despairing of everything. *The return to life is a violent, natural and spontaneous reaction.* It holds the power to ruin the desertification of the earth, from which profit-making is drawing the last resources. The return to life, to its authenticity, to its awareness, is our real immunological self-defense. Since denaturation hinders the nature present in and around us in the name of Profit, why not bet on it to have done with a hateful civilization? How? Don’t ask me, ask yourself, you who at every instant navigates between lethargy and revolt.

Everywhere signs of distress and jubilation mix together and multiply. Don’t be mistaken! The angry refusal of a war waged against a specifically targeted region —Palestine, in this case— goes much further than a singular disavowal. It more and more clearly expresses the execration of a war conducted, not only

2 In France in May-June 1968, a generalized wildcat strike and an widespread occupations movement almost toppled the French government. Vaneigem himself was a participant in this movement.

3 See “The Zapatistas’ Fight is the Universal Fight of Life Against the Desertification of the Earth,” 2019: <https://notbored.org/zapatistas.pdf>.

4 See “Concerning the ‘Yellow Vests’: Everything is possible, even self-managing assemblies in the middle of street intersections, villages and neighborhoods,” 2018: <https://notbored.org/yellow-vests.pdf>.

5 Rojava is a region in Northern Syria that has been autonomous since 2012.

against the population of a particular area, but also against *the people* of all the countries on Planet Earth. This rejection of war has understood that, *for totalitarian greed, living is a crime*. This is why the new global insurrections are part of the self-defense of the living. In them are embodied both the will to abrogate a universe of psychopaths who make death profitable and the implementation of a new alliance with nurturing nature.

This is one war too many. Not for the governmental and supra-governmental weapons lobbies, not for the producers of narco-neuroleptics, but for whomever isn't disposed to dying early by joining the party of voluntary servitude and "*viva la muerte!*"⁶

The problem is principally due to the doubts, to the despair, to the disappointments against which life's firm stance collides generation after generation.

Isn't it absurd to expect anything at all from the governmental authorities that make decisions for us and that harass us with their degrees, each one more ridiculously dishonest than its predecessor?

Despite the gloominess of the era, don't we at least have the pleasure of seeing, right before our very eyes, the shriveling up of the Gods – those impostors who for ten thousand years have usurped *the faculty of creating and creating oneself*, while life, in its crazy fecundity, has in fact granted it to the human species?

The time has come resume the course of our real destiny. The time has come to change the world and become what we want to be: not the owners of a sterile universe, but the inhabitants of a world whose abundance is such that we can enjoy it freely. Enough of this upside-down world in which profit-making becomes impoverished by impoverishing its resources! May the disappearance of harmful [sources of] energy de-pollute the water,

6 "Long Live Death!" was a fascist slogan during the Spanish Civil War.

the air, the soil, and the land so that our creative ingenuity effaces even the memory of a regrettable diversion of our evolution!

In the intensity of a desire, *the present awakens to the presence of a life* that doesn't care about being measured or programmed. The joy of living initiates the art of harmonization, because it carries within itself the specifically human faculty of creating and creating oneself.

The appropriation of the soil and animal husbandry have implanted in our morals a herd instinct in which the individual sees her intelligence lowered to the level of the flocks that she feeds. What is being sketched out today is the resurgence of the autonomous individual who liberates herself from individualism and its alienated consciousness.

We are at a turning point in history, in which the elaboration of a style of life is supplanting a survival that is condemned to work and opening up an existence devoted to the comfort of palliative care.

The understanding that emanates from our vital drives highlights an incessant conflict between *a perspective of life and a perspective of death*, between the attraction of our desires, illuminated by our sensitive intelligence, and the hold that intellectual intelligence has over them. Because the blockage of our emotions that Wilhelm Reich called character armoring obeys the imperatives of a mechanical efficiency to which the body at work is held. And so, quite obviously, if the pleasure that comes from the cost-free nature of life [*la gratuité du vivant*] has no place in totalitarian greed, this means that restoring the joy of living, developing festive combativeness, and reaffirming the innocence of the living, which knows nothing of both masters and slaves, are the weapons that are of a nature to bring about the ruin of Profit.

We are in the midst of the turmoil of an enthralling combat. It marks the rebirth of our human consciousness. In it is expressed the resurgence of a dignity that has always been at the heart

of our attempts at emancipation, notably in the proletarian project of a classless society. We have seen how the proletariat was dispossessed of its project by the very people who became its [alleged] defenders. It would be better to consider *eradicating from the outset all forms of power* —whether it is that of the mayor, a governmental official, or that of the political militant, an officer of ideology and the contestatory bureaucracy.

Among the self-proclaimed spokespeople for the people, it is easy to distinguish the manipulators who aspire to replace the State's authority with their own.

Isn't it a salutary resolution to desire everything, but to expect nothing? By this I mean relying on our life drives, not as an inevitable destiny, but as a creative presence that we have the freedom to experience by preventing its obstruction, by avoiding a deadly inversion, which generates emotional plagues. We have underestimated the importance of *refining anger* in a way that avoids the traps of urgency, of being drawn onto the terrain of the enemy, of succumbing to the militarization of political militancy. But, principally, the distance that the refinement of the emotions implies is a propitious place for the ripening of creativity. It favors the implementation of a form of guerrilla warfare that only has recourse to weapons that do not kill and are inexhaustible.

Looking back over the centuries, we can see that an awakening of consciousness has rekindled a struggle and that the renewal of mutual aid is gradually clearing away the mists of confusion.

It will be inconceivable to future generations that it took so long for us to realize that life has provided men and women with an exceptional faculty, without which they would not have gone beyond the stage of animalism. In its experimental blindness, this faculty has given us the privilege of creating and recreating the world around us.

Pre-agrarian collectivities evolved in a symbiosis with an environment from which they drew their subsistence. The

emergence of the market civilization and its City-States caused a break with nature, which, once a living subject, became an object of exploitation. A system of authoritarian government endeavored to cover up the creativity of mutual aid that, “from Lucy to Lascaux,”⁷ had guided an evolution that, even today, the sycophants of market civilization still have a great reluctance to uncover.

The notion of Fate prevails. It propagates a spirit of submission; it instills an ontology of accursedness; it spreads the myth of an irremediable Fall, to which we must resign ourselves, just as we must obey the arbitrary requirements of a deified master.

What is now being reborn among those who still aspire to live is the feeling of having been swindled. To the extent that the collapse of the patriarchy has completed the burial of the Gods in the latrines of the past, it has also taught us to discover a fundamental difference between Fate and destiny. The scorn for life, programmed by the market civilization, has hidden under the name of Fate the active principle that I call *destiny* and that is nothing other than the faculty of creating ourselves by recreating the world.

Fate is a matter of Providence; it cannot be discussed; it pleads the Inevitability [*Fatalité*] that brings an appreciable comfort to servility.

Fate is endured; destiny is constructed. There’s nothing metaphysical about this. The atrocious barbarism of our history has never succeeded in stifling the visceral struggle that, from generation to generation, has demonstrated a will to emancipation, which is both timeless and modulated by economic, political, psychological and social fluctuations.

⁷ Lucy is the name given to the relatively complete fossil of the prehistoric hominid *Australopithecus afarensis*, which was discovered in Ethiopia in 1974. Lascaux is the name of an intermediate warming period during the Würm, which was the last glacial period in the Alpine region of Europe, and the location of famous cave drawings discovered in 1940.

“Fate” and “destiny” are problematic because they have been made to be synonymous. This is why I suggest that, for greater clarity, we retain their French origins.⁸

The radicalism of the struggles for life call for *human destiny* to supplant Fate, Chance and Providence. It flourishes in the midst of a *no man’s land*⁹ where an incontinent civilization empties itself of its existential substance, while a new civilization is struggling in the throes of childbirth.

During the first faltering steps of autonomy, the creative powers of men and women – though they fumble around – suddenly reveal that we are capable of developing ourselves without masters, without gurus, without tutelage. If we have had the opportunity to understand that nothing more surely attracts misfortune than the custom of wallowing in it, we must agree that, on the other hand, the enjoyment of the happiness of life is equally contagious, but in a more amiable fashion.

The unshakeable determination to cultivate our lives and the garden that is our nourishing earth simultaneously offers unstoppable assistance in the struggle against fear, guilt, self-sacrifice, Puritanism, work, power, and money. This determination nourishes the struggle against the mercantile spirit that universally ensures the promotion of anti-physical values,¹⁰ values that are hostile to nature.

The will to individual autonomy is both alone and accompanied in its fight for the emancipation of the self. Questions of health, stability, immunity, friendship, love, pleasure, and creativity are at the heart of the emancipation of the earth illuminated by the new global insurrections. The stakes are the same: *attaining freedom for the various human desires by creating a society that ensures their harmonization with each other.*

8 That is to say, Destin and *destinée*.

9 English in original.

10 In the works of François Rabelais (1483-1553) Physis is joyful and unashamed and Antiphysis is hateful and destructive.

In my daily life, the authenticity of lived experience is the natural guarantee of my desires. Their freedom excludes market freedoms – the freedoms to exploit, to oppress, to kill.

For the individual who seeks autonomy, *freedom and authenticity* constitute *the paradox of an openly declared clandestinity*.

The sermon of good intentions has never been as insufferable as it is in the 21st century, when alienated consciousness no longer uses kid gloves to put words to work. Under the names of terrorist, assassin, psychopath and outlaw, it designates those who, alas, are in *a state of inhumanity that the frenzy of short-term profit aggravates and accelerates to match the pace of its profitable and useless great works*.

I have always defended this principle: *absolute freedom for all opinions, absolute proscription of all instances of inhumanity*. To my mind, this is the only way to broach the questions of religion and ideology. Such a choice frees us from the humanitarian hypocrisy that affects so many ideas and beliefs. It no longer even needs to dwell on the fact that, to this point, freedom of thought has never been anything other than a market freedom.

We do not want to judge inhumanity: we want to condemn and banish it. We have no need of explanations, justifications or extenuating circumstances. It doesn't matter if it comes from rich neighborhoods or slums, from conservatives or progressives: NO INHUMANITY IS TOLERABLE. Let this be clear and unambiguous!

We will do everything possible to eradicate from our morals the propensities to kill, injure, rape, or mistreat others, whatever the reasons that are given to explain their emergence or resurgence. We've had enough of the universal tribunal in which weighing, excusing, condemning, punishing, and granting amnesty perpetuate the jumping up and down of impotent indignation. Righteous anger will remain impotent as long as the "*Get out of my way*"¹¹

11 The French here is *ôte-toi de là que je m'y mette*: literally "get out of there so I can put myself there."

that condemns us to the social jungle and the predatory reflex remains embedded in each one of us.

We have had enough of the caricature of existence that has been globally popularized by narco-American evangelism! The *self-made man*¹² only builds and propagates his own death. That is his opening bid, gloriously displayed!

Isn't it in the autonomous individual that we see the intensification of the pleasures of not having to answer to anyone, of being alone in the untangling, the debating and, sooner or later, the carrying out, in an alchemical mode, of a transformation of the gloomy survival that stagnates in that individual? To bring about the transmutation of a raw material – condemned to rot – into the full and complete life to which we have always aspired as human beings. *The art of living replaces all that we've learned about dying*. Such is the only form of teaching to which I want to adhere.

Enjoying my lived authenticity, as disordered as it might be, frees me from the obligation to play a role, to which individualism and the herd that guides it are constrained. It raises my awareness of the derisory and pathetic duty to appear; it frees me from the dictatorship of appearances, of the spectacle and of the fear of being constantly weighed and judged. Isn't true happiness the rediscovery of the innocence of being oneself, of not having to justify oneself, of *desiring according to the heart without expecting or hoping for anything from the mind*?

We are headed towards a new Renaissance, towards a resurgence of the Enlightenment. Our transversal path will be that of *an openly declared clandestinity*. The fist of profit strikes us everywhere: let's strike back everywhere and dismember it!

Clandestinity begins within us in the "dark room" where we are alone, debating what we do not want and what we endlessly desire. It awakens us to the awareness of our life drives, the

12 English in original.

pleasures that stimulate it, and the vexations that invert and turn them into death drives.

The paradox of an openly declared clandestinity is also attested to by the anonymity of the Yellow Vests, as by the anonymity that each individual claims when she takes refuge in the dark room of her secret desires – where she alone is able to decide if she will join the system of predation and the egotistical calculus of individualism or if she will instead devote herself to the transmutation of survival into a full and complete life.

In “Fuenteovejuna,” the dramatist Lope de Vega¹³ depicts the inhabitants of a village who, tired by the cruelty of an iniquitous governor, assassinate him. Tasked with finding the culprit, judges and executioners put questions to the villagers, but they receive no other response but the name of the village, which is Fuente Ovejuna. Wearied by war, the interrogators order a general amnesty.

The anonymity demanded by individuals who struggle for their autonomous solidarity offers an example of a weapon of life. It unites the resistance to oppression. In the same way that the obstinacy of the Yellow Vests no longer needs yellow vests to be propagated, we witness the increasing presence of a life that wants to be free and unencumbered by religions, ideologies, politics, or hierarchical, governmental and globalist structures. *Life above all else is the broken gun that breaks reification* and teaches us how to sabotage the transformation of being into having. It radicalizes the reformist militant by dissuading him from letting the Power that he claims to combat become embedded in him.

The living carries within itself the fertility of desire. No desert can resist its fecundity. In our intimacy, the decision is taken to put an end to the moment that belongs to the time of wear and tear, work, and death and to privilege the moment and the desire for life that manifests itself in the pleasures of lived authenticity.

13 Félix Lope de Vega y Carpio (1562-1635) was Spanish playwright, poet and novelist.

Do you want the proof *a contrario*?¹⁴ At the moment that I write this, we may observe the formidable wave of self-destructive nihilism that is overwhelming the societies eaten away by the cancer of profitability.

I give less importance to the support of a great number of people than to the intelligence of autonomous individuals, which is, due to its *will to authenticity, the antidote to intellectual elitism*.

Slow but inevitable, the reversal of perspective illuminates the renewal; it is the place where the reunification of the existential and the social takes place. Individual combat and the combat for a uniquely human society is one and the same thing.

Life has no need of masters, religious cults or parties.

Pleasure is the peaceful violence of the living that proliferates in and around us. It is the cost-free arrangement that confers upon us an awareness that is capable of humanizing it. This is what we are resolved to attempt to bring about.

Let's rebuild the earth and make our communities, our neighborhoods and our regions oases that the living renders invulnerable!

January 2024

14 Latin in original: argument from the contrary.

Abolir la depredación, volver a ser humano

*Llamado para la creación mundial de colectividades
en lucha por una vida humana libre y auténtica*

Hemos hecho del Hombre la vergüenza de la humanidad.

Desde la época más lejana hasta nuestros días, ninguna sociedad ha alcanzado el grado de indignidad y de abyección evidenciado por una civilización agro-mercantil que se considera, desde hace diez mil años, la Civilización por excelencia.

Es innegable que hemos heredado un instinto de depredación y un instinto de ayuda mutua. Ambos constituyen nuestra parte de animalidad residual. Pero mientras que la conciencia de una solidaridad fusional favorecía nuestra progresiva humanización, la agresividad depredadora desarrollaba en nosotros una tendencia a la autodestrucción. ¿Es tan difícil de comprender?

La aparición de una economía que sacrifica la vida al trabajo, al Poder, a la Ganancia marcó una ruptura con el igualitarismo y la evolución simbiótica de las civilizaciones pre-agrarias. La agricultura y la ganadería han privilegiado el instinto depredador a expensas de una pulsión de vida que nunca ha renunciado a restablecer su soberanía usurpada.

La apropiación, la competencia, la rivalidad se complacen con exaltar a la «fiera civilizada» cuya sublimación espiritual sirve para legitimar sus empresas. Bajo su forma emblemática, el león sugiere así que es *natural* cazarlo y oprimir a las bestias. Lo que realmente se impone de este modo es *la desnaturalización del ser humano*. Buscaríamos en vano entre los carnívoros más despiadados una crueldad tan deliberada, una ferocidad tan inventiva como la que ejercen la Justicia, la Religión, la Ideología, el Imperio, el Estado, la Burocracia.

Hay que ver el rictus de los comerciantes de armas cuando sus productos gravados despedazan a mujeres, niños, hombres, bestias, bosques y paisajes. «A la guerra como en la guerra», ¿no es así?

La Ganancia tiene el cinismo del hecho consumado. No nos oculta nada de esos *restaurants sin corazón*¹ donde *damas-y-caballeros* se atiborran mientras sus zapatos de lujo chorrean sangre y excrementos.

¿Por qué preocuparse cuando la opinión pública preformateada se alía al lado de uno u otro beligerante, como si se tratara de un partido de fútbol en el que se enfrentan Rusia, Ucrania, Israel, Palestina? Las apuestas están abiertas y los vítores de los espectadores ahogan los gritos de las multitudes masacradas.

Contentarnos con anatematizar una civilización abyecta no le impedirá perpetuarse mientras dejemos que las leyes de la rapacidad financiera orquesten nuestra desnaturalización, ritmen nuestras apatías, puntúen nuestras frustraciones desencadenando las explosiones de un odio ciego y asesino.

1 Referencia a los *Restos du Cœur* o *Restaurants du Cœur*, que puede traducirse como Restaurantes del corazón. Es una organización caritativa fundada en Francia, en 1985, por iniciativa del comediante francés Coluche para distribuir alimentos y comidas preparadas a los más pobres de la sociedad. Todavía están en funcionamiento.

¿Añadir el reproche al error? ¡Para qué! Eso solo serviría para reforzar un sentimiento de culpa personal que se exorciza culpando a los demás. El reflejo depredador nuevamente se beneficiaría con ello.

Las exhortaciones dirigidas a la mayoría caen bajo el golpe de un descrédito doble: por una parte, las consignas y las incitaciones militantes ponen en marcha el viejo motor del Poder donde *el radicalismo rápidamente obstaculiza la radicalidad de la experiencia vivida*; por otra, lo que se elige difundir en el podio de las generalidades se diluye rápidamente en la mezclanza de las ideas removidas de lo vivo, a menos que una lectora o un lector descubra allí la oportunidad para entablar un diálogo íntimo consigo mismo. En otras palabras, a menos que ambos beban de la propia fuente de la conciencia humana que está en ellos.

Por eso, prefiero hablarle directamente al individuo autónomo y no a las masas. Porque este sabe muy bien que mi única intención es confiarle mi forma de ver, en un debate fraternal en el que no es necesario conocerse para reconocerse.

¿Qué mejor garantía del despertar de las conciencias que la ayuda mutua? No es casualidad que esta renazca espontáneamente a medida que la depredación deja de ocultar que se devora a sí misma y rentabiliza su autodestrucción.

La quiebra del *tener* propaga un aburrimiento peor que la muerte cuyo espectro amenaza sin cesar. Y he aquí que el soplo de la vida restaura el *ser*. El sujeto se emancipa del objeto, se libera de la cosa, a la que lo reducía la cosificación. ¿Acaso no es esto lo que implica el adagio «el hombre y la mujer no son mercancías»? Que los hombres y las mujeres reivindiquen su parte de feminidad y su parte de masculinidad, respectivamente, no cambia en nada la lucha común que llevan en contra del sistema que los reduce a este estado. *Bastará con aborrrarle a los niños los estragos de la educación depredadora para que su*

radicalidad espontánea se encargue de despertarlos a su destinée como seres humanos.

Nadie necesita profetas para darse cuenta de que lo que se avecina será: el triunfo del embrutecido al que la maza le sirve de pensamiento o la irrupción de una vida que recupera la conciencia de la soberanía que le corresponde ejercer a su humanidad.

La utilidad del fascismo y del antifascismo es que oculta la verdadera lucha final, la que, inseparablemente existencial y social, implica la erradicación de la depredación, la desaparición del Poder jerárquico, el fin de los que ladran órdenes.

El cinismo y la absurdidad lucrativa de las guerras, instigadas por las mafias estatales y globales, han terminado por cansar hasta al más obtuso de sus partidarios. La sucesión de enfrentamientos prácticamente intercambiables incita a la opinión «pública» a desertar poco a poco del tablero de ajedrez de los chanchullos geopolíticos.

Es aquí y ahora que la aparición de movimientos como el de mayo de 1968, el de los zapatistas, el de los chalecos amarillos y el de las combatientes y los combatientes de Rojava abre a la vida y a su conciencia un camino que el descarrilamiento histórico de la Civilización agro-mercantil había obstruido y conducido hacia la muerte.

No esperar nada no significa desesperar de todo. *El retorno a la vida es una reacción violenta, natural y espontánea.* Contiene la potencia de arruinar la desertificación de la Tierra de donde la ganancia extrae sus últimos recursos. El retorno a la vida, a su autenticidad, a su consciencia es nuestra verdadera forma de autodefensa inmunitaria. Dado que la desnaturalización obstaculiza esto en nombre de la Ganancia, ¿por qué no confiar en la

naturaleza presente en nosotros y a nuestro alrededor para poner fin a una civilización odiosa? ¿Cómo? ¡No me hagan la pregunta a mí, hágansela a ustedes mismos, que navegan en todo momento entre el letargo y la revuelta!

Las señales de desasosiego y de júbilo se mezclan y se multiplican en todas partes. ¡Pero no se engañen! El rechazo airado de una guerra dirigida específicamente contra un país determinado — Palestina en este caso — va mucho más allá de un simple repudio. Expresa cada vez más claramente la execración de una guerra dirigida no solo contra la población de una región, sino contra *el pueblo* de todas las regiones del planeta Tierra. Pueblo que ha comprendido que *vivir es un crimen para la codicia totalitaria*. Es por eso que las nuevas insurrecciones globales forman parte de la autodefensa de lo vivo. En ellas se encarnan tanto la voluntad de abolir un universo de psicópatas que rentabilizan la muerte como la implementación de una nueva alianza con la naturaleza nutricia.

Esto fue la guerra de más, la gota que rebasó el vaso. No para los grupos estatales y supraestatales de cabildeo de armas, no para los productores de narco-neurolépticos, sino para cualquiera que no esté dispuesto a morir prematuramente uniéndose al partido de la servidumbre voluntaria y del «¡viva la muerte!»².

El problema se desprende principalmente de la duda, de la desesperación, de las desilusiones con las que se encuentran los partidarios de la vida de generación en generación.

¿Acaso no es aberrante esperar lo que sea de las instancias gubernamentales que deciden por nosotros y nos acosan con

2 «¡Viva la muerte, muera la inteligencia!» fue el grito de las tropas fascistas de Franco durante el sitio de Madrid. Se trata de un lema acuñado por José Millán Astray, primer teniente coronel de la Legión española, durante un discurso de Miguel de Unamuno, rector de la Universidad de Salamanca, con motivo de la celebración del Día de la Hispanidad de 1936. Unamuno contestó al grito de Millán: «Venceréis, pero no convenceréis».

sus decretos, todos engañosos y cada uno más ridículamente que el anterior?

En el seno de la desolación de la época, al menos tenemos el placer de ver marchitarse ante nuestros ojos a los Dioses, esos impostores que, desde hace diez mil años, han usurpado la *facultad de crear y de crearse*, que la vida, en su loca fecundidad, había concedido propiamente a la especie humana.

Ha llegado el momento de retomar el curso de nuestra destinée. Ha llegado el momento de cambiar el mundo y de convertirnos en lo que queremos ser: no los propietarios de un universo estéril, sino los habitantes de una Tierra en la que cultivar la abundancia permitiría gozar libremente. ¡Basta de ese mundo al revés donde la ganancia se empobrece empobreciendo sus recursos! ¡Que la desaparición de las energías nocivas descontamine el agua, el aire, el suelo, la tierra, de manera que nuestra ingeniosidad creadora borre hasta el recuerdo de una desafortunada desviación de nuestra evolución!

En la intensidad de un deseo, *el presente se despierta a la presencia de una vida* que no se preocupa ni de ser medida ni de ser programada. La alegría de vivir nos inicia en el arte de armonizarnos, ya que porta en sí la facultad específicamente humana de crear y de crearse.

La apropiación del suelo y la ganadería habían implantado en las costumbres un gregarismo donde el individuo veía su inteligencia rebajada a la del ganado que tenía por función alimentar. Lo que hoy se esboza es un resurgimiento del individuo autónomo que se libera del individualismo y de su conciencia enajenada.

Nos encontramos en un punto de inflexión de la historia, en el que la elaboración de un estilo de vida reemplazará una supervivencia condenada al trabajo, una existencia dedicada a un confort de cuidados paliativos.

La toma de conciencia que emana de nuestras pulsiones vitales pone de manifiesto un conflicto incesante entre *una perspectiva de vida y una perspectiva de muerte*, entre la atracción de nuestros deseos, iluminados por nuestra inteligencia sensible, y el control que la inteligencia intelectual ejerce en su contra. Porque el bloqueo de nuestras emociones por lo que Wilhelm Reich llama coraza caracterológica obedece a los imperativos de una eficiencia mecánica a la cual está sujeto el cuerpo en el trabajo. Por lo tanto, si el gozo que emana de la gratuidad de lo vivo no tiene cabida en la codicia totalitaria, entonces, es evidente que restaurar la alegría de vivir, desarrollar la combatividad festiva, fortalecer la inocencia de lo vivo, que ignora igualmente a amos y esclavos, son armas que *por su naturaleza* pueden precipitar la ruina de la Ganancia.

Estamos en la vorágine de un combate apasionante. Señala el renacimiento de nuestra conciencia humana y expresa el resurgimiento de una dignidad que siempre ha estado en el corazón de nuestras tentativas de liberación, especialmente en el proyecto proletario de una sociedad sin clases. Hemos visto cómo el proletariado fue despojado de su proyecto por los mismos que se proclamaron sus defensores. Sería mejor considerar *erradicar desde el comienzo toda forma de poder*, ya sea la del alcalde, funcionario del Estado, o del militante, funcionario de la ideología y de la burocracia contestataria.

Entre los representantes autoproclamados del pueblo es fácil distinguir a los manipuladores que ambicionan reemplazar la autoridad del Estado por la suya.

¿Acaso no es una decisión saludable desear todo sin esperar nada? Con esto me refiero a entregarnos a nuestras pulsiones de vida no como si se tratara de una fatalidad, sino como una presencia creadora que tenemos la libertad de experimentar impidiendo que se atasquen, evitándoles una inversión mortífera, que genera plagas emocionales. Hemos subestimado la importancia

de *refinar la cólera* para evitar la trampa de la urgencia, para no dejarnos arrastrar al terreno del enemigo, para no sucumbir a la militarización de la militancia. Pero, sobre todo, la distancia que implica el refinamiento de las emociones es un lugar propicio para que madure la creatividad. Favorece la puesta en marcha de una guerrilla que prescinde de recurrir a otras armas que aquellas que no matan y son inagotables.

Con la perspectiva de los siglos, se percibirá que un despertar de la conciencia ha reanimado una lucha, que la renovación de la ayuda mutua libera poco a poco de las brumas de la confusión.

A las generaciones futuras les resultará inconcebible que hayamos tardado tanto en darnos cuenta de que la vida había dotado al hombre y a la mujer de una facultad excepcional, sin la cual no habrían superado el estadio de la animalidad. En su ceguera experimental, nos ha brindado el privilegio de crear y recrear el mundo que nos rodea.

Las comunidades pre-agrarias evolucionaron en simbiosis con un entorno del cual obtenían su sustento. La aparición de la Civilización mercantil y de sus Ciudades-Estado marcó una ruptura con la naturaleza, que, de *sujeto* vivo, pasó a convertirse en *objeto* de explotación. Un sistema de gobierno autoritario se utilizó para ocultar la ayuda mutua creadora que había guiado, «desde Lucy a Lascaux», una evolución que los aduladores de la civilización mercantil son extremadamente reacios a descubrir hoy.

La noción de Destino prevaleció. Difundió un espíritu de sumisión, inculcó una ontología de la maldición, extendió el mito de una Caída irremediable, a la que debemos resignarnos, tal como obedecemos la arbitrariedad de un amo divinizado.

Lo que renace ahora en aquellos que aún aspiran a vivir es la sensación de haber sido engañados. A medida que el colapso

del patriarcado termina de sepultar a los Dioses en las letrinas del pasado, nos enseña a descubrir una distinción fundamental entre Destino y *destinée*. El menosprecio de la vida, programado por la civilización mercantil, ha ocultado bajo el término Destino el principio activo que llamo *destinée*, que no es otra cosa que la facultad de crearse recreando el mundo.

El Destino pertenece a la Providencia, no se discute, invoca esa Fatalidad que aporta al servilismo una bienestar apreciable.

El Destino se sufre, la destinée se construye. No hay nada metafísico en esto. La atroz barbarie de nuestra historia nunca ha logrado sofocar la lucha visceral que muestra, de generación en generación, una voluntad de emancipación que es intemporal y al mismo tiempo está moldeada por las fluctuaciones económicas, políticas, psicológicas y sociales.

«Destino» y «destinée» plantean un problema porque se han convertido en sinónimos. Por eso sugiero mantener sus raíces francesas para mayor claridad.

La radicalidad de las luchas por la vida exige que la *destinée humana* reemplace el Destino, el Azar, la Providencia. Ella reflorece en medio de una *no man's land*³ donde una civilización incontinente se vacía de su sustancia existencial mientras una civilización nueva lucha en los dolores del parto.

En los balbuceos de la autonomía, la potencia creadora de la mujer y del hombre —por más titubeante que sea— revela de repente que somos capaces de desarrollarnos sin amos, sin gurús, sin tutela. Si hemos tenido la oportunidad de comprender que nada atraía con más seguridad la desgracia que la costumbre de complacerse en su compañía, deberíamos estar de acuerdo en que, a la inversa, el gozo de la felicidad de vivir es igualmente contagioso y de una manera más agradable.

3 En inglés en el original. La expresión puede traducirse como «tierra de nadie».

La determinación inquebrantable de cultivar al mismo tiempo nuestra vida y ese jardín que es nuestra tierra nutricia ofrece una ayuda infalible contra el miedo, el sentimiento de culpa, el sacrificio, el puritanismo, el trabajo, el poder, el dinero. Alimenta la lucha contra el espíritu mercantil que garantiza en todas partes la promoción de los valores antifísicos, los valores hostiles a la naturaleza.

La voluntad de autonomía individual es a la vez única y plural en la lucha por la emancipación del yo. Las preguntas en torno a la salud, al equilibrio, a la inmunidad, a la amistad, al amor, a los placeres, a la creatividad están en el corazón de la emancipación de la Tierra que las nuevas insurrecciones globales han iluminado. Lo que está en juego es igual en todas partes: *alcanzar la libertad de los deseos creando una sociedad que procure armonizarlos.*

En mi vida cotidiana, la autenticidad de lo vivido es la garantía natural de mis deseos. Su libertad excluye las libertades mercantiles; la libertad de explotar, de oprimir, de matar.

La libertad y la autenticidad constituyen para el individuo en busca de autonomía *la paradoja de una clandestinidad abiertamente reivindicada.*

El sermón de las buenas intenciones nunca ha sido tan insoportable como en el siglo XXI, donde la conciencia enajenada ya no se enfunda sus guantes de terciopelo para poner a trabajar las palabras. Ella designa bajo el nombre de terrorista, de asesino, de psicópata o de forajido lo que, por desgracia, no es más que *un estado de inhumanidad que el frenesí de la Ganancia a corto plazo agrava y acelera al ritmo de sus grandes obras rentables e inútiles.*

Siempre he defendido el principio: *libertad absoluta para todas las opiniones, prohibición absoluta para cualquier inhumanidad.* En mi opinión, esta es la única manera de abordar la cuestión de

las religiones y las ideologías. Tal opción nos libera de la hipocresía humanitaria con la que se adornan ridículamente tantas ideas y creencias. Ni siquiera tenemos que repetir que la libertad de pensamiento nunca ha sido más que una libertad mercantil.

No queremos juzgar la inhumanidad, queremos condenarla y desterrarla. No necesitamos explicaciones, ni justificaciones, ni circunstancias atenuantes. Venga de los barrios ricos o de los barrios pobres, del conservadurismo o del progresismo, NINGUNA INHUMANIDAD ES TOLERABLE. ¡Que quede claro y sin ambigüedades!

Haremos todo lo posible para erradicar de nuestras costumbres la propensión a matar, a herir, a violar, a maltratar, independientemente de las razones esgrimidas para explicar sus surgimientos y resurgimientos. Ya basta del tribunal universal donde sopesar, juzgar, excusar, condenar, castigar, amnistiar perpetúa los pataleos de la indignación impotente. La cólera justa seguirá siendo impotente mientras se arraigue en cada uno de nosotros ese «¡quítate que ahí te voy!», que condena a la jungla social y al reflejo depredador.

¡Ya basta de esta caricatura de existencia vulgarizada globalmente por el evangelismo narco-americano! El *self-made man*⁴ solo construye y propaga su propia muerte. ¡Ese es su precio orgulloosamente exhibido!

¿No es en el individuo autónomo donde se afianza el gozo de no tener que rendir cuentas a nadie, de estar solo para desentrañar, debatir y, tarde o temprano, realizar alquímicamente una transformación de la monótona supervivencia que se estanca en él? ¿De

4 En inglés en el original. La expresión puede traducirse como un «hombre que se hace a sí mismo» y corresponde a un arquetipo surgido en la cultura estadounidense para designar a aquellas personas cuyo éxito económico surge de un esfuerzo personal incansable. Corresponde a la figura del emprendedor.

operar la transmutación de una materia prima —condenada a pudrirse— en una vida plena y completa a la que siempre hemos aspirado como seres humanos? *El arte de vivir desaprende el morir*. Esa es la única lección a la que deseo aferrarme.

Gozar de mi autenticidad vivida, por más desordenada que sea, me libera de la obligación de desempeñar un rol, una obligación que impone el individualismo y el rebaño —el conglomerado gregario— que ignora al individuo y solo reconoce su forma enajenada. Me hace tomar conciencia del ridículo y patético deber de parecer, me libera de la dictadura de la apariencia, del espectáculo y del miedo a ser evaluado y juzgado constantemente. ¿Acaso la verdadera felicidad no consiste en volver a encontrar la inocencia de ser uno mismo, de no tener que justificarse, de *desear según el corazón sin esperar nada según la mente*?

Nos encaminamos hacia un nuevo Renacimiento, hacia un resurgimiento del Movimiento de las Luces. Nuestra vía lateral será la de *una clandestinidad abiertamente reivindicada*. El puño de la ganancia nos golpea por todas partes, ¡golpeemos en todas partes para desmembrarlo!

La *clandestinidad* comienza en nosotros en el «cuarto oscuro» donde estamos solos para debatir sobre lo que no queremos y lo que deseamos sin fin. Nos despierta para que tomemos conciencia de nuestras pulsiones de vida, de los gozos que la estimulan, de las contrariedades que la invierten y la transforman en pulsiones de muerte.

La paradoja de una *clandestinidad abiertamente reivindicada* está tan bien atestiguada por el anonimato de los chalecos amarillos como por el anonimato que cada individuo reclama cuando se refugia en el cuarto oscuro de sus deseos secretos. Ahí donde está solo para decidir si se une al sistema de depredación y al cálculo egoísta del

individualismo o si elige dedicarse más bien a la transmutación de su supervivencia en una vida plena y completa.

En su obra *Fuenteovejuna*, el dramaturgo Lope de Vega pone en escena a los habitantes de un pueblo que, cansados de la crueldad de un gobernador inicuo, lo asesinan. Jueces y verdugos, encargados de descubrir al culpable, por más que plantean la pregunta a los aldeanos y las aldeanas, solo obtienen por respuesta el nombre del pueblo: Fuenteovejuna. Como la guerra cansa, se concede una amnistía general.

El anonimato que reivindican los individuos en lucha por su autonomía solidaria ofrece el ejemplo de un arma de vida. Federa la resistencia a la opresión. Así como la obstinación de los chalecos amarillos ya no necesita de chalecos para propagarse, asistimos a la presencia creciente de una vida que aspira a ser libre y no se preocupa ni de religiones, ni de ideologías, ni de política, ni de estructuras jerárquicas, estatales y globalistas. *La vida ante todo es el fusil roto que rompe la cosificación* y enseña a sabotear la transformación del ser en tener. Radicaliza el reformismo militante disuadiéndolo de permitir que el Poder que dice combatir se incruste en él.

Lo vivo lleva en sí la fertilidad del deseo. Ningún desierto se resistirá a su fecundidad. En nuestra intimidad se configura la decisión de rescindir el instante que pertenece al tiempo del desgaste, del trabajo, de la muerte y de privilegiar el momento y el deseo de vida que se manifiesta en los placeres de la autenticidad vivida. ¿Quieren la prueba en sentido contrario? Observen, mientras escribo esto, la formidable ola de nihilismo autodestructivo que sumerge a las sociedades corroídas por el cáncer de la rentabilidad.

Doy menos importancia a la adhesión de una gran mayoría que a la inteligencia de los individuos autónomos que es, por su *voluntad de autenticidad, el antídoto del elitismo intelectual*.

Lenta pero ineluctable, la transmutación de la perspectiva ilumina la renovación y el sitio donde se realiza la reunificación de lo existencial y lo social. El combate individual y el combate por una sociedad auténticamente humana son uno y el mismo.

La vida no necesita ni amos, ni cultos, ni partidos.

El gozo es la violencia pacífica de lo vivo que prolifera en nosotros y a nuestro alrededor. El gozo es la gratuidad que nos ha conferido una conciencia capaz de humanizar esa violencia.

¡Reconstruyamos la Tierra, hagamos de nuestros pueblos, de nuestros barrios, de nuestras regiones unos oasis que lo vivo vuelva inexpugnables!

Enero de 2024

Abolire la predazione, ridiventare umani

*Appello per la creazione mondiale di collettività in
lotta per una vita umana libera e autentica*

Abbiamo fatto dell'umano la vergogna dell'umanità.

Dai tempi più antichi ai giorni nostri, nessuna società ha toccato il grado di infamia e di abiezione raggiunto da una civiltà agro-mercantile considerata da diecimila anni la Civiltà per eccellenza.

È innegabile che abbiamo ereditato un istinto predatore e un altro tendente all'aiuto reciproco. Essi costituiscono la nostra quota di animalità residua. Tuttavia, mentre la consapevolezza di una solidarietà fusionale ha favorito la nostra progressiva umanizzazione, l'aggressività predatoria ha sviluppato in noi una tendenza all'autodistruzione. È così difficile da capire?

La comparsa di un'economia che sacrifica la vita al lavoro, al Potere, al Profitto, ha segnato una rottura con l'egualitarismo e l'evoluzione simbiotica delle civiltà preagrarie. L'agricoltura e l'allevamento hanno favorito l'istinto predatore, a discapito di una pulsione di vita che non ha mai rinunciato a ristabilire la propria sovranità usurpata.

L'appropriazione, la competizione, la concorrenza si compiacciono di esaltare la "belva civilizzata" la cui sublimazione spirituale serve a legittimare le loro imprese. Nella sua forma emblematica, il leone lascia credere che sia *naturale* dargli la caccia e opprimere le bestie. Ciò che così s'impone, in effetti, è la *denaturazione dell'essere umano*. Si cercherebbe invano, tra i carnivori più spietati, una crudeltà altrettanto deliberata, una ferocia altrettanto inventiva quanto quella esercitata dalla Giustizia, dalla Religione, dall'Ideologia, dall'Impero, dallo Stato, dalla Burocrazia.

Non va dimenticata la smorfia dei trafficanti d'armi quando i loro prodotti in vendita straziano fanno a pezzi donne, bambini, uomini, animali, foreste e paesaggi. "In guerra come in guerra", non è vero?

Il Profitto esprime il cinismo del fatto compiuto. Non ci nasconde nulla di quei *ristoranti senza cuore* dove signore e signori si rimpinzano, mentre le loro calzature di lusso grondano sangue ed escrementi.

Perché preoccuparsi finché l'opinione pubblica preformattata si schiera con uno o l'altro belligerante, come se si trattasse di una partita di calcio tra Russia, Ucraina, Israele, Palestina? Le scommesse sono aperte e gli applausi degli spettatori sovrastano le urla delle folle massacrate.

Accontentarsi di un anatema nei confronti di una civiltà schifosa non le impedirà di perpetuarsi finché lasceremo che le leggi dell'avidità finanziaria orchestrino la nostra denaturazione, ritmino le nostre apatie, punteggino le nostre frustrazioni scatenando le esplosioni di un odio cieco e omicida. Aggiungere il rimprovero alla colpa? A che pro! Ciò non riuscirebbe che a rafforzare un senso di colpa personale che si esorcizza colpevolizzando gli altri. Il riflesso predatore vi troverebbe ancora una volta il suo tornaconto.

Le esortazioni rivolte alla grande maggioranza si caricano di un doppio discredito: da un lato, gli slogan e gli incitamenti militanti riavviano il vecchio motore del Potere *con cui il radicalismo fa presto a spegnere la radicalità dell'esperienza vissuta*; d'altra parte, ciò che sceglie di propagarsi sul podio delle generalità si diluisce facilmente nel miscuglio delle idee separate dal vivente. A meno che una lettrice o un lettore vi scopra l'occasione per un dialogo intimo con se stesso. In altre parole, se l'una e l'altro si abbeverino alla fonte della coscienza umana che è in loro.

Piuttosto che rivolgermi alla grande maggioranza, preferisco quindi rivolgermi direttamente all'*individuo autonomo*. Perché esso non ignora che la mia unica intenzione è confidargli il mio modo di vedere, in un dibattito fraterno dove non c'è alcun bisogno di conoscersi per riconoscersi.

Esiste miglior garante del risveglio delle coscienze che il mutuo soccorso? Non è un caso che esso rinasca spontaneamente nella misura in cui la predazione cessa di dissimulare che essa si divora e rende redditizia la sua autodistruzione.

Il fallimento dell'*avere* propaga una noia peggiore della morte della quale agita costantemente lo spettro. Ed ecco che il soffio della vita riabilita l'*essere*. Il soggetto si emancipa dall'oggetto, si libera della *cosa* cui la reificazione lo riduceva. Non è forse quel che sottintende l'adagio "l'uomo e la donna non sono merci"? La parte di femminilità rivendicata dall'uomo e la parte di mascolinità rivendicata dalla donna non cambiano nulla. *Dal momento in cui risparmieremo al bambino le devastazioni dell'educazione predatoria, non dovremo far altro che lasciare alla sua radicalità spontanea il compito di destarlo al suo destino di essere umano.*

Nessun bisogno di profeti per predire che quel si preannuncia avverrà: o il trionfo dell'abbrutito il cui rompicapo funge da pensiero, o lo slancio di una vita tornata cosciente della sovranità che la sua

umanità ha il compito di esercitare. La comodità del fascismo e dell'antifascismo consiste nell'occultare la vera lotta finale, quella che, inseparabilmente esistenziale e sociale, comporta l'eradicazione della predazione, la sparizione del Potere gerarchico, la fine degli imbonitori di ordini.

Il cinismo e l'assurdità lucrosa delle guerre, fomentate dalle mafie statali e mondiali, hanno finito per stancare anche il più ottuso dei loro protettori. La successione dei conflitti per così dire intercambiabili incita l'opinione "pubblica" a disertare a poco a poco lo scacchiere degli imbrogli geopolitici.

È qui e ora che l'apparizione del maggio 1968, degli Zapatisti, dei *Gilet jaunes*, dei combattenti del Rojava apre alla vita e alla sua coscienza una via che il deragliamento storico della Civiltà agro-mercantile aveva ostruito e diretto verso la morte.

Non sperare nulla non significa disperare di tutto. *Il ritorno alla vita è una reazione violenta, naturale e spontanea.* Ha il potere di mettere fine alla desertificazione della terra da cui il profitto trae le sue ultime risorse. Il ritorno alla vita, alla sua autenticità, alla sua coscienza è la nostra vera autodifesa immunitaria. Poiché la denaturazione ostacola questo ritorno in nome del Profitto, perché non affidarsi alla natura presente in noi e intorno a noi per porre fine a una civiltà carica d'odio? Come? Non domandatelo a me, chiedetelo a voi stessi che navigate continuamente tra letargo e rivolta!

Segnali di sofferenza e di giubilo si mescolano e si moltiplicano ovunque. Non cadete nell'errore! Il rifiuto rabbioso di una guerra intrapresa contro un paese specificamente preso di mira – la Palestina in questo caso – va ben oltre una sconfessione particolare. Esprime sempre più chiaramente l'esecrazione di una guerra condotta non solo contro la popolazione di una

regione ma contro *il popolo* di tutte le contrade del pianeta Terra. Il quale ha capito che *per l'avidità totalitaria, vivere è un crimine*. Per questo le nuove insurrezioni mondiali fanno parte dell'autodifesa del vivente. In esse s'incarnano sia la volontà di abrogare un universo di psicopatici che rendono la morte redditizia sia l'attuazione di una nuova alleanza con la natura nutrice.

Si tratta di una guerra di troppo, la goccia che fece traboccare il vaso. Non per le lobby statali e sovrastatali delle armi, non per i produttori di narco neurolettici, ma per chiunque non sia disposto a morire prematuramente aderendo al partito della servitù volontaria, mobilitandosi sotto la bandiera del "viva la muerte!".

Il problema è dovuto soprattutto al dubbio, alla disperazione, alle delusioni che il partito preso della vita incontra di generazione in generazione.

Non è forse aberrante aspettarsi qualcosa dagli organi di governo che decidono per noi e ci vessano con i loro decreti, tutti più ridicolmente falsi gli uni degli altri?

In seno alla morbosità dell'epoca, abbiamo almeno il piacere di vedere avvizzire davanti ai nostri occhi gli Dei, impostori che da diecimila anni hanno usurpato *la facoltà di creare e di crearsi*, mentre la vita, nella sua folle fertilità, l'aveva accordata come prerogativa della specie umana.

È giunto il momento di riprendere il corso del nostro destino. È giunto il momento di cambiare il mondo e diventare ciò che vogliamo essere: non i proprietari di un universo sterile ma gli abitanti di una Terra dove coltivarne l'abbondanza permetterebbe di godere liberamente. Basta con questo mondo alla rovescia dove il profitto s'impoverisce impoverendo le proprie risorse! Che la scomparsa delle energie nocive disinquinì l'acqua, l'aria, il suolo, la terra in

modo che il nostro ingegno creativo cancelli anche il ricordo di una sfortunata devianza della nostra evoluzione.

Nell'intensità di un desiderio, *il presente si risveglia alla presenza di una vita* che non si preoccupa né di essere misurata né di essere programmata. La gioia di vivere avvia all'arte di armonizzarsi, perché porta in sé la facoltà specificamente umana di creare e di crearsi.

L'appropriazione del suolo e l'allevamento avevano impiantato nei costumi un gregarismo in cui l'individuo vedeva la sua intelligenza ridotta a quella del bestiame che aveva per funzione di nutrire. Ciò che sta emergendo oggi è una rinascita dell'individuo autonomo che si libera dell'individualismo e della sua coscienza alienata.

Siamo a un punto di svolta della storia in cui lo sviluppo di uno stile di vita sopprimerà una sopravvivenza condannata al lavoro, un'esistenza dedicata a un confort da cure palliative.

La consapevolezza che emana dai nostri impulsi vitali evidenzia un conflitto incessante tra *una prospettiva di vita e una prospettiva di morte*, tra l'attrazione dei nostri desideri, illuminati dalla nostra intelligenza sensibile, e l'influenza che l'intelligenza intellettuale esercita nei loro confronti. Perché il blocco delle nostre emozioni da parte di quello che Wilhelm Reich chiama la corazza caratteriale obbedisce agli imperativi di un'efficienza meccanica alla quale è tenuto il corpo al lavoro. Orbene, evidentemente, se il godimento che emana dalla gratuità del vivente non trova posto nell'avidità totalitaria, ciò significa anche che restaurare la gioia di vivere, sviluppare la combattività festosa, rafforzare l'innocenza del vivente che ignora sia i padroni sia gli schiavi, sono armi di *natura* a di precipitare la rovina del Profitto.

Siamo nella tormenta di una lotta emozionante. Essa marca la rinascita della nostra coscienza umana. In essa si esprime il

risveglio di una dignità che è sempre stata al centro dei nostri tentativi di emancipazione, in particolare nel progetto proletario di una società senza classi. Abbiamo visto come il proletariato sia stato spodestato del suo progetto proprio da coloro che ne furono i difensori. Sarebbe meglio pensare a *sradicare fin dall'inizio ogni forma di potere* — che sia quello del sindaco, del funzionario statale o del militante, del funzionario dell'ideologia e della burocrazia contestatrice.

Tra i portavoce autoproclamati del popolo, quanti sono già pronti a sostituire la propria autorità a quella dello Stato.

Non è una risoluzione salutare desiderare tutto senza aspettarsi nulla? Con questo intendo fare affidamento sui nostri impulsi di vita non come una fatalità ma come una presenza creativa che abbiamo la libertà di sperimentare prevenendo la loro congestione, evitando la loro inversione mortifera, generatrice di pesti emozionali. Abbiamo sottovalutato l'importanza di *affinare la collera* in modo da evitare la trappola dell'urgenza, in modo da non lasciarci trascinare nel territorio del nemico, da non soccombere alla militarizzazione del militantisimo. Soprattutto, però, la distanza implicata dall'affinamento delle emozioni è un luogo favorevole alla maturazione della creatività. Favorisce l'attuazione di una guerriglia dispensata dal ricorso ad altre armi che non siano quelle che non uccidono e che sono inesauribili.

Con il passare dei secoli, ci si accorgerà che un risveglio delle coscienze ha rianimato una lotta, che il rinnovamento dell'aiuto reciproco sta gradualmente liberando dalle nebbie della confusione.

Alle generazioni future sembrerà inconcepibile che ci sia voluto così tanto tempo per rendersi conto che la vita aveva dotato l'uomo e la donna di una facoltà eccezionale, senza la quale non sarebbero andati oltre lo stadio dell'animalità. Nella sua cecità

sperimentale, la vita ci ha dotato del privilegio di creare noi stessi e di ricreare il mondo circostante.

Le comunità preagrarie si erano evolute in simbiosi con un ambiente da cui traevano la propria sussistenza. L'emergere della Civiltà mercantile e delle sue città-stato portò ad una rottura con la natura, che, da *soggetto* vivente, divenne *oggetto* di sfruttamento. Un sistema di governo autoritario si è impiegato a mascherare l'aiuto reciproco creativo che aveva guidato, "da Lucy a Lascaux", un'evoluzione che gli adulatori della civiltà mercantile sono oggi molto reticenti a scoprire.

La nozione di Fato come destino ineluttabile ha prevalso. Propagando uno spirito di sottomissione, essa ha instillato un'ontologia della maledizione, ha diffuso il mito di una Caduta irrimediabile, alla quale bisogna rassegnarsi; così come si obbedisce all'arbitrarietà di un signore divinizzato.

Ciò che oggi è rinato tra coloro che aspirano ancora a vivere è il sentimento di essere stati ingannati. Nella misura in cui il crollo del patriarcato completa la sepoltura degli Dei nelle latrine del passato, ci insegna a scoprire una distinzione fondamentale tra Fato e destino. Il disprezzo della vita, programmato dalla civiltà mercantile, ha oscurato sotto il nome di *Fato* il principio attivo che io chiamo *destino* e che non è altro che la facoltà di creare se stessi ricreando il mondo.

Il Fato dipende dalla Provvidenza, non si può discutere, si fonda su quella Fatalità che reca un apprezzabile conforto al servilismo.

Il Fato si subisce, il destino si costruisce. Non c'è niente di metafisico in questo. L'atroce barbarie della nostra storia non è mai riuscita a soffocare la lotta viscerale manifestata, di generazione in generazione, da un desiderio di emancipazione, al contempo senza tempo e tuttavia modulato dalle fluttuazioni economiche, politiche, psicologiche e sociali.

“Fato” e “destino” rappresentano un problema perché se ne sono fatti dei sinonimi. Per questo suggerisco di mantenere, per maggiore chiarezza, la loro distinzione¹.

La radicalità delle lotte per la vita chiede al *destino umano* di soppiantare il Fato, il Caso, la Provvidenza. Essa rifiorisce nel bel mezzo di una terra di nessuno dove una civiltà incontenente si svuota della sua sostanza esistenziale mentre una nuova civiltà si dibatte nel travaglio del parto.

Nelle balbuzie dell'autonomia, la potenza creatrice della donna e dell'uomo – per quanto tentennante sia – rivela improvvisamente che siamo capaci di svilupparci senza signori, senza guru, senza tutela. Se avessimo avuto l'opportunità di comprendere che nulla attira l'infelicità più dell'abitudine di compiacersi della sua compagnia, dovremmo convenire, al contrario, che il godimento della gioia di vivere è anch'esso contagioso, e in modo più piacevole.

L'irremovibile determinazione a coltivare contemporaneamente la nostra vita e quel giardino che è la nostra terra nutrice, offre un sostegno imparabile contro la paura, il senso di colpa, il sacrificio, il puritanesimo, il lavoro, il potere, il denaro. Essa alimenta la lotta contro lo spirito mercantile che difende dovunque la promozione dei valori antifisici, valori ostili alla natura.

La volontà di autonomia individuale è allo stesso tempo unica e plurima nel combattere per l'emancipazione dell'Io. Le questioni di salute, equilibrio, immunità, amicizia, amore, piaceri, creatività sono al centro dell'emancipazione della terra illuminata dalle nuove insurrezioni mondiali. L'obiettivo è identico: realizzare la libertà dei desideri creando una società attenta ad armonizzarli.

1 Distinzione esistente in francese tra *destin* (il Fato) e *destinée* (il destino).

Nel corso della mia vita quotidiana, l'autenticità del vissuto è la garanzia naturale dei miei desideri. La loro libertà esclude le libertà commerciali – quelle di sfruttare, opprimere, uccidere.

La libertà e l'autenticità costituiscono per l'individuo in cerca di autonomia il paradosso di una clandestinità apertamente rivendicata.

Il sermone delle buone intenzioni non è mai stato così insopportabile come in questo ventunesimo secolo in cui la coscienza alienata non indossa più i guanti di velluto per mettere le parole al lavoro. Questa falsa coscienza designa con il nome di terrorista, assassino, psicopatico, fuorilegge quello che, ahimè, è solo *uno stato di disumanità che la frenesia del profitto a breve termine aggrava e accelera al ritmo delle sue grandi opere redditizie e inutili.*

Ho sempre difeso il principio: *libertà assoluta per tutte le opinioni, proscrizione assoluta per ogni disumanità.* Secondo me, è la sola maniera d'affrontare la questione delle religioni e delle ideologie. Una tale scelta ci libera dall'ipocrisia umanitaria con cui si addobbano tante idee e credenze. Essa non ha nemmeno più bisogno di ripetere che la libertà di pensiero non è mai stata altro che una libertà mercantile.

Non vogliamo giudicare una disumanità, vogliamo condannarla e bandirla. Non abbiamo bisogno di spiegazioni, di giustificazioni, di circostanze attenuanti. Che provenga dai bei quartieri o dalle periferie, dal conservatorismo o dal progressismo, **NESSUNA DISUMANITÀ È TOLLERABILE.** Che ciò sia chiaro e inequivocabile!

Faremo di tutto per sradicare dai nostri costumi la propensione a uccidere, a ferire, a violentare, a maltrattare, qualunque siano le ragioni invocate per spiegare la comparsa e la recrudescenza del fenomeno. Basta con il tribunale universale in cui il soppesare,

giudicare, scusare, condannare, punire, amnistiare, perpetua i balbettii dell'indignazione impotente. E la rabbia impotente e legittima rimarrà tale finché sarà radicato in ognuno di noi il "levati di lì che mi ci metto!" che condanna alla giungla sociale e al riflesso predatore.

Basta con la caricatura d'esistenza che l'evangelismo narco-americano volgarizza in tutto il mondo! Il *self-made man* realizza e propaga soltanto la propria morte. È la sua taglia, gloriosamente messa in mostra!

Non è forse nell'individuo autonomo che si rafforza il piacere di non dover rendere conto a nessuno, di essere solo a districarsi, a dibattere e prima o poi ad attuare, in modo alchemico, una trasformazione della cupa sopravvivenza che ristagna in lui? Di operare la trasmutazione di una materia prima – condannata a marcire – in una vita piena e intera cui da sempre abbiamo aspirato come esseri umani. *L'arte di vivere disimpara a morire*. Questo è l'unico insegnamento al quale desidero aderire.

Godere della mia autenticità vissuta, per quanto disordinata possa essere, mi libera dall'obbligo di assumere un ruolo, al quale vincolano l'individualismo e il gregge che lo guida. Essa fa prendere coscienza del dovere derisorio e patetico di apparire, si emancipa dalla dittatura dell'apparenza, dallo spettacolo e dalla paura di essere costantemente soppesati e giudicati. La vera felicità non è forse riscoprire l'innocenza di essere se stessi, di non doversi giustificare, *di desiderare secondo il cuore senza aspettarsi nulla secondo la mente?*

Ci stiamo incamminando verso un nuovo Rinascimento, verso una rinascita del Movimento Illuminista. Il nostro percorso trasversale sarà quello di *una clandestinità apertamente rivendicata*. Il pugno del profitto ci colpisce ovunque, colpiamo dovunque per smontarlo!

La *clandestinità* inizia dentro di noi nella “camera oscura” dove siamo soli a discutere su quel che non vogliamo e su quello che desideriamo senza fine. Essa ci risveglia alla coscienza delle nostre pulsioni di vita, dei godimenti che la stimolano, delle contrarietà che la rovesciano e la tramutano in pulsioni di morte.

Il paradosso di una *clandestinità apertamente rivendicata* è attestato tanto dall’anonimato dei *Gilet jaunes* francesi, quanto dall’anonimato che ogni individuo rivendica quando si rifugia nella camera oscura dei propri desideri segreti. Laddove è solo a decidere se aderire al sistema di predazione e al calcolo egoistico dell’individualismo o se scegliere invece di dedicarsi alla trasmutazione della sua sopravvivenza in una vita piena e intera.

Nella sua opera teatrale “Fuente Ovejuna”, il drammaturgo Lope de Vega mette in scena gli abitanti di un villaggio che, stanchi della crudeltà di un governatore iniquo, l’hanno assassinato. Incaricati di scoprire il colpevole, giudici e carnefici si prodigano a interrogare gli abitanti del villaggio, ma l’unica risposta ottenuta è il nome del villaggio, Fuente Ovejuna. Cosicché, finalmente, un’amnistia generale è loro accordata.

L’anonimato rivendicato dagli individui in lotta per la loro autonomia solidale offre l’esempio di un’arma di vita. Essa federa la resistenza all’oppressione. Così come l’ostinazione dei *Gilet jaunes* non ha più bisogno di gilet per diffondersi, si assiste alla crescente presenza di una vita che vuole essere libera e non s’ingombra di religioni, d’ideologie, di politica, né di strutture gerarchiche, statali e mondialiste. *La vita prima di tutto è il fucile rotto che rompe la reificazione* e insegna a sabotare la trasformazione dell’essere in avere. Essa radicalizza il riformismo militante dissuadendolo dal permettere che s’incrosta in lui il potere che pretende di combattere.

Il vivente porta in sé la fertilità del desiderio. Nessun deserto resisterà alla sua fecondità. Nella nostra intimità si configura la decisione di mettere termine all'istante che appartiene al tempo dell'usura, del lavoro, della morte, e di privilegiare il momento e il desiderio di vita che si manifesta nei piaceri dell'autenticità vissuta. Ne volete una prova a contrario? Osservate, mentre sto scrivendo, la formidabile ondata di nichilismo auto distruttore che sommerge le società divorate dal cancro della redditività.

Attribuisco meno importanza all'adesione di una moltitudine che all'intelligenza di individui autonomi il cui *desiderio di autenticità è l'antidoto all'elitarismo intellettuale*.

Lento ma ineluttabile, il rovesciamento di prospettiva illumina il rinnovamento, dove si realizza la riunificazione dell'esistenziale e del sociale. La lotta individuale e quella per una società autenticamente umana sono la stessa cosa.

La vita non ha bisogno di padroni, né di culto, né di partito.

Il godimento è la violenza pacifica del vivente che prolifera in noi e intorno a noi. È la gratuità che ci ha conferito una coscienza capace di umanizzarla. È quanto siamo determinati a tentare.

Ricostruiamo la terra, facciamo dei nostri comuni, dei nostri quartieri, delle nostre regioni delle oasi che il vivente renda inespugnabili!

Gennaio 2024

Roofzucht afschaffen, weer mens worden

*Oproep tot het wereldwijd oprichten van collectieven
die strijden voor een vrij en authentiek menselijk leven*

We hebben van de Mens de schande van de mensheid gemaakt.

Geen enkele maatschappij, van de vroegste tijden tot vandaag, haalde ooit de graad van onwaardigheid en verloedering tentoongespreid door de landbouw- en handelsbeschaving die, sinds tienduizend jaar, doorgaat voor de Beschaving bij uitstek.

Het valt niet te weerleggen dat we een instinct van predatie en een instinct van wederzijdse hulp en samenwerking erfden. Het gaat om onze residuele dierlijkheid. Terwijl het bewustzijn van een fusionele solidariteit onze voortschrijdende menswording in de hand werkte, ontwikkelde de agressiviteit van het roofdier een neiging tot zelfvernietiging. Is dit zo moeilijk te begrijpen ?

De opkomst van een economie die het leven opoffert aan het werk, de Macht, het Profijt, betekende een breuk met het egalitarisme en de symbiotische evolutie van de pre-agrarische beschavingen. Landbouw en veeteelt hebben het roofdierinstinct bevoordeeld ten nadele van de levensdrift die nooit heeft opgegeven de geïsurpeerde soevereiniteit te herstellen.

De toe-eigening, de competitie, de concurrentie verheerlijken zelfgenoegzaam de «beschaafde wilde» die de gevolgen ervan met zijn spirituele sublimatie rechtvaardigt. In de vorm van een embleem, geeft de leeuw aan dat het *natuurlijk* is hem te bejagen en de dieren te onderdrukken. Eigenlijk wordt *de ontaarding van de mens* op die manier een verplichting. Vergeefs zoek je onder de meest onverbiddelijke roofdieren de opzettelijke wreedheid, de meedogenloze vindingrijkheid die worden uitgeoefend door het Gerecht, de Godsdienst, de Ideologie, het Rijk, de Staat, de Bureaucratie.

Zie de grijnzende wapenhandelaars wanneer hun getarifeerde producten vrouwen, kinderen, mannen, dieren, wouden en landschappen verscheuren. « In de oorlog is alles toegelaten », nietwaar?

Het Profijt hanteert het cynisme van het voldongen feit. Het verstopt niets van de *harteloze restaurants* [verwijzing naar de *Restos du coeur* van Coluche] waar die dames en heren zich volzwelgen terwijl hun luxe schoeisel druipt van bloed en stront.

Waarom ook zou men zich terughoudend opstellen zolang de voorgevormde publieke opinie partij kiest voor de ene of de andere oorlogvoerende, alsof het een voetbalmatch betreft tussen Rusland, Oekraïne, Israël, Palestina ? De weddenschappen zijn geopend en het gejuich van de toeschouwers overstemt het geschreeuw van de afgeslachte menigten.

Genoegen nemen met het vervloeken van een smerige beschaving zal er haar niet van weerhouden te bestaan zolang we de wetten van de financiële graaizucht toelaten onze ontaarding te dirigeren, onze apathie ritme te geven, onze frustraties in de verf te zetten door uitbarstingen van blind moordende haat te ontketen. Het verwijt bovenop de fout stapelen? Waarom dan ! Het enige resultaat is het bevestigen van het persoonlijke schuldgevoel dat

wordt verdreven door anderen te beschuldigen. Weer vaart de roofdieropvoeding er wel bij.

Het aansporen van zoveel mogelijk mensen heeft twee nadelen: enerzijds brengen de ordewoorden en het militante opruien de oude motor van de Macht weer op gang waardoor *het radicalisme snel de radicaliteit van de geleefde ervaring beperkt*; anderzijds lost wat op het podium van de algemeenheden wordt verspreid makkelijk op in het allegaartje van ideeën die van het leven zijn afgesneden.

Behalve wanneer een lezer of lezeres er de kans in ziet een intieme dialoog met zichzelf op te starten. Met andere woorden, wanneer ze zich laven aan de bron van hun menselijke bewustzijn.

Ik verkies dus, eerder dan me te richten tot de meerderheid, het autonome individu aan te spreken. Omdat dit individu weet dat ik geen andere bedoeling heb dan mijn manier van zien uit te leggen, in een broederlijk debat dat het niet nodig heeft mekaar te kennen om mekaar te herkennen.

Is er een betere garantie voor het ontwaken van het bewustzijn dan samenwerking en wederzijdse hulp? Het is geen toeval dat het bewustzijn spontaan heropleeft wanneer de roofzucht haar autofagie en het rentabiliseren van haar zelfvernietiging niet langer kan verbergen.

Het bankroet van het hebben verspreidt een verveling erger dan de dood waarvan het spectrum ons voortdurend wordt voorgehouden. En zie, de levensadem herstelt het zijn, het wezen. Het sujet, het individu emancipeert zich van het object, het bevrijdt zich van het ding waar het toe werd herleid door de reïficatie. Is dit niet wat wordt bedoeld met het gezegde « de man en de vrouw zijn geen koopwaar » ? Het deel vrouwelijkheid dat de man opeist en het deel mannelijkheid dat de vrouw opeist, veranderen hier niets aan. Zodra we het kind de verwoestingen van de *roofdieropvoeding besparen, kunnen*

we het aan zijn spontane radicaliteit overlaten om het te wekken voor zijn bestemming als menselijk wezen.

Er is geen behoefte aan profeten om aan te voelen wat te komen staat : of de triomf van de idioot met een voorhamer als enige gedachte, of de uitbarsting van leven dat het bewustzijn van oppermacht terugvindt dat door de menselijkheid dient te worden uitgeoefend. Het gerieflijke aan het fascisme en aan het antifascisme is dat ze de ware eindstrijd verdoezelen, de onafscheidelijk existentiële en sociale strijd die de uitroeiing van de roofzucht behelst, het verdwijnen van de hiërarchische Macht, het einde van de bevelenblaffers.

Het cynisme en de winstgevende absurditeit van oorlogen, aangewakkerd door de maffias van staat en wereld, worden zelfs de meest bekrompen aanhangers teveel. De opeenvolging van conflicten die als het ware inwisselbaar zijn, sporen de « publieke » opinie aan het schaakbord van het geopolitieke gesjoemel te verlaten.

Hier en nu openen Mei 1968, de Zapatisten, de Gele hesjes, de vrouwen en mannen strijders voor Rojava, een weg voor het leven en het bewustzijn van het leven, die door de historische ontsporing van de Landbouw- en Handelsbeschaving werd versperd en naar de dood omgeleid.

Geen hoop koesteren wil niet zeggen over alles wanhopen. *Terugkeren naar het leven is een gewelddadige, natuurlijke en spontane reactie.* De verwoestijning van de aarde, die het laatste profijt zal opleveren, kan door die terugkeer worden tegengegaan. De terugkeer naar het leven, naar haar authenticiteit, naar haar bewustzijn is onze echte immunitaire zelfverdediging. Vermits de natuur wordt ontaard door de beperkingen die het Profijt haar oplegt, waarom dan niet inzetten op de natuur die in en rondom ons aanwezig is om een einde te maken aan een haatdragende beschaving ? Hoe ? Die vraag moet je mij niet stellen, die moet je jezelf stellen, jij, elk ogenblik zwalpend tussen lijdzaamheid en opstand !

Overal vermengen en vermeerderen zich de signalen van nood en van vreugde. Vergis je niet ! Het woedend weigeren van een oorlog die tegen een bepaald land wordt gevoerd – Palestina, in dit geval – gaat verder dan een eenmalige afkeuring. Die weigering drukt de steeds duidelijker wordende afschuw uit voor een oorlog die niet slechts wordt gevoerd tegen een bevolking van een gebied maar tegen het volk van alle gewesten van de Aarde. Dit volk heeft begrepen *dat voor de totalitaire hebzucht, leven een misdaad is*. Vandaar dat de nieuwe wereldwijde opstanden een zelfverdediging van het leven zijn. Ze zijn de belichaming van zowel de wil om een einde te maken aan een wereld van psychopaten die de dood rentabiliseren, als om een nieuw verbond aan te gaan met de voedsternatuur.

Het was de oorlog teveel, de druppel die de emmer deed overlopen. Niet voor de nationale en internationale lobbies van de bewapening, niet voor de producenten van narcos-neuroleptica, maar wel voor wie niet vroegtijdig wil sterven bij het overlopen naar de partij van de vrijwillige onderdanigheid en het *viva la muerte!*

Het grootste probleem is de twijfel, de wanhoop, de teleurstellingen die de aanhangers van het leven generatie na generatie oplopen.

Is het niet gewoon onzin om wat dan ook te verwachten van overheidsinstanties die voor ons beslissen en ons achtervolgen met hun decreten, het ene nog belachelijker en leugenachtiger dan het andere ?

In het hart van deze sombere tijden hebben we minstens het plezier de Goden voor onze ogen te zien verschrompelen. De bedriegers die gedurende tienduizend jaar *de mogelijkheid om te creëren en zichzelf te creëren* hebben geësurpeerd, alhoewel het leven in al haar uitbundige vruchtbaarheid eigen is aan de menselijke soort.

Het is tijd de loop van onze bestemming weer op te nemen. Het is tijd de wereld te veranderen en te worden wat we willen zijn : niet de eigenaars van een steriel universum maar de bewoners van een Aarde waarvan we vrij en in volle genot de overvloed kunnen cultiveren. Het moet gedaan zijn met deze omgekeerde wereld waar het profijt verpaupert omdat het zijn grondstoffen verpaupert ! Moge het verdwijnen van de schadelijke energieën het water, de lucht, de grond, de aarde saneren en onze creatieve vindingrijkheid zelfs de herinnering uitwissen van de ongelukkige omleiding van onze evolutie !

In de intensiteit van een begeerte ontwaakt het beden voor de aanwezigheid van een leven dat zich totaal geen zorgen maakt om te worden gemeten noch geprogrammeerd. De levensvreugde is een inwijding in de kunst van de zelfharmonisatie omdat ze de specifiek menselijke mogelijkheid in zich heeft te creëren en zichzelf te creëren.

De veeteelt en de toe-eigening van de grond hebben de kuddegeest in de zeden verankerd zodat het individu zijn intelligentie gekrompen zag tot die van het vee dat moest worden verzorgd. Vandaag zien we een vaag omlijnde heropleving van het autonome individu dat zich bevrijdt van zijn individualisme en van zijn gealiënerde bewustzijn.

We bevinden ons op een keerpunt van de geschiedenis, de ontwikkeling van een levensstijl zal het overleven vervangen, dat veroordeeld was tot werken, tot een bestaan voorbestemd tot het comfort van palliatieve zorgen.

De bewustwording afkomstig uit onze levensdriften verklaart het voortdurende conflict tussen *een levensperspectief en een perspectief van de dood*, tussen de aantrekkingskracht van onze begeerten die worden opgehelderd, bijgelicht door onze gevoelige intelligentie, en de greep die de intellectuele intelligentie erop uitoefent. Want de verstopping, de blokkering van gevoelens, door wat Wilhelm Reich het karakteriële pantser noemde, volgt de eisen van mechanische

doeltreffendheid waaraan het werkende lichaam is gebonden. Het is duidelijk dat, gezien het genot afkomstig van de kosteloosheid van het leven geen plaats heeft in de totalitaire hebzucht, het herstel van de levensvreugde, de ontwikkeling van de feestelijke strijdvaardigheid, het versterken van de onschuld van wat leeft, van al wat geen notie heeft van meesters noch slaven, wapens zijn die van *nature* de ondergang van het Profijt versnellen.

We zitten midden in het gewoel van een spannende strijd die duidt op de renaissance van ons menselijk bewustzijn. Hier komt het opnieuw opwellen tot uiting van een waardigheid die zich altijd al in het hart bevond van onze pogingen tot bevrijding, onder meer in het proletarische project van een klassenloze maatschappij. We hebben gezien hoe het proletariaat werd beroofd van haar eigen project door diegenen die er de verdedigers van waren. Men zou er beter aan doen na te denken over het *van meet af aan uitroeien van elke vorm van macht* — of het nu gaat om die van de burgemeester die staatsambtenaar is, dan wel om die van de militant, ambtenaar van de ideologie en de bureaucratie van het protest.

Bij de zelfverklaarde woordvoerders van het volk is het makkelijk onderscheiden wie het gezag van de Staat wil vervangen door het zijne.

Is het geen heilzaam voornemen om alles te begeren en niets te verwachten? Daarmee bedoel ik, zich overgeven aan onze levensdriften, niet uit fataliteit maar als een scheppende aanwezigheid die we vrij kunnen uitproberen door de opkropping te voorkomen en de dodelijke omkering te vermijden die de emotionele pest veroorzaken. We hebben het belang onderschat *van de loutering, de verfijning van de woede* om de valstrik van de urgentie, van de haast en spoed te ontlopen, om ons niet te laten meeslepen op het terrein van de vijand, om niet te vallen voor de militarisering van het militantisme. Maar vooral, de afstand vereist voor de loutering van de gevoelens is bevorderlijk voor het rijpen van de creativiteit.

Het werkt een guerrilla in de hand die het niet nodig heeft terug te vallen op andere wapens dan niet-letale en onuitputtelijke.

Over enkele eeuwen zal men merken dat het ontwaken van het bewustzijn de strijd nieuw leven heeft ingeblazen, dat de nieuwe wederzijdse hulp en samenwerking langzaam de nevels van verwarring doen optrekken.

De toekomstige generaties zullen het onvoorstelbaar vinden dat het ons zoveel tijd heeft gekost om te merken dat het leven de man en de vrouw het buitengewone vermogen heeft verleend - enige vereiste ook - om het stadium van de dierlijkheid te overstijgen. In haar experimentele verblinding heeft het leven ons het voorrecht geschonken onszelf te maken en onze wereld opnieuw te maken.

De pre-agraire samenlevingen evolueerden in symbiose met de omgeving waaruit ze hun levensonderhoud puurden. De opkomst van de Handelsbeschaving en haar Stadstaten leidde tot een breuk met de natuur die van levend *sujet* een uit te buiten *object* werd. Een autoritair regeersysteem legde zich toe op het verhullen van de creatieve wederzijdse hulp en samenwerking die « van Lucy tot Lascaux » een evolutie had geleid die de aanhangers van de handelsbeschaving vandaag met de grootste terughoudendheid ontdekken.

Het begrip Lot kreeg de overhand. Het verspreidde een geest van onderwerping, een ontologie van de vervloeking, de mythe van een onvermijdelijke Val, waarbij men zich diende neer te leggen, op dezelfde manier als men gevolg geeft aan de willekeur van een verafgoedde meester.

Wat nu weer boven komt bij wie nog smacht naar het leven, is het gevoel bedonderd te zijn. Naarmate de instorting van het patriarchaat de Goden bedelft in de latrines van het verleden, leren we een fundamenteel verschil kennen tussen Lot en bestemming. Geprogrammeerd door de handelsbeschaving

heeft het misprijzen voor het leven, achter de benaming Lot, het actieve principe verstopt dat ik *bestemming* noem en dat niets anders is dan de mogelijkheid zichzelf te maken en weer de wereld te maken.

Het Lot valt onder de Voorzienigheid, daar valt niet over te discussiëren, ze beroept zich op de Fataliteit die de dienstbaarheid en de onderdanigheid een aanzienlijk comfort verschaffen.

Men ondergaat het Lot, de bestemming wordt opgebouwd. Dit heeft niets metafysisch. De afschuwelijke barbarij van onze geschiedenis is er nooit in geslaagd de diepgewortelde strijd te doven die, van generatie op generatie, een uiting was van de wil tot emancipatie, tijdloos en toch aangepast aan, gemoduleerd door de economische, politieke, psychologische en sociale schommelingen.

« Lot » en « bestemming » zijn een probleem omdat men er synoniemen van maakte. Dat is ook de reden waarom ik, voor alle duidelijkheid, hun franse oorsprong wens te bewaren. [Lot (of noodlot) en bestemming zijn de Nederlandse woorden voor respectievelijk het Franse *destin* en *destinée*.]

De radicaliteit van de strijd voor het leven wil dat de menselijke bestemming het Lot, het Toeval, de Voorzienigheid vervangt. Ze bloeit op in het midden van een niemandsland waar een incontinente beschaving haar existentiële substantie loost terwijl een nieuwe beschaving worstelt in de kwellingen van de barensnood.

In het haperende begin van de autonomie onthult de scheppende kracht van de vrouw en van de man – hoe aftastend ook – plots dat we in staat zijn ons te ontwikkelen zonder meesters, zonder goeroes, zonder voogdij. Indien we de kans hebben gehad om te begrijpen dat niets met meer zekerheid de tegenslag aantrekt dan de gewoonte zich erin te wentelen, dan moeten we andersom toegeven dat genieten van het geluk van het leven ook besmettelijk is, en veel aangenamer.

De onwrikbare vastberadenheid om in één beweging zowel ons eigen leven te ontwikkelen, als de tuin die onze voedsteraarde is, betekent een onstuitbare hulp tegen de angst, het schuldgevoel, de opoffering, het puritanisme, het werk, de macht, het geld. Ze voedt de strijd tegen de handelsgeest die overal de promotie voert van de antifysische, de natuurvijandige waarden.

Het verlangen naar individuele autonomie is zowel enkelvoudig als meervoudig in haar strijd voor zelfontwikkeling. Gezondheid, evenwicht, immuniteit, vriendschap, liefde, genot, creativiteit bevinden zich in het hart van de emancipatie van de aarde zoals aangetoond door de nieuwe wereldwijde opstanden. De inzet is dezelfde : *de vrijheid van begeerten bereiken door een samenleving te ontwikkelen die erover waakt die begeerten te harmoniseren.*

In mijn dagelijkse leven staat de geleefde authenticiteit op natuurlijke wijze garant voor mijn begeerten. Hun vrijheid sluit de handelsvrijheden uit – de vrijheid om uit te buiten, te onderdrukken, te doden.

De vrijheid en de authenticiteit vormen bij het individu op zoek naar autonomie de paradox van een openlijk opgeëiste clandestiniteit.

Het prediken van goede bedoelingen was nooit zo ondraaglijk als in deze 21ste eeuw, nu het gealiënerde bewustzijn geen fluwelen handschoenen meer draagt om de woorden aan het werk te zetten. Zo wijzen terrorist, moordenaar, psychopaat, bandiet op *een toestand van onmenselijkheid die door de bezetenheid van het Profijt op korte termijn worden verergerd en versneld op het ritme van de grote rendabele en nutteloze werken.*

Ik heb altijd het principe verdedigd : *absolute vrijheid voor alle meningen, absoluut verbod voor elke onmenselijkheid.* Volgens mij is dat de enige manier om het probleem van de godsdiensten en van de ideologieën aan te pakken. Het bespaart ons de humanitaire hypocrisie waarmee zoveel ideeën en geloofsovertuigingen zich

tooien. En het hoeft ook niet tot vervelens toe te worden herhaald dat de vrijheid van mening nooit meer was dan een handelsvrijheid.

Wij willen geen onmenselijkheid berechten, we willen ze veroordelen en verbannen. We willen geen uitleg, geen rechtvaardigingen, geen verzachtende omstandigheden. Of ze nu uit de betere wijken dan wel uit de voorsteden komt, uit het conservatisme of uit het progressisme, GEEN ENKELE ONMENSELIJKHEID IS TOEGELATEN. Dit moet ondubbelzinnig klaar en duidelijk zijn !

We zullen alles in het werk stellen om de neiging tot doden, kwetsen, verkrachten, mishandelen, te verbannen uit onze zeden en gewoonten, ongeacht de aangehaalde redenen voor het verklaren van hun opwellingen en wederopwellingen. Gedaan met die universele rechtszaal waarin afwegen, berechten, verontschuldigen, veroordelen, straffen, vrijspreken het stampvoeten van de machteloze verontwaardiging vereeuwigt. En machteloos zal de rechtvaardige woede blijven zolang in ieder van ons het « uit de weg, dit is mijn plaats ! » verankerd blijft, de veroordeling tot de sociale jungle en de roofdierreflex.

Genoeg van die wereldwijd door het evangelische narco-Amerika ge vulgariseerde karikatuur van het bestaan ! De selfmade man maakt en verspreidt niets anders dan zijn eigen dood. Het is de premie op zijn hoofd, fier tentoongespreid !

Is het niet in het autonome individu dat het genot zich bevestigt aan niemand rekenschap te moeten afleggen, alleen te zijn om te ontwarren, te argumenteren, en vroeg of laat, als een alchemist, een transmutatie uit te voeren van de grondstof – veroordeeld tot rotting – in het volwaardig en heel leven waar we als menselijk wezen altijd al naar smachtten ? *De kunst van het leven leert het sterven af.* Dat is het enige onderricht waar ik me wil aan houden.

Genieten van mijn geleefde authenticiteit, hoe slordig ook, bevrijdt uit de verplichting een rol op te houden opgelegd door het individualisme en de kudde die erdoor wordt geleid. De authenticiteit maakt bewust van de belachelijke en pathetische plicht van de schone schijn, ze verlost van de dictatuur van het uiterlijk, van het spektakel en van de angst voortdurend te worden gewogen en berecht. Licht het ware geluk niet in het terugvinden van de onschuld zichzelf te zijn, zich niet te hoeven rechtvaardigen, *begeren uit het hart zonder iets te verwachten van de geest* ?

We zijn langzaam op weg naar een nieuwe Renaissance, een heropleving van de Verlichting. Onze zijsprong wordt die van *een openlijk opgeëiste clandestiniteit*. De vuist van het profijt raakt ons vanuit alle hoeken, wij hakken het overal in stukken !

De clandestiniteit begint in onze « donkere kamer » waar we alleen kunnen overleggen over wat we niet willen en over wat we eindeloos hartstochtelijk begeren. Ze wekt ons voor het bewustzijn van onze levensdriften, van het genot dat het bewustzijn aanwakkert, van de tegenslagen die haar omkeren en naar doodsdrijven leiden.

De paradox van een openlijk opgeëiste clandestiniteit wordt even goed aangetoond door de anonimiteit van de Gele hesjes, als door de anonimiteit die iedereen opeist wanneer hij zich terugtrekt in de donkere kamer van zijn geheime begeerten. Daar waar hij alleen beslist of hij het systeem van de roofzucht en de egoïstische berekening van het individualisme vervoegt dan wel ervoor kiest zich te wijden aan de transmutatie van zijn overleven in een vol en heel leven.

De toneelschrijver Lope de Vega heeft het in zijn stuk « Fuente Ovejuna » over de inwoners van een dorp die de begane wreedheden van de onrechtvaardige gouverneur beu zijn en hem vermoorden. Rechters en beulen die de schuldige moeten opsporen, krijgen van de vrouwen en mannen van het dorp, ook onder marteling,

geen ander antwoord dan de naam van het dorp, Fuente Ovejuna. Moegestreden kondigt de overheid een algemene amnestie af.

De anonimiteit opgeëist door de individuen die strijden voor hun solidaire autonomie is een voorbeeld van een wapen van het leven. Het verenigt het verzet tegen de onderdrukking. Net zoals de vastberadenheid van de Gele hesjes die hesjes niet meer nodig heeft om zich te verspreiden, zijn we getuige van de groeiende aanwezigheid van een leven dat vrij wil zijn en zich niet belast, noch met godsdiensten, noch met ideologieën, noch met politiek, noch met hiërarchische structuren van staat of wereld. *Het leven voor alles is het gebroken geweer dat de reïficatie, de verdinging doorbreekt*, en de transformatie van zijn in hebben leert saboteren. Het radicaliseert het militante reformisme door het ervan te overtuigen zich niet te laten inpalmen door de Macht die het voorwendt te bestrijden.

Wat leeft draagt de vruchtbaarheid van de begeerte in zich. Geen enkele woestijn zal weerstaan aan haar voortplantingsvermogen. Het is in onze intimiteit dat we de beslissing vorm geven om afstand te nemen van het ogenblik dat behoort tot de tijd van de slijtage, van het werk, van de dood, en om voorkeur te geven aan het moment en de begeerte van het leven die tot uiting komen in het plezier van de geleefde authenticiteit. Wil je het bewijs a contrario? Kijk, terwijl ik schrijf, hoe de geweldige golf van zelfvernietigend nihilisme de samenlevingen overspoelt, aangevreten door de kanker van de rentabiliteit.

Ik hecht minder belang aan de omvang van de aanhang dan aan de intelligentie van autonome individuen die, dank zij *haar wil tot authenticiteit, het tegengif is voor het intellectuele elitarisme*.

Traag maar onafwendbaar verlicht de ommekeer van perspectief zowel de vernieuwing als waar de hereniging van het existentiële en het sociale zich voltrekt. De individuele strijd en de strijd voor een authentiek menselijke samenleving zijn een en dezelfde.

Het leven heeft volstrekt geen nood aan een meester, noch aan een cultus, noch aan een partij.

Het genot is het vreedzame geweld van wat leeft en vermeerderd in ons en rondom ons. Het genot is de kosteloosheid die ons werd toegekend door een bewustzijn dat in staat is dit genot menselijk te maken. We zijn vastberaden het te proberen.

We bouwen de aarde weer op, we maken oasen van onze gemeenten, van onze wijken, van onze regio's, onoverwinnelijk gemaakt door wat leeft !

Januari 2024

ΚΑΤΑΡΓΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΡΠΑΚΤΙΚΟΤΗΤΑ, ΞΑΝΑΓΙΝΟΜΑΣΤΕ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΙ

*Κάλεσμα για την παγκόσμια δημιουργία κοινοτήτων
που αγωνίζονται για μια ελεύθερη και αυθεντική
ανθρώπινη ζωή*

Έχουμε κάνει τον Άνθρωπο την ντροπή της ανθρωπότητας.

Από τους πιο μακρινούς χρόνους μέχρι σήμερα, καμία κοινωνία δεν έχει φτάσει στο βαθμό της αναξιοπρέπειας και της ταπείνωσης όπως αυτή που επιβεβαιώνεται από έναν αγροτο-εμπορικό πολιτισμό ο οποίος, εδώ και δέκα χιλιάδες χρόνια, θεωρείται ο κατ' εξοχήν Πολιτισμός.

Είναι αναμφισβήτητο ότι έχουμε κληρονομήσει το ένστικτο της αρπαγής και το ένστικτο της αλληλοβοήθειας. Και τα δύο συνιστούν την εναπομείνασα ζωικότητά μας. Αλλά ενώ η συνειδητοποίηση μιας συνεκτικής αλληλεγγύης ευνοούσε τον προοδευτικό εξανθρωπισμό μας, η αρπακτική επιθετικότητα ανέπτυξε μέσα μας μια τάση αυτοκαταστροφής. Είναι τόσο δύσκολο να το καταλάβουμε αυτό;

Η εμφάνιση μιας οικονομίας που θυσίασε τη ζωή στην εργασία, την Εξουσία και το Κέρδος σηματοδότησε τη ρήξη με τον εξισωτισμό και τη συμβιωτική εξέλιξη των προ-αγροτικών πολιτισμών. Η γεωργία και η κτηνοτροφία ευνόησαν το αρπακτικό ένστικτο, σε βάρος

μιας ζωτικής ορμής που δεν εγκατέλειψε ποτέ την προσπάθεια να αποκαταστήσει τη σφετερισμένη κυριαρχία της.

Η ιδιοποίηση, ο ανταγωνισμός και η αντιπαλότητα απολαμβάνουν την εξύμνηση του «πολιτισμένου άγριου ζώου», του οποίου η πνευματική εξαύλωση χρησιμεύει για τη νομιμοποίηση των επιχειρήσεων της οικονομίας. Με την εμβληματική του μορφή, το λιοντάρι δίνει την εντύπωση ότι είναι φυσικό να το κυνηγάμε και να καταπιézουμε τα ζώα. Στην πραγματικότητα, αυτό που επιβάλλεται είναι ο εκφυλισμός της φύσης του ανθρώπινου όντος. Μεταξύ των πιο αδίστακτων σαρκοφάγων, μάταια θα έψαχνε κανείς να βρει μια σκληρότητα τόσο σκόπιμη, μια αγριότητα τόσο εφευρετική όσο αυτή που ασκείται από τη Δικαιοσύνη, τη Θρησκεία, την Ιδεολογία, την Αυτοκρατορία, το Κράτος, τη Γραφειοκρατία.

Θα έπρεπε να δούμε τα χαμόγελα στα πρόσωπα των εμπόρων όπλων την ώρα που τα ακριβοπληρωμένα προϊόντα τους κομματιάζουν γυναίκες, παιδιά, ανθρώπους, ζώα, δάση και τοπία. «Ο πόλεμος είναι πόλεμος», έτσι δεν είναι;

Το Κέρδος έχει τον κυνισμό ενός τετελεσμένου γεγονότος. Δεν μας κρύβει τίποτα από αυτά τα εστιατόρια «χωρίς καρδιά»¹ όπου κυρίες και κύριοι καταβροχθίζουν τα πάντα, ενώ τα πολυτελή υποδήματά τους στάζουν αίμα και περιττώματα.

Γιατί να ενοχληθούμε από τη στιγμή που η διαμορφωμένη εκ των προτέρων κοινή γνώμη τάσσεται υπέρ του ενός ή του άλλου εμπολέμου, σαν να επρόκειτο για ποδοσφαιρικό αγώνα μεταξύ Ρωσίας, Ουκρανίας, Ισραήλ και Παλαιστίνης; Τα στοιχήματα είναι

1 «Εστιατόρια καρδιάς», (Restaurants du Cœur), κοινώς γνωστά ως Restos du Cœur, είναι μια γαλλική φιλανθρωπική οργάνωση που ιδρύθηκε από τον κωμικό Coluche και η κύρια δραστηριότητά της είναι η διανομή πακέτων τροφίμων και ζεστών γευμάτων σε όσους έχουν ανάγκη. Η οργάνωση απευθύνεται στους άστεγους και σε άτομα με χαμηλό εισόδημα.

ανοιχτά και οι ζητωκραυγές των θεατών πνίγουν τα ουρλιαχτά των σφαγμένων πληθυσμών.

Το να αρκεστούμε στο να αναθεματίζουμε ένα ρυπαρό πολιτισμό δεν θα τον εμποδίσει να διαιωνίζεται όσο επιτρέπουμε στους νόμους της οικονομικής αρπαγής να ενορχηστρώνουν τον εκφυλισμό της φύσης μας, να συντονίζουν την απάθειά μας και να υπογραμμίζουν την απογοήτευσή μας εξαπολύοντας εκρήξεις ενός τυφλού και δολοφονικού μίσους. Να προσθέσουμε την καταγγελία στο σφάλμα; Ποιο είναι το νόημα; Αυτό θα κατέληγε να ενισχύσει την προσωπική ενοχή που εξορκίζεται ενοχοποιώντας τους άλλους. Το αρπακτικό αντανakλαστικό θα έβρισκε και πάλι τη διέξοδό του.

Οι προτροπές που απευθύνονται στο μεγαλύτερο δυνατό αριθμό ανθρώπων απαξιώνονται διπλά: αφενός, τα συνθήματα και οι μαχητικές υποκινήσεις θέτουν σε επαναλειτουργία την παλιά μηχανή της Εξουσίας, όπου ο ριζοσπαστισμός σύντομα εμποδίζει τη ριζοσπαστικότητα της βιωμένης εμπειρίας - αφετέρου, ό,τι επιλέγει να διαδοθεί στο βήμα των γενικοτήτων εύκολα αποσυντίθεται μέσα στο συνονθύλευμα των ιδεών που έχουν αποκοπεί από τη ζωή.

Εκτός αν η αναγνώστρια ή ο αναγνώστης ανακαλύψει την ευκαιρία για έναν οικείο διάλογο με τον εαυτό του. Με άλλα λόγια, αν πιει από την πηγή της εσώτερης ανθρωπίνης συνείδησης.

Αντί να απευθύνομαι στο ευρύ κοινό, προτιμώ λοιπόν να μιλάω απευθείας στο αυτόνομο άτομο. Γιατί αυτό γνωρίζει πολύ καλά ότι η μόνη μου πρόθεση είναι να του εμπιστευτώ τον δικό μου τρόπο θέασης, σε μια αλληλέγγυα συζήτηση στην οποία δεν χρειάζεται να γνωριζόμαστε για να αναγνωριζόμαστε.

Υπάρχει άραγε καλύτερη εγγύηση για την αφύπνιση των συνειδήσεών μας από την αλληλοβοήθεια; Δεν είναι τυχαίο ότι η αλληλοβοήθεια ξαναγεννιέται αυθόρμητα όταν η αρπαγή παύει να αποκρύβει το γεγονός ότι καταβροχθίζει τον ίδιο της τον εαυτό και κερδοσκοπεί με την αυτοκαταστροφή της.

Η χρεοκοπία του *έχειν* εξαπλώνει μια πλήξη χειρότερη από το θάνατο, το φάντασμα του οποίου διαρκώς επισείει. Και τότε η πνοή της ζωής αποκαθιστά το *είναι*. Το υποκείμενο χειραφετείται από το αντικείμενο, απελευθερώνεται από το πράγμα στο οποίο το υποβίβαζε η πραγματοποίηση. Αυτό δεν υπονοεί η ρήση «οι άνδρες και οι γυναίκες δεν είναι εμπορεύματα»;

Η θηλυκότητα που διεκδικούν οι άνδρες και η αρρενωπότητα που διεκδικούν οι γυναίκες δεν αλλάζουν κάτι. *Από τη στιγμή που απαλλάσσουμε τα παιδιά από τα ερείπια της αρπακτικής εκπαίδευσης, το μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να αφήσουμε στην αυθόρμητη ριζοσπαστικότητά τους τη φροντίδα να τα αφυπνίσει στην πορεία τους ως ανθρώπινα όντα.*

Δε χρειάζονται προφήτες για να προαισθανθούμε ότι αυτό που έρχεται θα είναι είτε ο θρίαμβος του ηλίθιου που χρησιμοποιεί τη βαριοπούλα ως σκέψη, είτε το ξέσπασμα μιας ζωής που ανακτά την κυρίαρχη συνείδηση η οποία εξαρτάται από την άσκηση της ανθρωπινότητάς της.

Η ευκολία του φασισμού και του αντιφασισμού είναι ότι συσκοτίζει τον πραγματικό τελικό αγώνα, αυτόν που, αδιαχώριστα υπαρξιακός και κοινωνικός, προϋποθέτει την εξάλειψη της αρπαγής, την εξαφάνιση της ιεραρχικής Εξουσίας, το τέλος όσων γαβγίζουν εντολές.

Ο κυνισμός και ο κερδοφόρος παραλογισμός των πολέμων, που υποδαυλίζονται από τις κρατικές και παγκόσμιες μαφίες, έχουν τελικά εξαντλήσει ακόμη και τους πιο ανόητους υποστηρικτές τους. Η διαδοχή των λεγόμενων εναλλάξιμων διενέξεων ενθαρρύνει την «κοινή» γνώμη να εγκαταλείψει σταδιακά τη σκακιέρα των γεωπολιτικών μηχανορραφιών.

Είναι εδώ και τώρα που η ανάδυση του Μάη του 1968, των Ζαπατίστας, των Κίτρινων Γιλέκων, των μαχητριών και μαχητών της Ροζάβα ανοίγει στη ζωή και τη συνείδησή της ένα δρόμο που ο

ιστορικός εκτροχιασμός του αγροτο-εμπορευματικού Πολιτισμού εμπόδιζε και οδηγούσε στο θάνατο.

Το να μην ελπίζεις σε τίποτα δεν σημαίνει να απελπίζεσαι από τα πάντα. *Η επιστροφή στη ζωή είναι μια βίαιη, φυσική και αυθόρμητη αντίδραση.* Έχει τη δύναμη να αποτρέψει την ερημοποίηση της γης από την οποία το κέρδος αντλεί τους τελευταίους της πόρους. Η επιστροφή στη ζωή, στην αυθεντικότητά της, στη συνείδησή της, είναι η αληθινή ανοσοποιητική αυτοάμυνά μας. Αφού η απονέκρωση την εμποδίζει στο όνομα του Κέρδους, γιατί να μην βασιστούμε στη φύση που υπάρχει μέσα μας και γύρω μας για να βάλουμε τέλος σ' ένα μισητό πολιτισμό; Πώς μπορούμε να το κάνουμε αυτό; Μη μου κάνετε αυτή την ερώτηση, κάντε την στον εαυτό σας, που αμφιταλαντεύεται κάθε στιγμή ανάμεσα στο λήθαργο και την εξέγερση!

Τα σήματα της απελπισίας και της αγαλλίασης αναμειγνύονται και πολλαπλασιάζονται παντού. Μην κάνετε κανένα λάθος! Η οργισμένη απόρριψη ενός πολέμου που διεξάγεται εναντίον μιας ιδιαίτερα στοχοποιημένης χώρας -στην περίπτωση αυτή, της Παλαιστίνης- πηγαίνει πολύ πιο μακριά από μια μεμονωμένη αποκήρυξη. Εκφράζει όλο και πιο ξεκάθαρα την απέχθεια για έναν πόλεμο που διεξάγεται όχι μόνο εναντίον του πληθυσμού μιας περιοχής, αλλά εναντίον του λαού σε κάθε γωνιά του πλανήτη Γη. Αυτός ο λαός έχει καταλάβει ότι, *για την ολοκληρωτική απληστία, η ζωή είναι έγκλημα.* Γι' αυτό οι νέες παγκόσμιες εξεγέρσεις αποτελούν μέρος της αυτοάμυνας των ζωντανών όντων. Ενσαρκώνουν τόσο τη θέληση να καταργήσουν ένα σύμπαν ψυχοπαθών που κερδοσκοπούν από το θάνατο, όσο και την υλοποίηση μιας νέας συμμαχίας με την τροφοδότρια φύση.

Αυτός ο πόλεμος ήταν η σταγόνα που έκανε το ποτήρι να ξεχειλίσει. Όχι για τα κρατικά και υπερκρατικά λόμπι των όπλων, όχι για τους παραγωγούς ναρκω-νευροληπτικών, αλλά για όποιον

δεν είναι διατεθειμένος να πεθάνει πρόωρα εντασόμενος στην επιλογή της εθελούσιας δουλείας και του «viva la muerte!»².

Το πρόβλημα είναι κυρίως η αμφιβολία, η απελπισία και οι κακουχίες στις οποίες προσκρούει η επιλογή της ζωής, από γενιά σε γενιά.

Δεν είναι παράλογο να περιμένουμε οτιδήποτε από κυβερνητικές αρχές που αποφασίζουν για εμάς και μας ταλαιπωρούν με τα διατάγματά τους, το ένα πιο γελοίο παραπλανητικό από το άλλο;

Μέσα στη σκοτεινιά των καιρών, έχουμε τουλάχιστον τη χαρά να βλέπουμε μπροστά στα μάτια μας να μαραζώνουν οι Θεοί, αυτοί οι απατεώνες που επί δέκα χιλιάδες χρόνια σφετερίστηκαν την ικανότητά μας να δημιουργούμε και να αυτοδημιουργούμαστε, ενώ η ζωή, με την ξέφρενη γονιμότητά της, είχε παραχωρήσει αυτή την ικανότητα στο ανθρώπινο είδος.

Ήρθε η ώρα να ανακτήσουμε την πορεία του πεπρωμένου μας. Ήρθε η ώρα να αλλάξουμε τον κόσμο και να γίνουμε αυτό που θέλουμε να είμαστε: όχι οι ιδιοκτήτες ενός άγονου σύμπαντος, αλλά οι κάτοικοι μιας Γης της οποίας την αφθονία μπορούμε να καλλιεργήσουμε και να απολαύσουμε ελεύθερα. Αρκετά με αυτόν τον ανάποδο κόσμο, τον οποίο το κέρδος φτωχοποιεί κάνοντας τους πόρους του φτωχότερους! Ας εξαφανίσουμε τις βλαβερές ενέργειες απομολύνοντας το νερό, τον αέρα, το έδαφος και τη γη, ώστε η δημιουργική μας εφευρετικότητα να σβήσει ακόμη και την ανάμνηση μιας ατυχούς παρέκκλισης στην εξέλιξή μας!

Μέσα στην ένταση μιας επιθυμίας, το παρόν αφυπνίζεται με την ύπαρξη μιας ζωής που δεν νοιάζεται ούτε να μετρηθεί ούτε να προγραμματιστεί. Η χαρά της ζωής μάς εισάγει στην τέχνη της

2 ¡Viva la muerte! (στα ισπανικά, «Ζήτω ο θάνατος!») είναι φρανκιστική κραυγή, αρχικά μια από τις πολεμικές κραυγές της Ισπανικής Λεγεώνας (Legión Española), η οποία είναι γνωστό ότι ακούστηκε από τον στρατηγό José Millán-Astray κατά τη διάρκεια μιας ομιλίας του Miguel de Unamuno το 1936, για να γίνει στη συνέχεια το σύνθημα των φασιστικών ταγμάτων του Φράνκο όταν πολιορκούσαν τη Μαδρίτη.

αρμονίας, γιατί φέρει μέσα της την ιδιαίτερη ανθρώπινη ικανότητα της δημιουργίας και της αυτοδημιουργίας.

Η οικειοποίηση του εδάφους και η κτηνοτροφία είχαν εμφυτεύσει στα ήθη μια νοοτροπία αγέλης, στην οποία η νοημοσύνη του ατόμου υποβιβάζόταν στην νοημοσύνη του κοπαδιού που έπρεπε να ταΐσει. Αυτό που αναδύεται σήμερα είναι η αναβίωση του αυτόνομου ατόμου που απελευθερώνεται από τον ατομικισμό και την αλλοτριωμένη συνείδησή του.

Βρισκόμαστε σε μια καμπή της ιστορίας, όπου η ανάπτυξη ενός τρόπου ζωής θα αντικαταστήσει μια επιβίωση καταδικασμένη στην εργασία, μια ύπαρξη αφιερωμένη στην άνεση της παρηγορητικής φροντίδας.

Η συνειδητοποίηση που πηγάζει από τις ζωτικές μας παρορμήσεις αναδεικνύει μιαν αδιάκοπη σύγκρουση ανάμεσα σε μια *προοπτική ζωής* και μια *προοπτική θανάτου*, ανάμεσα στην ελκυστικότητα των επιθυμιών μας, που φωτίζονται από την ευαίσθητη νοημοσύνη μας, και την επιρροή που ασκεί πάνω τους η διανοητική νοημοσύνη. Αυτό συμβαίνει επειδή η ανάσχεση των συναισθημάτων μας από αυτό που ο Βίλχελμ Ράιχ αποκαλεί χαρακτηριστική θωράκιση υπακούει στις επιταγές μιας μηχανικής αποτελεσματικότητας για την οποία είναι απαραίτητο το σώμα που εργάζεται. Όμως, είναι ολοφάνερο ότι αν η απόλαυση που πηγάζει από τη χαριστικότητα του ζωντανού δεν έχει θέση στην ολοκληρωτική απληστία, αυτό σημαίνει επίσης ότι η αποκατάσταση της χαράς της ζωής, η ανάπτυξη της εορταστικής μαχητικότητας και η ενίσχυση της αθωότητας του ζωντανού, η οποία αγνοεί τόσο τους αφέντες όσο και τους σκλάβους, είναι όπλα που από τη φύση τους μπορούν να επισπεύσουν την καταστροφή του Κέρδους.

Βρισκόμαστε μέσα στην καταιγίδα μιας συναρπαστικής μάχης, η οποία σηματοδοτεί την αναγέννηση της ανθρώπινης συνείδησής μας. Μέσω αυτής εκφράζεται η αναβίωση μιας αξιοπρέπειας που ήταν πάντα στο επίκεντρο των προσπαθειών μας για χειραφέτηση,

κυρίως με το προλεταριακό σχέδιο μιας αταξικής κοινωνίας. Είδαμε πώς το προλεταριάτο στερήθηκε το όραμά του από τους ίδιους τους ανθρώπους που το υπερασπίστηκαν. Θα ήταν καλύτερο να σκεφτούμε πώς να *εξαλείψουμε όλες τις μορφές εξουσίας από την αρχή* - είτε αυτή είναι του δημάρχου ή ενός κρατικού λειτουργού, είτε του στρατευμένου ή ενός λειτουργού της ιδεολογίας και της γραφειοκρατικής διαμαρτυρίας.

Ανάμεσα στους αυτοαποκαλούμενους εκπροσώπους του λαού είναι εύκολο να διακρίνουμε τους χειραγωγούς που προσδοκούν να αντικαταστήσουν την εξουσία του κράτους με τη δική τους.

Μήπως δεν είναι μια σωτήρια απόφαση να θέλουμε τα πάντα χωρίς να περιμένουμε τίποτα; Με αυτό εννοώ να παραδοθούμε στις ορμές της ζωής μας, όχι ως κάτι μοιραίο, αλλά ως μια δημιουργική παρουσία που έχουμε την ελευθερία να βιώσουμε, εμποδίζοντας το στραγγαλισμό τους, αποτρέποντας μια θανατηφόρα αντιστροφή η οποία γεννάει μια συγκινησιακή πανούκλα. Έχουμε υποτιμήσει τη σημασία της *εκλέπτυνσης του θυμού*, ώστε να αποφύγουμε την παγίδα του επείγοντος, να μην επιτρέψουμε στον εαυτό μας να παρασυρθεί στο έδαφος του εχθρού, να μην υποκύψουμε στη στρατευμένη στρατιωτικοποίηση. Κυρίως όμως, η εκλέπτυνση των συναισθημάτων μας είναι ένα ευνοϊκό μέρος για να ωριμάσει η δημιουργικότητα, η οποία προϋποθέτει την απόσταση και ευνοεί τον ανταρτοπόλεμο χωρίς την ανάγκη να καταφύγουμε σε άλλα όπλα εκτός από εκείνα που δεν σκοτώνουν και είναι ανεξάντλητα.

Κοιτάζοντας πίσω στους αιώνες, θα αντιληφθούμε ότι η αφύπνιση της συνείδησης αναζωπύρωσε έναν αγώνα, κατά τον οποίο η αναγέννηση της αλληλοβοήθειας διέλυε σιγά σιγά την ομιχλώδη σύγχυση.

Θα φανεί αδιανόητο στις μελλοντικές γενιές ότι χρειαστήκαμε τόσο πολύ καιρό για να συνειδητοποιήσουμε ότι η ζωή είχε προικίσει τους άνδρες και τις γυναίκες με μια εξαιρετική ικανότητα χωρίς την

οποία δεν θα είχαν προχωρήσει πέρα από το στάδιο της ζωικότητας. Παρά την πειραματική της τύφλωση, μας πρόσφερε το προνόμιο να δημιουργούμε τους εαυτούς μας και να αναδημιουργούμε τον περιβάλλοντα κόσμο.

Οι προ-αγροτικές κοινότητες είχαν εξελιχθεί σε συμβιωτικές μέσα σ' ένα περιβάλλον από το οποίο αντλούσαν την τροφή τους. Η εμφάνιση του εμπορευματικού πολιτισμού και των πόλεων-κρατών οδήγησε σε ρήξη με τη φύση, η οποία, από ζωντανό *υποκείμενο* μετατράπηκε σε *αντικείμενο* εκμετάλλευσης. Ένα αυταρχικό σύστημα διακυβέρνησης προσπάθησε να καλύψει τη δημιουργική αλληλοβοήθεια που οδήγησε «από την Lucy στο Lascaux»,³ μια εξέλιξη που οι κόλακες του εμπορευματικού πολιτισμού είναι εξαιρετικά απρόθυμοι να ανακαλύψουν σήμερα.

Η έννοια της Μοίρας επικράτησε. Διέδωσε ένα πνεύμα υποταγής, ενστάλαξε μια οντολογία κακοδοξίας, εξάπλωσε τον μύθο μιας ανεπανόρθωτης Πτώσης, στην οποία πρέπει να παραδοθούμε, όπως ακριβώς υπακούμε στην αυθαιρεσία ενός θεοποιημένου αφέντη.

Αυτό που αναγεννάται τώρα σε όσους ανθρώπους εξακολουθούν να φιλοδοξούν να ζήσουν είναι το αίσθημα ότι έχουν εξαπατηθεί. Στο μέτρο που η κατάρρευση της πατριαρχίας θα ολοκληρώσει την ενταφίαση των θεών στα αποχωρητήρια του παρελθόντος, θα μας διδάσκει την ανακάλυψη μιας θεμελιώδους διάκρισης μεταξύ Μοίρας και πεπρωμένου. Η περιφρόνηση για τη ζωή, προγραμματισμένη από τον εμπορευματικό πολιτισμό, έχει συσκοτίσει κάτω από το όνομα Μοίρα την ενεργητική αρχή που αποκαλώ *πεπρωμένο*, η οποία δεν είναι άλλη από την ικανότητα να δημιουργούμε τον εαυτό μας αναδημιουργώντας τον κόσμο.

3 Το Lascaux είναι σπήλαιο της νοτιοδυτικής Γαλλίας στην κοιλάδα του ποταμού Ντορντόν. Το σπήλαιο, που ανακαλύφθηκε το 1940, είναι διάσημο για τις παλαιολιθικές σπηλαιογραφίες του, λόγω της εξαιρετικής ποιότητας, του μεγέθους, της πολυπλοκότητας και της αρχαιότητάς τους. Εκτιμάται ότι είναι ηλικίας έως και 20.000 ετών, με τις ζωγραφιές να αποτελούνται κυρίως από μεγάλα ζώα, που κάποτε ήταν ενδημικά της περιοχής.

Η Μοίρα είναι θέμα Πρόνοιας, δεν είναι συζητήσιμη, εξυψώνει εκείνη τη Μοιρολατρία που παρέχει στη δουλοπρέπεια μια αξιοσημείωτη άνεση.

Η Μοίρα υφίσταται, το πεπρωμένο κατασκευάζεται. Δεν υπάρχει τίποτα μεταφυσικό σε αυτό. Η αποτρόπαια βαρβαρότητα της ιστορίας μας δεν κατόρθωσε ποτέ να καταπνίξει τον ενστικτώδη αγώνα που επιδεικνύει, από γενιά σε γενιά, μια επιθυμία για χειραφέτηση που είναι διαχρονική και ταυτόχρονα διαμορφώνεται από τις οικονομικές, πολιτικές, ψυχολογικές και κοινωνικές διακυμάνσεις.

Η «μοίρα» και το «πεπρωμένο» είναι προβληματικά επειδή έχουν γίνει συνώνυμα. Γι' αυτό προτείνω να διατηρήσουν τη γαλλική τους προέλευση για μεγαλύτερη σαφήνεια⁴.

Η ριζοσπαστικότητα του αγώνα για τη ζωή απαιτεί το ανθρώπινο πεπρωμένο να αντικαταστήσει τη Μοίρα, την Τυχαιότητα, την Πρόνοια. Ανθίζει και πάλι στη μέση μιας χώρας του μηδενός⁵, όπου ένας ασυνείδητος πολιτισμός αποστραγγίζεται από την υπαρξιακή του υπόσταση, ενώ ένας νέος πολιτισμός μάχεται εν μέσω των σπασμών της γέννας.

Στη βρεφική ηλικία της αυτονομίας, η δημιουργική δύναμη των γυναικών και των ανδρών -όσο κι αν είναι ψηλαφιστή- αποκαλύπτει ξαφνικά ότι είμαστε ικανοί να αναπτυχθούμε χωρίς αφέντες, χωρίς καθοδηγητές, χωρίς κηδεμονία. Αν είχαμε την ευκαιρία να καταλάβουμε ότι τίποτα δεν προσελκύει τη δυστυχία πιο σίγουρα από τη συνήθεια να απολαμβάνουμε τη συντροφιά της, θα έπρεπε να συμφωνήσουμε, αντίστροφα, ότι η απόλαυση της ευτυχίας στη ζωή είναι εξίσου μεταδοτική, και μάλιστα με πιο ευχάριστο τρόπο.

4 Destin, η μοίρα, Destinée, το πεπρωμένο, στο πρωτότυπο.

5 No man's land, αγγλικά στο πρωτότυπο.

Η ακλόνητη αποφασιστικότητα να καλλιεργήσουμε με την ίδια πνοή τη ζωή μας και τον κήπο που είναι η θρεπτική μας γη παρέχει απρόσκοπτη βοήθεια ενάντια στο φόβο, την ενοχή, τη θυσία, τον πουριτανισμό, την εργασία, την εξουσία και το χρήμα. Τροφοδοτεί τον αγώνα ενάντια στο εμπορικό πνεύμα που προωθεί παντού α-φύσικες αξίες, αξίες εχθρικές προς τη φύση.

Η θέληση για ατομική αυτονομία είναι τόσο μοναδική όσο και πληθυντική στον αγώνα για τη χειραφέτηση του εαυτού. Τα ζητήματα της υγείας, της ισορροπίας, της ανοσίας, της φιλίας, της αγάπης, της ευχαρίστησης και της δημιουργικότητας βρίσκονται στην καρδιά της χειραφέτησης της γης που φωτίζεται από τις νέες παγκόσμιες εξεγέρσεις. Η πρόκληση είναι η ίδια: *να επιτύχουμε την ελευθερία των επιθυμιών δημιουργώντας μια κοινωνία που επαγρυπνά για να τις εναρμονίσει.*

Κατά τη διάρκεια της καθημερινής μου ζωής, η αυθεντικότητα του βιώματος είναι ο φυσικός εγγυητής των επιθυμιών μου. Η ελευθερία αυτών των επιθυμιών αποκλείει τις εμπορικές ελευθερίες - την ελευθερία να εκμεταλλεύσαι, να καταπιέζεις, να σκοτώνεις.

Η ελευθερία και η αυθεντικότητα συνιστούν το παράδοξο μιας ανοιχτά διεκδικούμενης μυστικής ανατρεπτικότητας⁶ για το άτομο που αναζητά την αυτονομία.

Το κήρυγμα των καλών προθέσεων δεν ήταν ποτέ τόσο ανυπόφορο όσο στον 21^ο αιώνα, στον οποίο η αλλοτριωμένη συνείδηση δεν φορά πλέον το αγγελικό της πρόσωπο για να εκβιάζει τον λόγο. Ονομάζει τρομοκρατία, ψυχοπάθεια και εκτός νόμου αυτό που, αλλοίμονο, δεν είναι παρά μια κατάσταση απανθρωποίησης την οποία η φρενίτιδα του βραχυπρόθεσμου Κέρδους επιδεινώνει και

6 Clandestinité, στο γαλλικό πρωτότυπο. Η λέξη αποδίδεται στα ελληνικά ως «μυστική ανατρεπτικότητα» με τη σύμφωνη γνώμη του συγγραφέα.

επιταχύνει ακολουθώντας το ρυθμό των κερδοφόρων και άχρηστων μεγάλων έργων της.

Πάντα υπερασπιζόμουν την αρχή: *απόλυτη ελευθερία για όλες τις απόψεις, απόλυτη απόρριψη κάθε απανθρωπιάς.* Κατά τη γνώμη μου, αυτός είναι ο μόνος τρόπος προσέγγισης του ζητήματος των θρησκειών και των ιδεολογιών. Μια τέτοια επιλογή μας απαλλάσσει από την ανθρωπιστική υποκρισία με την οποία περιβάλλονται τόσες πολλές ιδέες και πεποιθήσεις. Δεν χρειάζεται καν να επαναλάβουμε ότι η ελευθερία της σκέψης ήταν πάντοτε μια εμπορική ελευθερία.

Δεν θέλουμε να κρίνουμε την απανθρωπιά, θέλουμε να την καταδικάσουμε και να την καταργήσουμε. Δεν χρειαζόμαστε εξηγήσεις, δικαιολογίες ή ελαφρυντικά. Είτε προέρχεται από τις πλούσιες συνοικίες είτε από τα προάστια, είτε από τον συντηρητισμό είτε από τον προοδευτισμό, **ΚΑΜΙΑ ΑΠΑΝΘΡΩΠΗ ΠΡΑΞΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΕΚΤΗ.** Ας είμαστε σαφείς και ξεκάθαροι!

Θα κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας για να εξαλείψουμε από τα ήθη μας την τάση για φόνο, τραυματισμό, βιασμό και κακοποίηση, ανεξάρτητα από τους λόγους που προβάλλονται για να δικαιολογήσουν την εμφάνιση και την επανάληψή τους. Αρκετά με το οικουμενικό πραιτώριο όπου η στάθμιση, η κρίση, η δικαιολογία, η καταδίκη, η τιμωρία και η αμνήστευση διαιωνίζουν τα ποδοβολητά της αδύναμης αγανάκτησης. Αδύναμη θα παραμένει και η δίκαιη οργή όσο η στάση «φύγε εσύ, να μπω εγώ στη θέση σου!», που μας καταδικάζει στην κοινωνική ζούγκλα και στα αρπακτικά αντανakλαστικά, θα ενσφηνώνεται μέσα μας.

Αρκετά με αυτή την καρικατούρα ύπαρξης που διαδόθηκε παγκόσμια από τον ναρκοαμερικανικό ευαγγελισμό! *Ο αυτοδημιούργητος άνθρωπος* το μόνο που κάνει είναι να χτίζει και να προπαγανδίζει το θάνατό του. Αυτό που εκθέτει θριαμβευτικά δεν είναι παρά η τιμή εξαγοράς του!

Το αυτόνομο άτομο δεν είναι αυτό που διατηρεί την ευχαρίστηση να μην είναι υπόλογο σε κανέναν, να είναι αυτό το ίδιο που επιλύει διαφορές, συζητά και, αργά ή γρήγορα, μεταμορφώνει αλχημιστικά τη θλιβερή επιβίωση που λιμνάζει μέσα του; Αυτό το άτομο δε μεταλλάσσει μια πρώτη ύλη - καταδικασμένη να σαπίσει - σε μια πλήρη και ολοκληρωμένη ζωή την οποία πάντα επιδίωκε ως ανθρώπινο ον; *Η τέχνη της ζωής ξεμαθαίνει την τέχνη του θανάτου.* Αυτή είναι η μόνη διδαχή στην οποία επιθυμώ να προσχωρήσω.

Το να απολαμβάνω τη βιωμένη αυθεντικότητά μου, όσο ακατάστατη κι αν είναι, με απελευθερώνει από την υποχρέωση να παίζω ένα ρόλο, μια υποχρέωση που μου επιβάλλεται από τον ατομικισμό και την ποιμαντική αγγέλη του. Με κάνει να συνειδητοποιώ το παράδοξο και θλιβερό καθήκον του φαίνεσθαι, με απαλλάσσει από τη δικτατορία του επιφαινόμενου, του θεάματος και του φόβου ότι μονίμως με αποτιμούν και με κρίνουν. Η αληθινή ευτυχία δεν είναι μήπως η εκ νέου ανακάλυψη της αθωότητας του εαυτού μας, να μην χρειάζεται να δικαιολογούμαστε, *να επιθυμούμε με την καρδιά χωρίς να περιμένουμε τίποτα από το μυαλό;*

Κινούμαστε προς μια νέα Αναγέννηση, μια αναβίωση του Διαφωτισμού. Το εγκάρσιο μονοπάτι μας θα είναι ένα μονοπάτι μιας ανοιχτά διεκδικούμενης *μυστικής ανατρεπτικότητας*. Η γροθιά του κέρδους μας χτυπάει από παντού - ας χτυπήσουμε παντού για να την ακρωτηριάσουμε!

Η μυστική ανατρεπτικότητα εκκινεί από μέσα μας, στο «σκοτεινό δωμάτιο» όπου είμαστε μόνοι για να συζητήσουμε τι δε θέλουμε και τι επιθυμούμε απεριόριστα. Μας αφυπνίζει ώστε να συνειδητοποιήσουμε τις ορμές της ζωής μας, τις απολαύσεις που την διεγείρουν και τις απογοητεύσεις που την αντιστρέφουν και την μετατρέπουν σε ορμές θανάτου.

Το παράδοξο μιας ανοιχτά διεκδικούμενης μυστικής ανατρεπτικότητας επιβεβαιώνεται τόσο από την ανωνυμία των Κίτρινων Γιλέκων όσο και από την ανωνυμία που διεκδικεί κάθε άτομο όταν καταφεύγει στον σκοτεινό θάλαμο των κρυφών επιθυμιών του. Εκεί όπου μόνο του αποφασίζει αν θα ενταχθεί στο σύστημα της αρπαγής και στον εγωιστικό υπολογισμό του ατομικισμού ή αν, αντίθετα, επιλέξει να ταχθεί με το μετασχηματισμό της επιβίωσής του σε μια πλήρη και ολοκληρωμένη ζωή.

Στο έργο του Fuente Ovejuna, ο θεατρικός συγγραφέας Lope de Vega περιγράφει τους κατοίκους ενός χωριού οι οποίοι, έχοντας εξαντληθεί από τη σκληρότητα ενός άδικου κυβερνήτη, τον δολοφονούν. Επιφορτισμένοι με την ανακάλυψη του ενόχου, οι δικαστές και οι δήμιοι υποβάλλουν τους κατοίκους σε ανάκριση, αλλά δεν παίρνουν άλλη απάντηση εκτός από το όνομα του χωριού: Fuente Ovejuna. Τελικά, αποθαρρύνονται τόσο που χορηγούν γενική αμνηστία.

Η ανωνυμία που διεκδικούν τα άτομα που αγωνίζονται για την αλληλέγγυα αυτονομία τους αποτελεί το παράδειγμα ενός όπλου της ζωής. Συνενώνει την αντίσταση απέναντι στην καταπίεση. Ακριβώς όπως το πείσμα των Κίτρινων Γιλέκων δεν χρειάζεται πλέον γιλέκα για να εξαπλωθεί, εμείς γινόμαστε μάρτυρες της αυξανόμενης παρουσίας μιας ζωής που θέλει να είναι ελεύθερη και δεν επιβαρύνεται από τη θρησκεία, την ιδεολογία, την πολιτική ή τις ιεραρχικές, κρατικές ή παγκοσμιοποιητικές δομές. *Η ζωή πάνω απ' όλα είναι το σπασμένο όπλο που συντρίβει την πραγματοποίηση και μας μαθαίνει πώς να τορπιλίζουμε τη μετατροπή του είναι σε έχουν.* Ριζοσπαστικοποιεί τον στρατευμένο ρεφορμισμό αποτρέποντάς τον από το να επιτρέψει στην Εξουσία που ισχυρίζεται ότι αντιμάχεται να ριζώσει μέσα του.

Το ζωντανό ον φέρει μέσα του τη γονιμότητα της επιθυμίας. Καμία έρημος δεν μπορεί να αντισταθεί στην ευφορία της. Εντός μας

λαμβάνεται η απόφαση να απορρίψουμε τη στιγμή που ανήκει στο χρόνο της φθοράς, της εργασίας και του θανάτου και να προτάξουμε τη στιγμή και την επιθυμία για ζωή που εκδηλώνεται στις απολαύσεις της βιωμένης αυθεντικότητας. Θα θέλατε μια ανταπόδειξη⁷ γι' αυτό; Παρατηρείστε μόνο, καθώς γράφω, το τεράστιο κύμα αυτοκαταστροφικού μηδενισμού που σαρώνει τις κοινωνίες οι οποίες σπαράσσονται από τον καρκίνο της κερδοφορίας.

Αποδίδω λιγότερη σημασία στην υποστήριξη ενός μεγάλου αριθμού ανθρώπων από όσο στη νοημοσύνη των αυτόνομων ατόμων η οποία, με τη θέλησή της για αυθεντικότητα, αποτελεί το αντίδοτο στον πνευματικό ελιτισμό.

Αργά αλλά αναπόφευκτα, η αντιστροφή της προοπτικής φωτίζει την ανανέωση και το σημείο όπου ολοκληρώνεται η επανένωση του υπαρξιακού με το κοινωνικό. Ο ατομικός αγώνας και ο αγώνας για μια αυθεντικά ανθρώπινη κοινωνία είναι ένα και το αυτό.

Η ζωή δε χρειάζεται κανέναν αφέντη, καμία λατρεία, κανένα κόμμα.

Η απόλαυση είναι η ειρηνική βία του ζωντανού που πολλαπλασιάζεται μέσα μας και γύρω μας. Είναι η χαριστικότητα που μας έχει δώσει μια συνείδηση ικανή να την εξανθρωπίσει. Αυτό είμαστε αποφασισμένοι να επιχειρήσουμε.

Ας ξαναχτίσουμε τη γη, ας κάνουμε τις κοινότητές μας, τις γειτονίες μας, τις περιοχές μας οάσεις τις οποίες το ζωντανό ον θα καθιστά απόρθητες!

Ιανουάριος 2024

⁷ A contrario, λατινικά στο πρωτότυπο.

من به پیوستن انبوهه‌ای بی‌شمار کمتر اهمیت می‌دهم تا به هوشمندی افرادِ خودمختار که به خاطر اصالت خواهی‌اش، پادزهرِ نخبه‌گراییِ روشنفکرانه و دماغی است.

واژگونی چشم‌انداز روندی است کُند اما اجتناب‌ناپذیر که نوشدگی را روشن می‌سازد و وحدتِ دوباره‌ی امرِ هستیانه و امرِ اجتماعی در آن تحقق می‌یابد. مبارزه‌ی فردی و مبارزه برای یک جامعه‌ی اصیل و راستینِ انسانی مبارزه‌ای یگانه و این‌همان است.

زندگی نیازی به سرور، به کیش، به حزب ندارد. کام‌بابی و تمتعِ زورمندی و خشونتِ آرام و مسالمت‌آمیز است که در ما و در پیرامون‌مان تکثیر می‌شود. این کامیابیِ رایگانی‌یی است که به ما نوعی آگاهی بخشیده که قادر است آن را انسانی سازد. این است آنچه که با عزمِ راسخ برای تحقق‌اش می‌کوشیم.

زمین را از نو بناکنیم، از کمون (بخش‌داری)‌ها، محله‌ها و منطقه‌ها مان آبادی‌هایی بسازیم که زندگانِ آن‌ها را تسخیرناپذیر گردانند!

ژانویه ۲۰۲۴

کلنچار می‌روییم. جایی که آگاهی ما را از رانه‌های زندگی بیدار می‌کند، و نیز کام‌یابی‌هایی که آن را برمی‌انگیزند، و موانع و ضدحالهایی که آن را وارونه و مبدل به رانه‌های مرگ می‌کنند.

گواه پارادوکس یک پنهان‌کاری آشکارا مطالبه‌شده هم در گمنامی جلیقه‌زدها و هم در گمنام‌بودنی است که هر فرد به‌هنگام پناه‌بردن به تاریک‌خانه‌ی امیال نهانی‌اش برای خود مطالبه می‌کند. جایی که باید به‌تنهایی تصمیم بگیرد که آیا به سیستم صیادخویی و محاسبه‌گری خودخواهانه برپایه‌ی فردگرایی می‌پیوندد یا خود را وقف تبدیل‌سرشت زنده‌مانی‌اش به یک زندگانی سرشار و تمام‌عیار می‌کند.

نمایش‌نامه‌نویس اسپانیایی، لویه دِ وِگا، در نمایش‌نامه‌اش «فونته اوبخونا»، اهالی دهکده‌ای را روی صحنه می‌آورد که، به‌ستوه‌آمده از قساوت یک حاکم بیدادگر او را به قتل می‌رسانند. قاضی‌ها و دژخیمانی که مأمور شده‌اند تا مجرم را شناسایی کنند به رغم بازجویی شدید از روستائیان جز ذکر نام دهکده‌شان، فونته اوبخونا، پاسخ دیگری از آن‌ها به دست نمی‌آورند. به گونه‌ای که این جنگ فرساینده به اعلام عفو عمومی می‌انجامد. گمنامی مطالبه‌شده از سوی افرادی که برای خودمختاری همبسته‌شان مبارزه می‌کنند، نمونه‌ای از یک سلاح زندگی به ما عرضه می‌کند که مقاومت در برابر ستم را فدره (هیاویده، فدرال‌گونه) می‌کند. همان‌گونه که سماجت جلیقه‌زدها برای گسترش‌یابی دیگر نیازی به جلیقه‌ها ندارد، به همان‌گونه نیز شاهد حضور رو به افزایش زندگی‌ی هستیم که خود را آزاد می‌خواهد و نمی‌گذارد که دین‌ها، ایده‌نولوژی‌ها، سیاست، ساختارهای سلسله‌مراتبی، دولتی و جهانی، و بال‌گردن‌اش شوند. زندگی پیش از هر چیز تفنگ درهم‌شکسته‌ای است که شیء‌شدگی را درهم می‌شکند، و شیوه‌ی خراب‌کاری در روند تبدیل‌باشندگی به دارندگی را به انسان می‌آموزد. رفورمیسم و اصلاح‌طلبی مبارزاتی را ریشه‌ای و رادیکالیزه می‌کند، و به این منظور رفورمیسم را از تن‌دادن به عارضه‌ی قدرت و حکومت، که خود مدعی مبارزه با آن است، باز می‌دارد و منصرف می‌سازد.

موجود زنده توان باروری میل را در بر دارد که هیچ بیابانی نمی‌تواند در برابر حاصل‌خیزی‌اش مقاومت کند. در خلوت درون ما این تصمیم نقش می‌بندد که آنات یا دم و لمحہ‌ی گذرا را که به زمان فرسایشی، کار و مرگ تعلق دارد، فسخ کنیم و به لحظه و میل زندگی اولویت دهیم که در لذت‌های مبتنی بر اصالت زیسته نمود می‌یابد. آیا گواه و نشانه‌ی این امر را به‌صورت بالعکس می‌خواهید؟ در همین ساعت که دارم می‌نویسم، ببینید جوامع فرسوده از سرطان سودجویی چگونه در امواج عظیم نیهیلیسم و هیچ‌گرایی غرق شده‌اند.

ما برای ریشه‌کن کردن گرایش به کشتن، زخمی کردن، تجاوز کردن، بدرفتاری کردن، فارغ از دلایلی که برای توضیح و توجیه پیدایش و بازرویی آن‌ها مطرح می‌شود، تمام تلاش‌مان را به کار می‌بندیم. دیگر بس است این تبدیل جهان به صحن دادگاهی که در آن اقدام به اندازه‌گیری، قضاوت، بخشیدن، محکوم کردن، تنبیه کردن، عفو کردن، جز استمرارِ قیل و قال و پابزمین کوبیدن در ابراز انزجار ناتوان‌مندانه، حاصلی ندارد. و خشمِ برحق نیز همچنان ناتوان خواهد ماند مادامی که در هر یک از ما رفتار مبتنی‌بر « برو کنار بذار باد بیاد!» رخنه کرده باشد که ما را به جنگلِ اجتماعی و بازکنش صیادخویی محکوم می‌کند.

دیگر بس است این کاریکاتورِ زندگانی که از سوی انجیل‌پرستان مخدراتی - آمریکایی رواج عام یافته است! self-made-man، انسان خودساخته، چیزی جز مرگِ خودش را نمی‌سازد و ترویج نمی‌کند. این قیمت‌گذاریِ اوست، که با افتخار نمایش داده می‌شود!

آیا در فرد خودمختار نیست که تمتع و برخورداری از حق مؤظف نبودن به حساب پس‌دادن به کسی، به تنها بودن در کارِ گره‌گشایی کردن، کلنجار رفتن، و دیر یا زود عملی‌ساختنِ کیمیاگرانه‌ی طرحی قوام می‌یابد که مبتنی بر دگردیسیِ زنده‌مانیِ راکدمانده در وجود هر یک از ماست؟ تبدیل سرشتِ یک ماده‌ی خام اولیه - محکوم به گندیدگی - به یک زندگی سرشار و کامل آن‌چنان که آرزوی همیشگی ما به‌مثابه موجودات انسانی بوده است. هنرِ زندگی کردنِ مُردنِ آموزی را می‌زداید. این تنها آموزشی است که من به آن دلبسته‌ام.

کام‌یابی و بهره‌مندی از اصالتِ زیسته‌ام، هر چقدر هم که این اصالت بی‌نظم و ترتیب باشد، مرا از اجبارِ ایفای یک نقش، که اجباری برخاسته از فردگرایی و رمه‌گراییِ راهبرِ آن است، آزاد می‌سازد. این اصالت موجب آگاهی‌یافتن از تکلیفِ مسخره و رقت‌انگیزِ ظاهرشدن، و خلاص شدن از چنگ دیکتاتوریِ ظواهر، نمایش و ترس از سنجیده‌شدن و قضاوت‌شدنی است که این دیکتاتوریِ حاملِ آن است. آیا خوشبختیِ واقعی همانا بازیافتنِ معصومیتِ خودبودن، مؤظف نبودن به توجیه خود، و پیروی از امیالِ قلب بدون داشتن هیچ انتظاری از روح نیست؟

ما در راه بازایی و رنسانسِ نوینی هستیم، به سوی بازوییِ جنبشِ روشنگری. مسیرِ تراگذرِ ما مسیرِ یک پنهان‌کاریِ آشکارا مطالبه‌شده است. مشقِ سودجویی از همه‌جا به ما ضربه می‌زند، برای متلاشی کردن‌اش از همه‌سو ضربه بزنیم!

پنهان‌کاری در ما از همان «تاریک‌خانه»ی آغاز می‌شود که در آن به‌تنهایی در باره‌ی آن‌چه نمی‌خواهیم و به آن‌چه میلِ بی‌انتها داریم با خود

ما نمی‌کشد، پس باید با عکس قضیه نیز موافق باشیم که خوشبختی زندگی کردن نیز، به گونه‌ای مطلوب‌تر، سرایت‌کننده است.

قاطعیتِ تزلزل‌ناپذیر به پرورشِ توأمانِ زندگی‌مان و باغچه‌ای که زمینِ دایگانِ ماست، راه‌نجاتی سدنشدنی در اختیارمان می‌گذارد علیه ترس، احساسِ تقصیر و گناه، قربانی‌گری، پاک‌دینی، کار، قدرت، پول. همین قاطعیت است که جان‌مایه‌ی مبارزه علیه روحیه‌ی سوداگرانه‌ای می‌شود که ترفیعِ ارزش‌های «ضد‌فیزیکی»، ارزش‌هایی دشمنِ طبیعت، را در همه‌جا تأمین و تضمین می‌کند.

اراده‌ی خودمختاری فردی در مبارزه برای رهایی من هرکس هم تنهاست و هم جمعی است. مسائل مربوط به سلامت، تعادل، مصونیت، دوستی، عشق، لذت‌ها، آفرینندگی، در دلِ رهایی زمین جای دارد که خیزش‌های نوین جهانی به آن نمودی روشن بخشیده‌اند. داوی که در میان است همه‌جا یکسان است: دست‌یافتن به آزادیِ امیال با آفریدن جامعه‌ای که از هارمونی و هماهنگی‌بخشیدن به این امیال مراقبت کند.

در جریانِ زندگیِ روزمره‌ام، اصالتِ زیسته‌ها ضامنِ طبیعیِ امیال من است. آزادیِ این امیال آزادی‌های کالایی را — آزادیِ استثمارکردن، ستم‌راندن و کشتن را — از خود می‌راند.

آزادی و اصالت در فردِ جویای خودمختاری موجبِ این پارادوکس یا امر متناقض‌نماست که پنهان‌کاری را آشکارا مطالبه می‌کند.

موعظه‌ی نیک‌خواهی‌ها و نیت‌های خیر هرگز تا این اندازه تحمل‌ناپذیر نبوده که در قرن ۲۱م شده است، یعنی در قرنی که آگاهی و شعور از خودبیگانه دیگر برای به کار گماشتنِ کلماتِ دست‌کشِ مخملی به دست نمی‌کند، و نامِ تروریست، قاتل، بیمار روانی، یاغی، بر چیزی می‌نهد که، دریغا، جز وضعی غیرانسانی نیست که جنونِ سودجویی در اسرع وقت با ضرباهنگِ کارهایی انتفاعی و نامفیدش به آن وخامت و شتاب می‌بخشد.

من همواره از اصلِ آزادیِ مطلقِ عقاید، ممنوعیتِ مطلقِ هر گونه نالانسانیت دفاع کرده‌ام. این به نظر من تنها راه برخورد با مسئله‌ی ادیان و ایده‌ئولوژی‌هاست. چنین گزینه‌ای ما را از ریاکاری بشردوستانه، که پوششِ بسی ایده‌ها و اعتقادات است، معاف می‌کند و دیگر حتا نیازی ندارد مدام تکرار کند که آزادیِ اندیشه هرگز چیزی جز یک آزادیِ کالایی نبوده است.

ما نمی‌خواهیم یک امر نالانسانی را قضاوت کنیم، می‌خواهیم آن را محکوم و طرد سازیم. ما به توضیحات، توجیهات، و شرایطِ تخفیفِ جرم نیازی نداریم. هیچ نالانسانیتی قابل تحمل نیست، چه برخاسته از محله‌های اعیانی باشد، چه از حاشیه‌نشین‌های فقیر. بهتر است موضوع روشن و بی‌ابهام باشد!

لوسی Lucy تا لاسکو Lascaux» هدایت‌گر تکامل و فرگشتی بود که مَجمَره‌گردان‌های تمدن کالایی امروزه از کشف آن سخت اکراه دارند.

چنین بود که مضمون سرنوشت Destin چیرگی یافت. مضمونی که روحیه‌ی انقیاد را رواج داد، نوعی هستی‌شناسی ملعنت را القا کرد و اسطوره‌ی هبوط درمان‌ناپذیری را گسترانید که می‌بایست به آن تمکین کرد؛ هم‌چنان که اطاعت از خودسرانگی یک اربابِ خداوندگار لازم بود.

آن‌چه اکنون در حال باززاده‌شدن نزد کسانی است که هنوز خواهان زندگی کردن هستند، این احساس است که تا کنون فریب‌خورده بوده‌اند. به تدریج که فروریزی پدرسالاری دفنِ خدایان در آبریزگاه‌های گذشته را به پایان می‌رساند، به چنین کسانی می‌آموزد که باید میان سرنوشت و سرنوشت‌سازی^۳ تمایز قائل شوند. تحقیر زندگی، که از سوی تمدن کالایی برنامه‌ریزی شده، زیر نامگذاری سرنوشت‌اصلِ فعالی را پنهان ساخته که من آن را سرنوشت‌سازی می‌نامم که همانا استعداد انسان برای خودآفرینی و بازآفرینی جهان است. سرنوشت مفهومی است در پیوند با مشیتِ خدایی، چون‌وچرا ندارد، و دلیل و دستاویزش تقدیر است که آسودگی قابل‌توجهی به بنده‌منشی می‌بخشد. سرنوشت تحمیلی است، و سرنوشت‌سازی ساختنی. پای هیچ متافیزیکی در میان نیست. بربریتِ قساوت‌آمیزِ تاریخ ما هیچ‌گاه نتوانسته آن نبردِ دل و اندرونی‌ی را خفه کند که اراده‌ای رهایی‌جو نسل اندر نسل آن را نشان داده است، رهایی‌خواهی‌یی که درعین‌نازمانمند بودن، با نوسان‌های اقتصادی، سیاسی، روانی و اجتماعی تغییرشکل می‌داده است.

مشکلی که در کلمات «سرنوشت destin» و «سرنوشت‌سازی destinée» هست برخاسته از مترادف‌پنداشتنِ آن‌هاست. از همین رو من پیشنهاد می‌کنم که برای روشنی بیشتر، ریشه‌ی فرانسوی این دو واژه نگاه داشته شود.

رادیکالیته‌ی مبارزاتِ زندگی‌خواهانه فراخوانی است به این که سرنوشت‌سازی انسانی جایگزین سرنوشت، تصادف و مشیتِ خدایی شود. این رادیکالیته درست در میانه‌ی هیچستانی از نو می‌شکند که در آن تمدنی ناخویشتن‌دار از عصاره‌ی وجودی‌اش تهی می‌شود در حالی که تمدنی نو در دردِ زایمان دست و پا می‌زند.

در لکنت و توتوپت کردنِ خودمختاری، توانِ آفرینندگی انسان — هر چقدر هم کورمال — کورمال باشد — ناگهان آشکار می‌سازد که ما قادریم بدون ارباب، بدون پیشوا، بدون قیّم، رشد کنیم. اگر فرصت داشته‌ایم تا دریابیم که هیچ چیز مسلم‌تر از رسمِ همدمی رضایت‌مندانه با بدبختی آن را به سوی

۳. نک. به مقاله‌ی سرنوشت و سرنوشت‌ها در سایت مترجم.

ما در دل توفان مبارزه‌ای شورانگیز به سر می‌بریم. این مبارزه باززایی آگاهی انسانی ما را رقم می‌زند و بیان‌گر از نو سربرآوردن کرامتی است که همواره در دل کوشش‌های ما برای رهاشدن بوده است، به‌ویژه در پروژه‌ی پرولتری جامعه‌ای بی‌طبقه. دیدیم که چگونه پرولتاریا از پروژه‌ی خود توسط همان کسانی که خود را مدافعانش می‌دانستند خلع‌ید شد. بهتر است به فکر این باشیم که از ابتدا هر گونه شکلی از قدرت را ریشه‌کن کنیم - چه قدرت یک شهردار به عنوان کارمند دولت باشد، چه قدرت یک مبارز، به عنوان کارمند ایده‌نولوژی و بورکراسی در تشکیلات اعتراضی. مگر در میان سخن‌گویان خودگمارده‌ی مردم کم هستند کسانی که آماده‌اند تا اقتدار دولت را با اقتدار خودشان جایگزین کنند؟

آیا عزم خواستن همه‌چیز بدون انتظار هیچ‌چیز عزمی مفید و نجات‌بخش نیست؟ منظورم این است: خود را به رانه‌های زندگی نه همچون تقدیری ناگزیر بلکه همچون حضوری خلاقانه بسپاریم و آزادانه آن‌ها را چنان تجربه کنیم که بتوانیم با اجتناب از معکوس‌شدن مرگ‌بارشان که موجب طاعون عاطفی است، از لبالب‌شدن‌شان بر اثر انسداد جلوگیری کنیم. ما اهمیت تلطیف و پالایش خشم را دست کم گرفته‌ایم، به گونه‌ای که بتوانیم به دام اضطرار نیفتیم، به زمین دشمن کشانده نشویم، به ارتشی‌شدن و نظامی‌شدن مبارزه‌ی سیاسی (militarisation du militantisme) تن در ندهیم. حال آن‌که، فاصله‌گیری‌یی که لازمه‌ی پالایش عواطف است، اساساً جای مساعدی برای پختگی خلاقیت است و زمینه‌ی مناسبی برای نوعی مبارزه‌ی چریکی فراهم می‌سازد که از دست بردن به هر سلاحی جز اسلحه‌هایی که نمی‌کشند و پایان‌ناپذیرند، معاف است.

وقتی با فاصله به گذشت قرن‌ها نگاه می‌کنیم متوجه بیدارشدن آگاهی‌یی می‌شویم که جان‌مایه‌ی نبردی بوده است که اکنون تجدید حیات همیاری کم‌کم آن را از پس پرده‌ی مه‌آلود سردرگمی‌ها بیرون می‌آورد.

برای نسل‌های آینده قابل‌فهم نخواهد بود که چگونه ما این همه وقت گذاشته‌ایم تا متوجه شویم که زندگی انسان را از استعدادی استثنایی بهره‌مند ساخته که بدون آن نمی‌توانسته از مرحله‌ی حیوانی فرابگذرد. زندگی در کوری آزمون‌گرانه‌اش ما را از این مزیت برخوردار ساخته که قادر باشیم هم خود را بیافرینیم، و هم جهان پیرامون را از نو بیافرینیم.

جمع‌های اشتراکی پیشاکشاورزی به طور همزیانه با محیطی تکامل می‌یافتند که معاش خود را از آن استخراج می‌کردند. ظهور تمدن کالایی و دولت‌شهرهایش به گسستن از طبیعتی انجамید که از سوژگی زنده به اجزای بهره‌کشی و استثمار تبدیل شد. یک سیستم حکومتی اقتدارگرا به کار افتاد تا همیاری خلاقانه را پنهان سازد، همیاری خلاقانه‌ای که «از

در بطنِ این دورانِ دل‌مرده، دست‌کم از این سعادت برخورداریم که به چشم خود خشکیدنِ خدایان را ببینیم، همان شیدادانی که به مدت ده هزار سال استعدادِ آفرینش و خودآفرینی را غصب کردند، حال آن که زندگی، در بارویِ دیوانه‌وارِ خود، این استعداد را به‌طور خاص در اختیار نوع بشر نهاده بود.

زمان آن فرا رسیده تا جریانِ سرنوشت‌سازیِ خود را از نو به دست گیریم. زمان آن رسیده که جهان را تغییر دهیم و به آن چه می‌خواهیم باشیم تبدیل شویم: نه مالکانِ عالمی سترون بل ساکنانِ زمینی که پروراندنِ وفور نعمت‌اش کام‌یابیِ آزادانه از آن را میسر خواهد ساخت. دیگر بس است دوامِ این جهانِ واژگونه که در آن، سود با فقیرسازیِ منابع‌اش به فلاکت می‌افتد! باشد که امحای انرژی‌های زیان‌بارِ آلودگی را از آب، خاک و زمین بزداید، آن چنان که تبحرِ خلاقانه‌ی ما حتا خاطره‌ی این انحرافِ فرگشت‌مان را نیز از لوحِ ضمیرمان پاک کند!

در شدتِ یک میل، زمانِ حاضر حضورِ زندگی‌پی را درمی‌یابد که به اندازه‌گیری و برنامه‌ریزی‌شدنِ وقعی نمی‌نهد. شادیِ زندگی کردنِ هنرِ هارمونی‌بخشیدن به وجود خویش را به انسان یادمی‌دهد، زیرا شادیِ حاملِ استعدادِ ویژه‌ی انسانی، یعنی آفریدن و خودآفرینی است.

تملکِ خاک و دام‌پروریِ بذرِ رُمه‌گرایی‌پی را در آداب و رسومِ کاشت که هوشمندیِ فرد در آن به سطحِ هوشِ دام‌های گله‌ای که تغذیه‌شان را برعهده داشت تقلیل می‌یافت. آن‌چه امروز دارد شکل می‌گیرد از نوسربرآوردنِ فردِ خودمختاری است که از فردگرایی و شعور از خودبیگانه‌شده‌اش آزاد می‌شود. ما در چرخشگاهی از تاریخ به سر می‌بریم که در آن ساختن و پرداختنِ سبکی از زندگیِ جان‌نشینِ زنده‌مانی‌پی خواهد شد که محکوم به کار و اسیرِ رفاهی مرکب از مراقبت‌های طبی تسکین‌دهنده است.

رسیدن به آگاهیِ برآمده از رانه‌های حیاتی‌مان روشن‌کننده‌ی ستیز و کشاکشی بی‌وقفه است که میان چشم‌اندازی از زندگی و چشم‌اندازی از مرگ وجود دارد، میان کششِ امیال‌مان، که با هوشمندیِ حسی‌مان روشنی یافته‌اند، و استیلایِ هوشمندیِ دماغیِ علیه آن‌ها. زیرا مسدودشدگیِ عاطفه‌های ما بر اثر آن‌چه ویلهلم رایش جوشنِ مَنشی می‌نامد، تابع الزاماتِ یک کارآمدیِ مکانیکی است که از وظایفِ تنِ مجبور به کار است. بنابراین، اگر کام‌یابیِ برآمده از رایگانیِ عالمِ زندگان جایی در آزمندیِ توتالیتتری ندارد، پس بدیهی است که احیای شادیِ زندگی، توسعه‌ی رزمندگیِ سرخوشانه و جشن‌گونه، قوام‌بخشیدن به معصومیتِ زندگان، که اربابان و بردگان را به یکسان ناچیز می‌شمرد، سلاح‌هایی هستند که بنا به سرشت و طبیعت‌شان می‌توانند ویرانیِ نظامِ سودجویی را تسریع کنند.

جانشین همدیگر می‌شوند، کم‌کم افکار «عمومی» را به ترک صفحه‌ی شطرنج زد و بندهای ژئوپولیتیک واداشته است.

همین‌جا و هم‌اکنون است که پیدایش جنبش‌هایی مانند مه ۱۹۶۸، زاپاتیست‌ها، جلیقه‌زدها، مبارزان روژاوا، در برابر زندگی راهی را می‌گشایند که انحراف تاریخی تمدن زراعی - کالایی آن را مسدود و به سوی مرگ کشانده بود.

به هیچ چیز امید نداشتن به معنی ناامید شدن از همه چیز نیست. بازگشت به زندگی واکنشی است حاد، طبیعی و خودجوش، و از این توان برخوردار است که روند برهوت شدن زمین را، روندی که آخرین منبع تأمین سود است، ویران کند. بازگشت به زندگی، به اصلت آن، به آگاهی آن، شیوه‌ی راستین خوددفاعی ما برای ایمنی و مصونیت است. حالا که طبیعت‌زدایی به خاطر و به نام سود سد راه این شیوه می‌شود، چرا، برای پایان دادن به این تمدن نفرت‌بار، روی طبیعتی که در ما و پیرامون ماست شرط نبندیم؟ چه گونه؟ این را از من نپرسید، از خودتان بپرسید، که در هر لحظه میان رخوت و عصیان در نوسان‌اید!

نشانه‌های درماندگی و شادمانی در همه‌جا به هم می‌آمیزند و تکثیر می‌شوند. اما اشتباه نکنید! نپذیرفتن خشمگینانه‌ی جنگی که کشوری خاص را هدف می‌گیرد - در این مورد، فلسطین - از یک رد کردن منفرد بسیار فراتر می‌رود و با وضوحی بیش‌ازپیش بیان‌گر بیزاری از جنگی است که نه تنها علیه جمعیت یک منطقه بل که علیه مردم همه‌ی نواحی سیاره‌ی زمین در جریان است. مردمی که فهمیده‌اند از نظر آزمندی تمامیت‌خواهانه، زندگی کردن جرم و جنایت محسوب می‌شود. به همین علت قیام‌های نوین جهانی برپایه‌ی خوددفاعی زندگان شکل می‌گیرد. این قیام‌ها هم تجسم اراده‌ی برچیدن دنیایی از روان‌بیمارهاست که مرگ را به عامل سوددهی تبدیل کرده‌اند، و هم برپاساختن اتحاد نوینی با طبیعت دایگان.

آری این جنگ ظرف تحمل جنگ‌ها را لبریز کرد. اما نه ظرفیت لابی‌های دولتی و فرادولتی تسلیحاتی، نه تولیدکنندگان مواد مخدر و مسکن را، بلکه ظرف تحمل کسانی را که حاضر نیستند با جانب‌داری از بندگی خودخواسته و شعار «زنده‌باد مرگ» به طور پیش‌هنگام بمیرند.

مسئله به طور عمده برخاسته از تردید، نومیدی و ناکامی‌هایی است که نسل‌اندر نسل گریبان‌گیر جانب‌داران زندگی است. آیا داشتن هر گونه انتظاری از ارکان حکومتی انتظاری بی‌جا و بی‌معنا نیست؟ ارکانی که برای ما تصمیم می‌گیرند و با قوانین‌شان، که یکی از یکی به طرزی مسخره دروغین‌تر است، ما را به ستوه آورده‌اند.

بر سکوی کلی‌گویی‌های انتزاعی می‌ایستند به آسانی در آش شله‌قلمکاری از ایده‌های بریده از زندگی انضمامی حل می‌شود.

مگر آن که خواننده در آن‌ها فرصت یک گفت‌و شنود درونی با خویش را بیابد. به عبارت دیگر، مگر آن که از چشمه‌ی آگاهی انسانی‌یی که در وجودش دارد بنوشد.

بنابراین من ترجیح می‌دهم به جای انبوهه‌ای بی‌شمار، فرد خودمختار را مستقیماً مخاطب قرار دهم. زیرا وی می‌داند که یگانه قصد من این است که شیوه‌ی دیدن‌ام را صمیمانه با او در میان بگذارم، در بحثی برادرانه که در آن هیچ نیازی به شناختن یکدیگر برای بازشناختن همدیگر نیست.

برای بیداری آگاهی‌ها چه ضامنی بهتر از همیاری؟ تصادفی نیست اگر به همان میزان که طعمه‌جویی صیادانه دیگر خودبلعیدن و انتفاعی کردن خودویرانگری‌اش را لاپوشانی نمی‌کند، همیاری نیز به طور خودجوش باززاده می‌شود.

ورشکستگی داشتن و دارندگی مروج ملالی است بدتر از مرگی که خود مدام شبح‌اش را می‌جنباند. در چنین منظری است که دَمش زندگی از نو به بودن و باشندگی منزلت می‌بخشد. سوژه از چنگ ابژه‌رهایی می‌یابد، از شیء و چیز، که بر اثر شیء‌شدگی به آن تقلیل یافته بود، آزاد می‌شود. آیا این مَثَل که «انسان کالا نیست» معنایی جز این دارد؟

این که مرد سهمی از زنانگی، و زن سهمی از مردانگی در وجود خویش مطالبه کند، تغییری در این واقعیت ایجاد نمی‌کند که: همین که کودک را از بلای تربیت صیادپرورانه در امان نگاه داریم، از آن پس کافی است بگذاریم تا رادیکالیته‌ی خودانگیخته‌اش بیدارسازی او را برای آفریدن سرنوشت‌اش به مثابه انسان برعهده گیرد.

هیچ نیازی به پیامبران پیش‌گو نداریم تا احساس کنیم چه دوراهه‌ای در برابر ماست: یا پیروزی کودنی که از چماق به عنوان فکر استفاده می‌کند، یا سیلان کیفیتی از زندگی که باز به خودفرمانی‌یی آگاه می‌شود که اجرای آن را انسانیت‌اش برعهده دارد.

سهل‌انگاری در کاربرد دو مضمون فاشیسم و ضدفاشیسم این است که نبرد نهایی واقعی را پنهان می‌سازد، یعنی نبردی که به طور جدایی‌ناپذیر هم وجودی (هستیانه) و هم اجتماعی است، و شامل ریشه‌کن‌سازی طعمه‌جویی صیادانه، از میان برداشتن قدرت سلسله‌مراتبی، و پایان دادن به سلطه‌ی کسانی است که دستور پارس می‌کنند.

کلبی‌گری و مهم‌بودن انتفاعی جنگ‌ها، که با دسیسه‌ی مافیاهای دولتی و جهانی راه‌انداخته می‌شوند، کار را به جایی رسانده که حتا کندذهن‌ترین حامیان‌شان نیز به ستوه آمده‌اند. توالی جنگ‌هایی که تقریباً

انسانی است. هر چقدر هم که جست‌وجو کنیم چنین قساوت عامدانه، و چنین شقاوت ابداع‌گرانه‌ای که دستگاه‌های دادگستری، دین، ایده‌ئولوژی، امپراتوری، دولت، دیوان‌سالاری، به کار می‌برند در میان بی‌رحم‌ترین درندگان گوشت‌خوار نیز پیدا نمی‌شود.

باید به پوزخندی نگاه کرد که بر چهره‌ی فروشندگان تسلیحات نقش می‌بندد هنگامی که محصولات قیمت‌گذاری‌شده‌ی آن‌ها پیکره‌های زنان، کودکان، مردان، جانوران، جنگل‌ها و مناظر را تکه‌پاره می‌کند. «جنگ، جنگ است دیگر»، مگر نه؟

سودجویی کلبی‌گری عمل انجام‌شده را دارد. چیزی از ما پنهان نمی‌کند، حتا رستوران‌های بی‌قلب را، جایی که خانم‌ها- آقایان در حال لمباندن‌اند و از چکمه‌های لوکس‌شان خون و مدفوع می‌چکد.

چرا معذب باشند حضرات مادامی که افکار عمومی ازبیش فورمت‌شده جانب‌دار این یا آن طرفی در جنگ است، چنان که گویی ماجرا مسابقه‌ی فوتبال است میان روسیه و اوکراین، اسرائیل و فلسطین؟ شرط‌بندی‌ها به راه افتاده و هوراکشیدن تماشاگران ضجه‌های مردمان کشتار‌شده را می‌پوشاند.

بسنده‌کردن به تکفیر این تمدن چرکین مانع از استمرارش نخواهد شد مادامی که به قوانین درنده‌خویی مالی اجازه دهیم با ارکستراسیون و هماهنگ‌سازی طبیعت‌زدایی از ما، با تعیین ریتم و ضرباهنگ بی‌حس و حالی و رخوت‌های ما، و با تعیین نقطه‌گذاری محرومیت‌هامان^۱، نفرتی کور و مرگبار را به طغیانی از انفجار بکشانند. افزودن ملامت به خطا چه فایده‌ای دارد جز این که به تقویت آن احساس تقصیر شخصی می‌انجامد که با مقصر شمردن دیگران دفع می‌شود. امری که باز به نفع بازکنش طعمه‌جویانه تمام می‌شود.

تحریض و ترغیب‌هایی که انبوه‌ای بی‌شمار را خطاب قرار می‌دهند از دو سو بی‌اعتبار می‌شوند: از یک سو، شعارها و برانگیزی‌ها در قالب مبارزه‌ی سیاسی (میلیتانت) باز همان موتور قدیمی قدرت را به کار می‌اندازند که در آن خیلی زود رادیکالیسم به مانعی در برابر رادیکالیتتی تجربی زیسته تبدیل می‌شود؛ از سوی دیگر، آن‌چه برای پخش کردن صدای خود

۱. اشاره‌ای است به «رستوران‌های قلب» که در سال ۱۹۸۵ در فرانسه به ابتکار نیکوکارانه‌ی کمپین فرانسوی کولوش، برای پاسخگویی به نیاز تغذیه‌ی مستمندان جامعه تأسیس شد و هنوز نیز فعال است.

۲. با توجه به استعاره‌های موسیقایی در این عبارت، یعنی ارکستراسیون، ریتم‌بندی و نقطه‌گذاری، منظور را شاید بتوان این گونه خلاصه کرد: نباید با ساز این تمدن کثیف رقصید...

الغای صیادخویی و طعمه جویی از نو انسانی شدن

فراخوان به آفرینش جهانی جمع‌های مبارز برای ایجاد یک زندگی انسانی آزاد و اصیل

ما انسان را به شرمساری انسانیت تبدیل کرده‌ایم. از دورترین زمان‌ها تا به امروز، هیچ جامعه‌ای به نقطه‌ی بی‌شرفی و رذالتی که یک تمدن زراعی - کالایی گواهِ آن است، و طی ده هزار سال کمال تمدن محسوب شده، نرسیده بوده است.

قابل انکار نیست که ما غریزه‌ی شکارگری و نیز غریزه‌ی همیاری را به ارث برده‌ایم. این دو غریزه بخش جانوریِ بازمانده در ما را تشکیل می‌دهند. اما در حالی که آگاهی از یک همبستگیِ همامیزانه و هم‌جوش زمینه سازِ انسانی شدنِ تدریجی‌مان بود، تعدی و تجاوزِ شکارگرانه و صیادانه گرایش به خودویران‌گری را در ما دامن می‌زد. آیا فهمیدن این موضوع خیلی دشوار است؟

پیدایش نوعی اقتصاد که زندگی را قربانی کار، قدرت و سودجویی می‌کرد، موجب گسستن از مساوات و فرگشت همزیانه‌ی تمدن‌های پیشازراعی شد. کشاورزی و دام‌پروری به بهای سرکوب رانه‌ی زندگی، رانه‌ای که هیچ‌گاه از خواستِ احیای خودفرمانی غصب‌شده‌اش دست بر نداشت، به غریزه‌ی طعمه جویی صیادانه اولویت بخشیدند.

تملک، مسابقه و رقابت‌گری با خرسندی به تجلیل از «وحشی متمدن» می‌پردازند که والایش و تصعید معنوی‌اش در خدمت مشروعیت بخشیدن به چنین اقدام‌هایی است. چنین است که شیر، به شکل نمادین‌اش، به این باور دامن می‌زند که تاراندن، شکارکردن و سرکوب حیوانات طبیعی است. آن‌چه بدین‌گونه در عمل تحمیل می‌شود غیرطبیعی شدن موجود

EXCURSOS

ABOLIR LA PRÉDATION. REDEVENIR HUMAIN

[Raoul Vaneigem]

•

LA PERLA ES LA ENFERMEDAD DE LA OSTRÁ

[RB—2&3Dorm]

•

ESTA ES NUESTRA MÚSICA

[JM—2&3Dorm]

•

EL ROL DEL LUMPEN-PROLETARIADO EN CHILE (1970-1973)

[Fabiola Jara y Edmundo Magaña]

•

LA LÓGICA DEL GÉNERO Y LA COMUNIZACIÓN

[Endnotes Collective]

•

BARRICADAS A-GO-GO

APUNTES SOBRE LA ESCENA MUSICAL JAPONESA DE 1968 A 1977

[Julio Cortés]

•

HENRI LEFEBVRE Y LOS SITUACIONISTAS

[Entrevista]

EDITORIAL 2&3DORM

www.dosytresdorm.org / contacto@dosytresdorm.org

